

சு. அ. இராமசாமிப்புலவர்,
கருட்டக்கிளர். (ஆங்கிலம்)
கோட்டூர் வழி, திருச்செந்தூர்.

உ
முருகன் துணை

திருப்போரூர்த்
தலபுராண சரித்திரச் சுருக்கம்,
ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள்
பரம்பரைச் சுருக்கம் முதலியன.

யுவர் :

புரசை: அஷ்டாவதானம்
சபாபதி முதலியார் அவர்கள்.

(இரண்டாம் பதிப்பு)

வெளியிட்டவர் :

திரு. சிதம்பர வுண்முக சுவாமிகள்
(பன்னிரண்டாம் பட்டம்)
ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள் ஆதீனம்,
திருப்போரூர்.

விலை அணை 12.

உ
முருகன் துணை

முன் னு ரை

திருப்போரூர்த் தலபுராண சரித்திரச் சுருக்கம், திருப்போரூர் வெண்பா, திருப்போரூர் ஸ்ரீகந்தர் சிந்து, திருப்போரூர் ஆண்டவர் கீர்த்தனங்கள், திருப்போரூர் ஆதீனம் சிதம்பர சுவாமிகள் பதிற்றுப் பத்தர்த்தியும் பரம்பரைச் சுருக்கமும் என்னும் நூல்கள் இப்புத்த கத்துள் அடங்கியுள்ளன. இவை, திருப்போரூர் தேவஸ்தான தரும கர்த்தரும், ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள் ஆதீனத்தில் ஒன்பதாம் பட் டத்தை வகித்தவருமாகிய ஸ்ரீ முத்துக்குமாரத் தம்பிரான் சுவாமிகள் அனுமதியில், வித்வான் - காஞ்சிபுரம்: சபாபதி முதலியாரவர்கள் மாணுக்கர் புரசை - அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியாரவர்களால் இயற்றப்பட்டு, கலியாண்டு சகாப்த-ல் நிகழ்ந்த பல ன்ரு கும்ப மீத் திலே முதன் முதலாக அச்சிடப்பெற் றுள்ளன. இப்பிரதி ஸ்ரீ சிதம் பர சுவாமிகளுடைய மடாலயத்திலும் பிற அன்பர்களிடத்திலும் ஒன்றுகூடக் காணப்பெறு திருந்தது. இதுபோது, செங்கல்பட்டு டிஸ்ட்ரிக்ட் கோர்ட் ஆர்பிட்ரேட்டர் ஆபீஸில் 1900-ஆம் ஆண்டு O. S. No. 15-ல் 94-ஆம் நம்பர் எக்ஸிபிடாகப் பதிவு செய்யப்பட்டுக் கோர்ட்டு முத்திரையும் போடப்பட்டுள்ள ஒரு பிரதி கோயிலுக்கு வந்த ஒருவரிடத்தே தற்செயலாய்க் காணக் கிடைத்தமையின், அது கொண்டு இவ்விரண்டாம் பதிப்பு அச்சிடப்பெற்றது.

இதற்குப் பொருளுதவி புரிந்த சென்னை, நியோ ராஜராஜேஸ்வரி லஞ்ச்ஹோம் சொந்தக்காரர், ம-ா-ா-ஸ்ரீ V. S. கங்காராம் நாயுடு அவர்கட்கு எமது நன்றியறிதல் உரியதாகும்.

சுருவேசரனாகிய சாஷ்நாது சுப்பிரமணிய பரமான்மா வை உபா சிக்கும் அன்பர்கள் இதனைப் பெற்றுப் பயனடைவார்களாக.

இங்ஙனம் :

திருப்போரூர், }
29-4-34 }

திரு - சிதம்பர ஷண்முக சுவாமிகள்.

ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள் ஆதீனம்,

திருப்போரூர்.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
திருப்போரூர் தலபுராண சரித்திரச் சுருக்கம் க
யுத்தபுரி வேம்படி விநாயகர் வரலாறு க௨
திருப்போரூர் வெண்பா க௬
திருப்போரூர் ஸ்ரீகந்தர் சிந்து ௩௬
திருப்போரூர் ஆண்டவர் கீர்த்தனங்கள் ௫௩
திருப்போரூர் சிதம்பர சுவாமிகள்	
பதிற்றுப்பத்தந்தாதி ௫௯
சிதம்பர சுவாமிகள் சரித்திரம் ௭௨
சிவசங்கரதேவர் சரித்திரம் ௮௯
முத்துக்குமார சுவாமிகள் சரித்திரம் ௯௫
சிவசங்கர சுவாமிகள் சரித்திரம் ௯௭
முத்துக்குமார சுவாமிகள் சரித்திரம் ௯௯
சிதம்பரத் தம்பிரானவர்கள் சரித்திரம் ௧௦௦
சிவசங்கரத் தம்பிரானவர்கள் சரித்திரம் ௧௦௧
முருகேசத் தம்பிரானவர்கள் சரித்திரம் ௧௦௧
முத்துக்குமார சுவாமிகள் சரித்திரம் ௧௦௬
சிவசங்கர சுவாமிகள் சரித்திரம் ௧௧௨
சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் சரித்திரம் ௧௧௨
சிதம்பரசண்முக சுவாமிகள் சரித்திரம் ௧௧௩

கிடைக்குமிடம்:

1. ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள் மடாலயம்,

திருப்போரூர்.

2. திருவாளர் - V. S. கங்காராம் நாயுடு அவர்கள்,

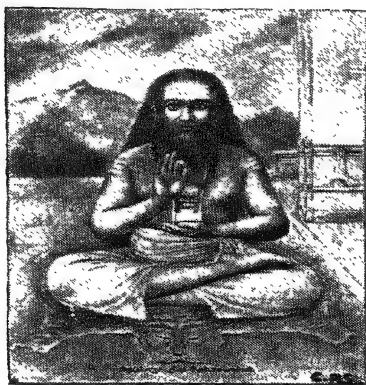
கியோ ராஜராஜேஸ்வரி லஞ்ச் ஹோம்,

யானை கெவுனி,

ஒற்றைவாடை, சென்னை.

* அ. இராமசாமிபுலவர்,
 கருவத்திசை (அழகம்).
 சென்னை, 1900.

சிதம்பர ஈவாமிகள்

திருப்போரூர்த் தலபுராண சரித்திரச் சுருக்கம்

பூர்வம் நைமிசாரணியத்தில் காசிபர், கௌதமர், கர்க்கர், வசிஷ்டர், வாமதேவர், புலத்தியர், விசுவாமித்திரர், பராசர் முதலிய அநேகருஷிகள் பிரமரிஷ்டா பரராயும், விபூதி ருத்திராக்ஷம் தரித்த அங்கங்களை யுடையவராயும், ஜிதேந்திரியராயும், சிவ பூஜா தூரந்தரராயும் ஓர் டத்திற் சேர்ந்து தமக்குள் பேசத் தொடங்கினர்.

ஜனன மரணமான சமுத்திரம் அஞ்ஞானமாகிய ஜலத்தால் நிறைந்து அவாவாகிய அலைகளையுடைத்தாய், காமாதிகளாகிய முதல்களால் சஞ்சரிக்கப்பட்டு மனோ பாவங்களாகிய மச்சங்களுக்கிடமாய், தாபத்திரயமாகிய சேறுக ளுள்ளேபற்றி மோகமென்னும் பாசியநல் மறைவுற்று மாதர்களுன்னும் அட்டைகள் மிக்கதாய், அகங்காரமென்னும் குன்றுகளால் மேடு பள்ளங்களுள்ளதாய், பழைய வாசனையாகிய புதல்களோடு கூடியதாய், அபிமான மென்னும் நீர்ச்சுழியால் அங்கங்கும் நெருக்க முற்று ஆசையென்னும் முத்துச் சிப்பிகளால் நிரம்பி பொய்யாகிய நுரைகளைக் கொழித்து ராகமென்கிற நீரோட்டத்துடனே மாயையென்னும் ஆழத்தால் நீச்ச நிலை கொள்ளாமல் துக்கமென்னும் தவளைகளாற் கோஷிக்கப்பட்டுத் துவேஷங்களென்னும் ஊற்றுக்களால்திகரித்து உலோபமாகிய அளவில்லாதவிசாலத்தை யுடைத்தாய், அசுத்த கருமங்களாகிய பயங்கர ஜலஜெந்துக்களால் பயமுறுத்திக் காயக்கிலேசமென்னும் பிலங்களும் வளைகளும் அங்கங்கும் பொருந்தியதாய், வியாதியாகிய பிரவாகங்களால் அடிக்கடி நிரம்பி அசுத்தாகிய கரையை யுடைத்தாயிருக்கின்றது.

அன்றியும், அது மகோத்தியைப் பார்க்கிலும் மிகப் பெரிதாயிருப்பதால், அதனைக் கடத்தற்குத் தகுதியாயிருக்கின்ற மாக்கலம் யாதெனில், ஸ்ரீ சுப்பிரமணியக் கடவுளது பாதமேயன்றிப் பிறிதில்லையென்று அக்கடவுளின் சாக்ஷாத்காரத்தை அடைதற்கு அநுகூலமாகிய உத்தியை அவ்விமலராகிய மாதவர்கள் யோசிக்கலுற்றனர்.

பரத்துவாசர் சத்தியமென்னும் உபாயத்தால் அடையலாமென்றும், வசிஷ்டர் தபோபலத்தால் அது கிடைக்குமென்றும், சதான்மர் தருமத்தால் கிடைக்குமென்றும், காசிபர் யாகங்களால் கிடைக்குமென்றும், கண்ணுவர் தானங்களாற் பெறலாமென்றும், கௌதமர் புத்திரரால் அகப்படுமென்றும், துருவாசர் துறவால் சித்தியாகுமென்றும் இவ்வாறு அவ் விருடிகள் பற்பல விதமாக யோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், வியாச ருஷிக்கு முக்கிய மாணுக்கராகிய சூத புராணிகர் முனிவர்களது புண்யாதிகத்தினால் அவ்வனத்தில் வந்தனர்.

அம்முனிவர் அவரை நோக்கி அர்க்கிய பாத்திய முதலியவற்றும் பூசித்து ஆசனத்தி லிருந்தினர். அவர் சூத புராணிகரைத் தோத்திரஞ் செய்து, தமது உள்ளக்கொள்கையை அவரிடத்தில் விண்ணப்பஞ் செய்து, தாம் பேசிக்கொண்டிருந்த பலவித யுத்திகளையும் விவரமாகச் சொல்லிப் பிரார்த்தித்தனர். சூத புராணிகர் முனிவரை நோக்கி, “பதினெண் புராணங்களையும் வெளியிட்டவராகிய வியாசரால் பூர்வத்தில் சமஸ்த வேதாகமங்களால் நிச்சயிக் கப்பட்டிருக்கின்ற இந்தப்பொரு ளெனக்குக் கிடைத்தது. இது காந்த புராணத்தில் சங்கரசங்கிதையில் சிவரகசிய கண்டத்தில் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியக் கடவுளால் வள்ளியம்மைபொருட்டு விவரித்துச் சொல்லப் பட்டுள்ளதா யிருக்கின்றது. அதனை நான் கேள்வியுற்றபடி சொல் வேனாக. நீவிர் பரம பக்தியோடு கேட்கத்தக்க”தென்று சொல்லி வருகின்றனர்:

“ஊழிக்காலங்கள் தோறும் வளர்ந்தோங்குகின்ற ஸ்ரீ கைலாசத்தின் கொடுமுடி நடுவில், சகலவித அலங்காரங்களால் நிறைவுள்ள திருக்கோயிலுள், நவரத்தினங்களமுத்திய சிங்காதனத்தில், ஸ்ரீ பார்வதி சமேதராய் விநாயகர் முருகக் கடவுள் சூழ்ந்திருக்கப் பரமேசுவரர் வீற்றிருந்து, பிரம விஷ்ணுக்களும், ஜனகர் முதலிய முனிவாரும், அநந்த முத்தர்களும், நந்தி தேவர் முதலிய கணங்களும், அளவற்ற உருத்திரர்களும், மற்றை யெல்லாத் தேவர்களும் வந்து நெருங்கிப் பயபத்தியுடன் சேவிக்க, அவரவர்களுக்கும் இச்சித்தவாங்களை அறுக்கிரகித்து வருகின்ற சமயத்தில், அநேக ருஷிகளுடன் அகஸ்திய முனிவர் பக்தியிற் பலமுறை நமஸ்கரித்துக்கொண்டு, அதி விநயத்துடன் மெள்ள மெள்ள நெருங்கிச் சந்நிதானத்தில் வந்து, அநேக முறை அஷ்டாங்கமாக ஸ்ரீபாதங்களை வணங்கி, வேத வாக்கியங்களால் தோத்திரம் பண்ணினர். அதனைக் கேட்டுத் திருவுள மகிழ்ந்தருளிய பரமேசுவரர் அவரைக் கடைசித்து, “யாதுவேண்டி வந்தனை?” யென

வினாவ, அகத்தியர் இறைவரைப் பணிந்து விண்ணப்பஞ் செய்கின்றனர் : “ஐசவரியம், வீரியம், புகழ், திரு, ஞானம், வைராக்கியமென்னும் ஆறும், பகமென்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்பட்டுள்ளன. அவற்றின் உண்மையை அடியேனுக்குத் தெளிவாக விளக்கியருள வேண்டு” மென்ன, பாமேசுவர், “முனிவனே ! நீ வினாவியது மோக்ஷ சாதனமாயுள்ளது ; உன்னால் அறிந்து கொள்ளத்தக்கதுதான். இயற்கையாகவே அதனை உணர்ந்துள்ள ஸ்ரீ சண்முகமூர்த்தி, முன்னம் ஒரு காலத்து நம் பொருட்டுச்சொல்லி யிருக்கின்றனர். அது பிரணவப் பொருள தாதலால் நமக்கு ஆனந்தத்தை யுண்டாக்கியது. ஆதலால், ஸ்கந்தரை யடைந்து அதனைக் கேட்டுக் கொள்ளக் கடவை” யென்று கட்டளையிட, அவ்வாறே அகஸ்தியர் புறவிடை கொண்டு, சகல விருக்ஷங்களாலும் பல அருவிகளாலும் நிறைந்து அலங்காரமாயிருக்கின்ற அனந்த நவரத்தின மண்டபங்களாம் சூழ்ந்துள்ளதாகிய ஸ்ரீகந்த கிரியில் சகல தேவர்களும் வணங்க, வீரவாகு தேவர் முதலியோர் புறங்காத்துப் பணி கேட்க, சத்திகளிருவருடன் சிம்ஹாசனத்தில் ஸ்ரீஸ்கந்தர் வீற்றிருக்கின்ற திருவோலக்கத்தைக் காணப் பெற்று, ஆனந்த பாஷ்பங்களால் நனைந்த சரீரத்தையுடையவராய், மலர்ந்த முகத்துடன் சந்நிதியிலடைந்து, பலதரமும் நமஸ்கரித்து, கைகளை அஞ்சலித்துக் கொண்டு வேதப் பொருள்களாம் றுதி செய்தனர்.

துதித்துப்பாடிய அகஸ்தியரைத் திருநோக்கஞ் செய்தருளி அவரது விண்ணப்பத்தைத் திருவுளங் கொண்டு, “நம்மைத் துதி செய்த தோத்திரம் அகஸ்திய கீதையென்று விளங்கக் கடவது ; இப்போது நம்மைக் கோரி வந்து பிரார்த்தித்த ஷாட்குண்யப் பொருளைப் பலவகைச் சத்திகளுக்கும், பிரம வித்துக்களுக்கும், திருமால் முதலிய தேவர்களுக்கும், அந்தணர் முதலியோருக்கும் போகத்தையும் முத்தியையும் கிடைப்பித்து அவர்களால் வசிக்கத் தக்கதாயுள்ள நிலவுலகத்தில், குருமூர்த்தமாகிய யுபதேசிக்கின்றே” மென்றருளிச் செய்யக் கேட்டு, அகஸ்தியர் மீண்டும் வணங்கி, “உலகத்தில் அநேக சேஷத்திர முண்டு ; அவற்றுள் எந்த சேஷத்திரத்தில் அதனை அடியேனுக்குக் கட்டளையிட்டருளத் திருவுளங் கொண்டது ? அதனைக் கருணையால் திருவாய் மலர்ந்தருளல் வேண்டும்” என்று நமஸ்கரிக்க, ஸ்ரீ சண்முகமூர்த்தி அருளிச் செய்கின்றனர் :

“உலகத்தில் போக மோக்ஷங்களுக்கு ஹேதுவாக அனந்ததலங்களிருக்கின்றன. அவற்றுள் பாமேசுவரருக்குப் பிரீதிகரமாயுள்ளவை பதினாறு. அவற்றுள் ஆறுதலங்கள் விசேடமானவை. அவற்றைப்

பார்க்கினும் நமக்கு ஆநந்தகரமாயும், சாந்தியமாகியும், பாபசமூகமாகிய இருட்டுக்குத் தேஜசுகளாகியும், முத்தி யென்னும் ஸ்ரீசையோ கத்திற்குப் புப்பவமனியாகியும், சர்வபாப விமோசனகரமாகியுமுள்ள தலங்கள் அறுபத்தினுள் குண்டு. அவற்றுள் ஆறுதலங்கள் நமக்குரியவை. அவை பராக்கியம், திருச்செந்தூர், சாமிசைலம், கோமுகத்தம், மகாததம்பவனம், யுத்தபுர மென்பனவாம். இவ்வாறு தலங்களுக்குள் நமக்கு மிகுந்த பிரீதிகரமாயுள்ளது யுத்தபுரியென்னும் திருப்போரூர். அது நாம் இடைவிடாமல் வசிக்கின்ற ஸ்தலமாகிப் பாபமென்னும் காட்டுக்கு அக்கினியாகியும், சோகமாகிய விருட்டுக்குச் சூரிய மண்டிலமாகியும், ஜனன மரணமாகிய விஷப் பூண்டுகளுக்குக் கோடாலியாகியும், முத்தி யென்னும் பெண்ணின் விவாகத்திற்கு மங்கள கிருகமாகியும், சகல தேவர்களுக்கும் ஆஸ்பத ஸ்தானமாகியும், ருஷி சங்கத்தினால் உபாசிக்கப்பட்டதாகியு முள்ளது. அது அத்தியந்தம் புண்ணிய சேஷத்திரமாகவு மிருக்கின்றது. அந்த சேஷத்திரத்தில் சகல தேவர்களும் பூசிக்கின்ற யுத்தபர்வதமென்றொரு மலையுண்டு. அதன் கொடுமுடியில் பூர்வ காலத்தில் நாம் பரார்த்தமாகப் பிரதிஷ்டை பண்ணிய பரமேசுவரர் பார்வதி சமேதராய் விக்நேசுவரருடன் வீற்றிருந்து, பக்த ஜனங்களுக்குச் சதுர்வித புருஷார்த்த பலன்களையும் பெறுவித்து, மனதார ஸ்மரிக்கின்றவர்களுக்குச் சகல பாவங்களையும் பரிகரித்து, இடைவிடாமல் சாந்தியராயிருக்கின்றனர். அந்தப் பர்வதத்தின் கிழக்கில், அன்பர்களுக்கு எண்ணியவாறு பலன்களைக் கொடுத்துக்கொண்டு, விஷ்ணு புத்திரியாகிய வள்ளியம்மையும், இந்திரன் புத்திரியாகிய தெய்வயானையாரும், இருபக்கத்தினுமிருக்க நாமெக்காலமும் நீங்காமல் வீற்றிருக்கின்றோம். அதற்குத் தக்ஷிணபாகத்தில், மூழ்கினவர்களுக்குப் பிரமகத்தி முதலிய கொடிய பாவங்களையும் நசிக்கப் பண்ணுகின்றதாயுள்ளது ஒரு தடாகம். அது வள்ளையாரோடையென்றும், சரவணப் பொய்கையென்றும் பெயருள்ளது. அது தீர்த்த விசேஷத்திற் சிறந்திருக்கின்றது. அதற்கு வடதிசையில், நிம்ப விருகூத்தின் மூலத்தில் விக்நேசுவரர் வீற்றிருந்து, தம்மை வந்து தரிசிப்பவர்களுக்கு விக்கங்களை யொழித்து அபிஷ்டங்களைப் பாவிக்கின்றனர். இவ்வகை மகாத்மியமுள்ள யுத்த புரியில் நாம் பிரணவப் பொருளை உபதேசித்தருளுவோம். எந்தத் தலத்தில் தேவர்களும் முனிவர்களும் சித்தர் முதலியோரும் மாசற்ற மனதுடனே நம்மைப் பக்தி பூருவகமாகப் பூசித்து இஷ்ட பலன்களை அடைகின்றனரோ அத்தலமாகிய

திருப்போரூரின்கண், அகஸ்திய முனியே! போய்த் தியானித்துக் கொண்டிருந்தால் உனது அபீஷ்டம் நிச்சயமாகக் கூடிய விரைவிற் சித்தியாகுமென்று பிரசாதித்தருளினர். ”

இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட நைமிசாரணிய முனிவர்கள், யுத்த புரி சேஷத்திரத்தின் எல்லையும், அதிலுள்ள சிவ தலங்களும், விஷ்ணு தலங்களும், விநாயகர் தலங்களும் இன்ன தின்னதென்று சொல்ல வேண்டுமென வினாவச் சூத புராணிகர் சொல்லுகின்றனர் :

“ஸ்ரீ காஞ்சிபுரத்திற்குக் கிழக்கில் ஐந்து யோசனைக்குள்ளும், திருக்கழுக் குன்றத்திற்கு ஈசான திண்பத்து நாழிகை வழிக்குள்ளும், கிழக்குச் சமுத்திரத்திற்கு மேற்கில் இரண்டு நாழிகை வழிக்குள்ளும், திருமயிலையைச் சார்ந்த திருவான்மியூர்க்கு இருபது நாழிகை வழிக்குள்ளும் அத்தல மிருக்கின்றது. இங்ஙனம் நான்கு திண்குமுள்ள எல்லையினளவு ஒன்றரைக்காவதமாம். அத்தலத்தில் ஆன்மாக்களுக்குக் கலியுகாவத்தையும், இயமவேதனையு முண்டா வதில்லை. ஸ்ரீ சண்முக மூர்த்தியின் சத்திமுனையாற் பெருமையும், அவரது தேஜசினால் நிறைந்துள்ளது. அங்கு வசிப்பவர்கட்கு முத்தி எளிதினடையக் கூடும். பக்தியாலாவது அபக்தியாலாவது அங்கு வசிப்பவன் சர்வ பாவத்தினின்று நீங்கித் தேகாந்தத்திற் கந்த கைலாசத்தையடைவன். அத்தலத்திலுள்ள யுத்தகிரியை ஒருமுறை வலம் வந்தவன் மற்றைப் புண்ணிய தலங்களில் வாசஞ்செய்தவனாகிச் சகல இஷ்ட காமியங்களையும் பெறுவன். அதன் கொடுமுடியிற் சுயம்பு வாய் வீற்றிருக்கின்ற ஸ்ரீ பாலாம்பிகை சமேத மகேசுவரரை ஒரு முறை பக்தியுடன் பிரதக்ஷிணம் பண்ணினவன் பந்த விமோசனம் பெறுவன். அம் மலை திருமகள் பூஜித்தமையால் ஸ்ரீ பர்வத மென்றும், சண்முக மூர்த்தியால் அங்குச் சில அசுரர் தாக்கப்பட்டுப் போய்விட்டமையால் யுத்தகிரி யென்றும் பெயர்பெற்றது.

அவற்றின் வரலாறு, பூர்வம் ராதாந்தர கற்பத்தில், ஸ்ரீவைகுண்டத்தின்கண், விஷ்ணுதேவர் ஒருநாள் மஹாமணி மேடைமேற் பரி வாரங்களின்றி உபேந்திரனுடன் ஸ்ரீதேவி சமேதராய் வீற்றிருந்து சிலராகிய வார்த்தையாடிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில், அங்கு வந்த கண்ணுவ முனிவரைத் தமது இரகசியவார்த்தைகளாலே பரவசராக இருந்தமையால் தாம் உபசரிக்கவில்லை. அதனால் கண்ணுவர் கோப முற்று விஷ்ணு தேவரையும், ஸ்ரீதேவியையும், உபேந்திரனையும் நோக்கி, “நம்மை உபசாரம் செய்யா திருந்தமையால் நீவிர் மூவரும் முறையே ஊமையாகவும், மாளிகவும், வேடனாகவும் தோன்றி

வனங்களிற் சஞ்சரிக்கக் கடவீ”ரென்று சபித்துத் தமது ஆச்சிரமம் வந்து சேர்ந்தனர்.

பின்பு, மேற்கூறிய மலையைச் சார்ந்த ஆரணியத்தில் உபேந்திரன் வேடர்க்கரசனாகத் தோன்றி யிருந்தான். அவ் வனத்திற்குச் சில தூரத்திலுள்ள ஒரு மலைச்சாரலில் விஷ்ணு தேவர் சிவ முனியென்னும் பேருடன் மரவுரியுடுத்தி விபூதி ருத்திராக்ஷதாரணராய்ப்பு பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை ஜெபித்துக்கொண்டு டொரு புன்னை மரத்தின் கீழ்த் தவத்திலிருந்தனர். திருமகளும் ஒரு பெண்மானாகத் துணையில்லாமையால் பயமும் மருட்சியு மிகுந்து, தனது துணையாகிய பதியை யடையவேண்டுமென்னும் இச்சையுடன் வனங்கடோலும் தேடிப் பார்த்துக்கொண்டு, துணையைக் காணாமையால் அதிக கிலேசங் கொண்டு சஞ்சரித்து வருங்கால், ஒருநாள் தெய்வாதீனத்தால் மேற்கூறிய மலைச்சாரலில் வரப்பெற்று, அங்கு தவத்திலிருக்கின்ற சிவ முனியைக் கண்டு இச்சையுண்டாகி, அருகில் வந்து இடைவிடாமல் அவர் முகத்தை மோந்து மோந்து அன்புடனெதிரில் நிற்க, முனிவரும் அழகுள்ள இளமை வாய்ந்த அந்தப் பெண்மாளை யிச்சையொடுங்கண்களால் நோக்கியமாத் திரத்தில், அது கர்ப்பங்கொண்டு, அங்கே ஓரோடைக்கரையில் குறத்தியர் வள்ளிக்கிழங்குகள் தோண்டிய பள்ளத்தில் ஒரு பெண்குழந்தையைப் பெற்றது; அக்குழந்தை தன்னில் நின்றும் வேறுபட்டதாய்க் குரல்பேத முள்ளதாயிருந்தும் அதனைத் தான் விட்டுப்போகத் துணியாமல், அடிக்கடி முகத்தை மோந்தும் உடம்பை நாவினால் வருடியும் அடங்காத பிரீதியுடன் பால் சுரந்து பூரிக்கின்ற மடியையுடையதாய்க் கூவிக்கூவிச் சுற்றிச் சுற்றி ஓடியும் வந்தும் களித்திருந்தது; அன்றியும், அக்குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு போகமாட்டாமையாற் காட்டு மிருகங்கள் அதனை வருத்தி வதைத்திடாதபடி பாதுகாத்துக்கொண்டு, மிகுந்த அச்சத்துடனிருந்த சமயத்தில், நான்கு பக்கங்களிலும் நாய்கள் சூழப் பம்பைகளொலிக்க வார் வலை வெடிகளுடன் வேட்டைமேல் வருகின்ற ஒரு கூட்டத்தைத் தூரத்திற் பார்த்து மருண்டு பயந்து, “இனி யாது! செய்யக்கடவோம்; நாம் இங்கு தாமதித்து நின்றால் வேடர் வந்து நம்மைப்பற்றி வதைப்பர்; குழந்தைக்கு வேறோர் துணையுமில்லை; எவ்வாறானாலும் நாம் இதுபோது இவ்விடத்தைவிட்டு நீங்குவதே நலன்; எல்லா வுயிர்களுக்கும் பதியாகிய கடவுளே இக்குழந்தைக்குப் பிரியாத் துணையாகு” மென்றுட்கொண்டு மேல் நடக்க விருக்கின்ற நிமித்தத்தால் தன் குழந்தையை விட்டுப் போகத்துணிந்தது.

அத் தருணத்தில் வேட்டைமேல் வந்த உபேந்திர வேடராஜன் அக்குழந்தையைக் கண்டு பூரித்து, கையினால் தழுவி ஏந்திக்கொண்டு போய்த் தனது பத்தினி கையிற் கொடுக்க, அவள் அதனைப் பார்த்து மகிழ்ந்து, இருகையாலும் வாங்கிப் பால் சுரந்து அதற்கு ஊட்டிச் சீராட்டி வளர்க்க, வள்ளியம்மை யென்னும் பெயருடன் அது வளர்ந்திருந்தது.

பின்பு, ஸ்ரீதேவியாகிய மான் வனங்கடோறும் சுஞ்சரித்து வருங்கால் சாபவிமோசனகாலம் நேர்ந்தமையால், திருப்போரூரின் கணுள்ள யுத்தகிரியை யடைந்து, நூற்றிசையினுஞ் சுற்றிப் புல்மேய வேண்டுமென்னுமிச்சையால் மூன்றுதினம் வலமாகத் திரிந்து கொண்டிருக்க, அம்மலையின் தெய்வத்தன்மையால் மான் வடிவு நீங்கிச் சுயரூபத்தைப் பெற்றவனவில், ஸ்ரீ தேவிக்கு அதிசயமும் அன்புந் தோன்றி இக்கிரியில் ஏதோ தெய்வத்தன்மை நிலைபெற்றுள்ளது ; இது புண்ணியக்ஷேத்திரமாகும் ; நிச்சயந்தான் ; வேறே விசாரம் வேண்டுவதில்லை யென்று அத்தலத்தை நான்கு பக்கங்களினும் போய்ப் பார்த்துப் புண்ணிய தீர்த்தமாகிய வள்ளையாரோடையில் ஸ்நானஞ் செய்து, நித்திய விதிகளை முடித்து, அதன் வடகரையிற் கோயில் கொண்டிருக்கும் ஸ்ரீசண்முக மூர்த்தியைத் தரிசித்து விடைகொண்டு, யுத்தகிரியைப் பத்தியொடு வலம் வந்து, மேலேயேறிக் கொடுமுடியின்கண் சிவலிங்கப்பெருமானைத் தரிசித்து, இந்த மஹாலிங்கத்தின் பிரபாவத்தினாலே யன்றோ நமக்குச் சாப விமோசனங் கிடைத்ததென்று துதித்து, கிரீசரையும், பாலாம்பிகை அம்மையையும் நின்மலமான தீர்த்தம் புஷ்பம் அக்ஷதை முதலியவற்றால் அபிடேக அலங்காரங்கள் செய்து, நாடோறும் பூசித்து, நவ நவமாகிய தோத்திரங்களால் துதிசெய்து பிரார்த்தித்துத் தன் பதியாகிய விஷ்ணுதேவரை யடையவேண்டுமென்னுங் கருத்தால் அங்கு தவத்தை மேற்கொண்டு, ஆயிர வருட வரை நோற்றிருந்தாள்.

மேற் புன்னைமரத்தின் கீழிருந்த சிவமுனிவர், பிறகு அநேக வனங்களிற் சுஞ்சரித்து யோசு செய்தும், சாப விமோசனங்கிடையாமையால் ஸ்ரீ கைலாசத்தை நோக்கிச் சென்று, அச்சாரலில் ஆயிர வருட வரையில் அருமையான தவஞ் செய்து கொண்டிருக்கக் கைலாசபதி பிரத்தியக்ஷயமாகி அநுக்கிரகித்தருள்கின்றார் : “சிவ முனியே ! பூமியின்கண் பிரசித்தமாயிருக்கின்ற நமது தலங்கள் அநேகங்களுள் யுத்தபுரி யென்றொரு மஹாஸ்தல முண்டு. அதிற் கண்ணுவ முனிவ னுச்சிரமத்தில் ஸ்கந்தரது ஆரந்தத்திற் கிருக்கையான

யுத்தகிரியின்கண், கந்தராற் பிரதிஷ்டை செய்த சிவலிங்க மொன்றுண்டு. அது கண்ணுவ முனிவனாலும் பூசிக்கப்பட்டுள்ளது. அம்மலையிற் கந்தரது உபாசனையை முக்கியமாகவுடைய அம்முனிவன் நாடோறும் கிரிவலஞ் செய்து கொண்டு ஆச்சிரமத்தி லிருக்கின்றனன். அங்கு உனது பாரியாகிய திருமகள் சாபவிமோசன மடைந்திருக்கின்றனளாகையால் அவ்விடத்தி லுனக்கும் சாபவிமோசனங்கிடைக்கு”மென்று சொல்லி யெழுந்தருள லும்; சிவமுனிவர் ஸ்ரீகைலையினின்றும் பூலோகத்தை யடைந்து யுத்தகிரியைச் சேர்ந்து தரிசித்த மாத்திரத்தில், ஹிருதயம் நிர்மலமாகி அதிசயங் கொண்டு, “இஃதென்ன அற்புதம் ; இவ்வுலகத்தில் அநந்த வனங்களிற் போய் நாம் தவஞ் செய்தும் இவ்வாறு மனம் நிர்மலமாகவில்லை ; இங்கே பிரவேசித்த மாத்திரத்தில் நிர்மலமாயிற்று ; இது மஹா ஆச்சரியமென எண்ணி, ஸ்ரீகைலாசத்திற் பரமசிவனால் சொல்லி யருளிய புண்ணிய தலம் இதுவேயாம்; அதோ எதிரிற் காணப்படுவது கண்ணுவ ராச்சிரமமாகும் ; அதற்கருகில் தோன்றுவதுதான் யுத்தகிரி ; அதற்குக் கீழ்ப் பாலுள்ளது கந்தராலயமாகும்” என நிச்சயித்து, ஆநந்தாகாரராய் அணுகி, அன்னப் பறவைகள் வசித்தொலிக்கின்ற தாமரை மலர் நிறைந்து, வண்டுகளது கீதங்கள் மிகுந்து, உத்தமர்களது உள்ளம் போல் மாசற்றிருக்கின்ற ஜலத்தால் நிறைவுற்று, சித்தர் முதலிய தேவர்களால் சேவிக்கப்பட்டு, பிரமகத்தி முதலிய மாபாதகங்களை நிவர்த்தி செய்து பிரம தீர்த்தமென்று பிரசித்தமாயுள்ள வள்ளையா ரோடையைக் கங்காதீர்த்தமாகப் பாவித்து, சங்கற்ப மேற்கொண்டு அதில் மூழ்கி, விபூதி ருத்திராக்ஷாலங்கிருதராய் நித்திய கன்மத்தை முடித்து, ஸ்கந்தரைத் தரிசித்து, அத்தல விசேடத்தை அவர் சொல்லக்கேட்டுப் புளகாங்கித முற்றுப் பணிந்து, அவர் திருவருளை மேற்கொண்டு கிரியை வலம் வந்து, அதன் சிகரத்திலுள்ள மஹாலிங்கத்தைப் பத்தி பூர்வகமாக வணங்கிச் சங்கற்பஞ் செய்துகொண்டு, காமிக ஆகமத்திற் சொல்லிய விதிப்படி அபிடேக முதலியனவும் அன்புடன் செய்து சகல வுபசாரங்களினுற் பூசித்து, வேத வாக்கியங்களாற் பற்பல விதமாகத் தோத்திரஞ் செய்தனர்.

அப்பொழுது, விஷ்ணுதேவர் செய்த திவ்ய பூஜையினாலும் தோத்திரங்களாலும் ஆநந்தமுற்றுப் புத்திரர்களுடன் பார்வதி சமேத கைலாச நாதர் சிவலிங்கத்தினின்றும் வெளிவந்து காஷி யருளி, அவரது சாப விமோசனஞ் செய்து, ஸ்ரீதேவி அதற்குமுன் அங்கு வந்து தானுஞ் சாப விமோசனம் பெற்றுத் தம்மைப் பூஜித்துத் தன்

பதியை அடையவேண்டிக் கந்தராலயத்தில் வள்ளியம்மைக்கருகில் நோற்றிருக்கின்ற செய்தியைச் சொல்லி, ஸ்ரீதேவியையும் வா வழைத்து, “உனது பூசையினாலும் கிரிப் பிரதக்ஷிணத்தினாலும் அள வில்லாத ஆநந்த முற்றேம்; உனது கோரிக்கையின்படி உனது பதி யைப் பெற்றுக் கொள்க”வென்று தந்தருளி, ஸ்ரீதேவியை நோக்கி அநுக்கரங்கின்தனர் :

“இந்த மலைக்கு ஈசானத்தில் கீழ்ச் சமுத்திரக்கரையில், சில முனி வர்கள் உன்னைப் புத்திரியாகப் பெறவேண்டி நெடுங்காலம் தவஞ் செய்யா நின்றனர். நீ அவர்களுக்குப் புத்திரிகளாய் அவதரிப்பாய். ஒருகாலத்திற் சதுரங்க விளையாட்டில், உனக்கும் உன்பதிக்கும் வாக்கு வாதத்தினால் நீ தனித்து நீங்கி அம்முனிவர்கட்குப் புத்திரிகளா யிருக்க, இந்த விஷ்ணுதேவர் வராகரூபியாய்த் தேடிக்கொண்டு வந்து அம்முனிவ ராச்சிரமத்திலிருக்கும் உன்னை ஓராண்டு பரியந்தம் ஒவ் வொரு பெண்ணாக விவாகஞ் செய்து, நித்திய கல்யாணரென்னும் பெயருடையரா யிருப்பர். அன்றியும், விஷ்ணுதேவர் உன்னைத் தமது மடியிலேந்திக்கொண்டு ஒருபோதுங் கீழே விடாமலிருப்பாராகையால் அந்த சேஷத்திரம் வாமகெவி யென்னும் நாமத்தையுடையதாகும்.

இன்னும் கேட்பாயாக: உனக்குப் பிரீதிகரமாயிருக்கின்ற சக்கிர வாரம் விடியற்காலத்திலெழுந்திருந்து, ஸ்நான முதலிய நித்திய கன் மங்களைப் பிரணவாமிர்த தீர்த்தத்தினால் நிறைவேற்றி, நம்மாலும் கௌரியினாலும் நமது குமாரர்களாலும் ஆசரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற இவ்வோங்கார ரூபியாகிய ஸ்ரீசைலத்தை, யாவன் பத்திமையோடும் பிரதக்ஷிணஞ் செய்கின்றானோ அவன் எழு பிறவியாகிய துன்பங்களி னின்றும் விடுபட்டவனும். இக்கிரியை முக்காலும் வலம் வருபவன் பாப ரஹிதனாய் ஆயிரம் அசுவமேதஞ் செய்த பயனையடைந்து, செல்வ மிகுந்து, அபிஷ்டங்களைப் பெற்றுச் சந்தான விருத்திபுடன் வாழ்ந்திருந்து, தேகாந்தத்தில் நமது பதவியையும் அடைவன். வருடந்தோறும் ஆடிமாதக் கார்த்திகையில் நியமத்துடன் தேவ முனிவ யக்ஷ கந்தருவர் முதலியோரும் தத்தம் பத்தினிகளுடன் இங்கு தரிசனத்தின் பொருட்டு வருகின்றனராகையால், அவர்களு டன் நீங்களிருவீரும் கூடிவந்து சோமாஸ்கந்தராகிய நம்மைப் பக்தி யின லாராதித்துச் சேவித்து ஆநந்தத்தை யடையக் கடவீ”ரென்று சொல்லியருளினர்.

இவற்றைக் கேள்வியுற்று, “ இக்கிரியானது பிரணவாத்மாவென் றும், இத்தீர்த்தம் பிரணவாமிர்தமென்றும் யாது காரணத்தாற்

பெயர் பெற்றன? அவ்வாலாற்றைச் சொல்லியருள வேண்டு”மென்று விஷ்ணுதேவர் அஞ்சலித்து வினாவுதலும், ஸ்ரீகைலாசநாதர் திருவாய்மலர்ந் தருள்கின்றனர் :

“ஒரு கற்பாந்தரத்தில், வேதங்கள் கலிகாலத்தை அஞ்சி அருந்தவஞ்செய்து நம்மைப் பிரார்த்திக்க, அவைக்கு நாம் காட்சி கொடுத்தருளி அவற்றின் வேண்டுகோளின்படி வரந் தரப்பெற்ற வேதங்கள், ஸ்ரீகாஞ்சீபுரத்திற்குக் கிழக்கே ஒருசார் அக்கினி மூலையிற் கிழக்குச் சமுத்திரத்திற்கு மேற்பால் காதவழி தூரத்தில் உருத்திரகோடி என்கிற திவ்ய சேஷத்திரத்தில் பரவதமாகி நின்றன. அது வேதகிரி என்று பெயராயினது. அந்த மலையின் சிகரத்தே லோகாநுக் கிரகத்தின் பொருட்டு நாம் திவ்ய லிங்காகாரமாகிச் சாநித்யமாக இருக்கின்றோம். அவ்வாறு வேதங்கள் வரம்பெற்றதை யறிந்து வேதங்களுக்கு ஆதியந்தமா யிருக்கின்ற பிரணவ புருஷன் நம்மையடைந்து நமஸ்கரித்துக் கேட்டுக்கொண்டவாறு :

“ஸ்ரீ கைலாசபதியே! அடியேன் தேவரீர் கிருபையினால் வேதங்களுக்கெல்லாம் ஆதியந்தமாகி, மஹா மந்திரங்களுக்கெல்லாம் முதலாகி யிருக்கின்றேன். என்னை வேதங்கள் நீக்கிவிட்டுத் தனியே சென்று தவஞ் செய்து வரம் பெற்றமையால் அடியேனுக்கு இருக்குமிடம் யாது?” என விண்ணப்பஞ் செய்ய, “பிரணவமே! தமது சரீரமாக உன்னை வகித்திருக்கின்ற நமது சுப்பிரமணிய மூர்த்தியை நோக்கிப் பிரார்த்தித்தனையாயின் உனது மனோரதம் நிறைவேறு”மென்று கட்டளையிட்டருளலும், பிரணவம் முருகக்கடவுளை யடைந்து வணங்கிப் பலவாறு தோத்திரஞ் செய்தது. பிள்ளையார் ஓங்காரத்தைக் கடைக்கணித்து, அதன் விண்ணப்பத்தைக் கேட்டருளி அநுக்கிரகித்த வண்ணம், கைலையை நீங்கி யித்தலத்தின்கண் வந்து, வள்ளையார் ஓடையி னீராடி அநுஷ்டானங்களை முடித்து, ஸ்கந்தரை நமஸ்கரித்து அவரைப் பூசிக்கவேண்டிக் கோயிலின் ஈசானத்தில் பிரணவாமிர்தமெனத் தன் பேரால் ஒரு தீர்த்தத்தை யுண்டுபண்ணி, அதனாற் பிள்ளையாரை அபிஷேகித்துத் தோத்திரஞ்செய்து அன்புடன் பிரார்த்தித்த அளவில், ஐசுவரிய முதலிய ஆறலும் பூரணராயிருக்கின்ற ஷண்முகர் அங்குள்ள சுயம்புவாகிய விம்பத்தினின்றும் பிரத்தியக்ஷராய் வந்து, தமது பாதங்களில் நமஸ்கரித்த பிரணவ புருஷனைக் கைகளாலெடுத்தாசிரிவதித்து, “மஹா மந்திர யந்திரங்களில் உன்னை லெப்படிச் சூழப்பட்டிருக்கின்றோமோ அப்படி இந்த யுத்தபுரியில், நீ நமது பின்பக்கத்திற் சூழ்ந்து மலைவடிவமாகி யிருக்கக் கடவாய்”.

இது முதல் பிரணவ சைலமென்று பெயர் பெறுவாய் ; உனதுச்சியில் உன்பாலுள்ள பிரீதியினால் கௌரீ பாகராகிய கைலாச நாதரும் நாமும் இடைவிடாமல் வீற்றிருந்து உன்னைச் சேவிக்கின்ற ஆத்ம கோடிகளுக்கு மனோரதங்களைப் பூர்த்தி செய்வோம் ; ருத்திர கோடியில் பர்வத ரூபங்களாய் நிற்கின்ற வேதங்கள் உபநிஷத கணங்களோடு நாடோறும் உன்னைச் சேவித்துக்கொண்டிருக்கக்கடவது ; உன்னருகிலிருப்பவர் உன்னை முன்னர் வணங்கி வேதசைலத்தைப் பின்னர் ஒரு முறை தரிசிக்கப்பெறுவராயின் அவர்கட் கினிவரும் பிற வித் துன்பங்களை யொழித்துக் கடாஷிப்போம் ; அவ்வாறே வேத கிரிக்கருகிலிருந்து முதலிலுன்னைச் சேவித்துப் பிறகு வேதகிரியைச் சேவித்தவர்க்குச் சிவபெருமான் போகமுத்திகளை அருளிச் செய்வர் ; வருடந்தோறும் ஆடிமாதக் கார்த்திகையில் தேவர் முனிவர் முதலானவர்கள் சூழக் கிரிரூபமாயிருக்கின்ற உன் சிரசில் விநாயகருடன் பார்வதி பாகராகிய மகேசுவரரைப் பரார்த்தமாக நாம் பூசிப்போம் ; அத்திருநாளில் உன்னு லுண்டுபண்ணப்பட்டிருக்கின்ற பிரணவ தீர்த்தத்தில் மூழ்கிப் பத்தியுடன் வலம் வந்தவனுக்கு மறு பிறவி யுண்டாகமாட்டா”’தென்று பிரணவகிரி, பிரணவ தீர்த்தங்களின் விசேடங்களையும், விதீபாதம், கந்த சஷ்டி, கார்த்திகை, அமாவாசை, மாதப் பிரவேசம், சுக்கிரவாரம் இவை முதலிய தினங்களில் இங்கிருந்து முறைப்படி விரதம் நோற்பார்க்குக் கிடைக்கும் பலவகைப் பயன்களையும் எடுத்தோதி விடை கொடுக்கப் பிரணவமும் அவ்வாறே இப்பர்வதமாகி நின்ற”’தென விஷ்ணுதேவருக்குச் சொல்லி இலிங்கத்துள் அந்தர்த்தானமாயினர்.

யு த் த பு ரி

வேம்படி விநாயகர் வரலாறு

தேவரும் அசுரரும் முன்னோர் காலத்தில், தாம் தாம் பராக்கிரமத்தி லதிகராய், ஒருவர்க்கொருவர் நெடுங்காலம் யுத்தம் பண்ணின தில் தேவர்கள் தோற்க, அசுரர் அதிக மதோன்மத்தர்களா யுலகங் களை யெல்லாம் உபத்திரவஞ் செய்யக்கண்டு, தேவர் முதலானோர் முறையிடலும், விஷ்ணுதேவர் அசுரரை எதிர்த்துப் பாண வருஷங் களாற் சின்னா பின்னப்படுத்த, இறந்தவர்களொழிய உயிர் பிழைத் துப் புறங்கொடுத்தோடினவர்கள் பலவிடங்களினுஞ்சென் றொளித் துக்கொண்டனர். சிலர் கோபமுண்டெதிர்த்துப் போர் செய்ய, அவர்களையும் மாய்க்கத் தொடங்கினபோது, அவர்கள் வலிமையற்று நிராயுதராயோடுதலும், அவர்களை விடாமற்றொடர்ந்து விஷ்ணுதேவர் தூரத்தியபோது ஓடி வந்த அசுரர், பிருகு முனிவர் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்த ஆச்சிரமத்தைச் சந்தித்து, அம்முனியைச் சரணமடைய விசையாமல், நாமின்னுமெங்கே யோடிப்போவோமென்று பயந்து சுற்றிக்கொண்டிருந்த சமயத்தில், அங்கு நீராடி வருகின்ற பிருகு பத் தினியைக் கண்டு சரணமடைந்து தமது குறைகளைப் பலவாறு சொல்லி யிரக்க, பிருகு பத்தினி கேட்டு, “நீங்கள் தேவர்க்கும் முனி வர்க்கும் சென்ம விரோதிகளான தூர்க்குணமூர்க்கராதலால் அபயங் கொடே”னென்று சொல்லி மறுக்கவும், அசுரர் காலேச்சுற்றிய பாம்பு போலப் பத்தினி காலில் வீழ்ந்து விட்டுத் தொலையாமல், அநந்த வித மாகக் குறையிரந்து, ஒவென்றலறிக் கூச்சலிட்டுத் துயரப்பட்டதற் கிரங்கி, அவர்களை அபயாஸ்தங் கொடுத்தாதரிக்க, பின்னே தூரத் திய விஷ்ணுதேவர் அங்கு வந்து அவர்களைக் கண்டெதிர்க்கப் பிருகு பத்தினியும் அவரைப் பிரார்த்தித்துச் சொல்லிய வார்த்தைகளை அநாதரவு செய்து தயை பாராட்டாமல் அவ்வசுரரைத் தாக்கத் தொடங்குதலும், பிருகு பத்தினி பின்னும் விஷ்ணுவை நோக்கி அநந்த ஞாயங்கள் சொல்லியுங் கௌமலெதிர்த்தார். பிருகு பத்தினி, “அபயாஸ்தங் கொடுத்தவனையன்றோ முன்னே சங்கரித்துத் தோற்று வந்த அசுரர்களை (ஞாயமானால்) பின்னே சங்கரிக்கவேண்டுவ”தென்று

சில கடுஞ் சொற்களால் கண்டிக்கத் தொடங்குதலும், அதிக கோபங் கொண்டு விஷ்ணுதேவர் அவள் கழுத்தைச் சக்ராயுதத்தால் அறுத்து வீழ்த்தினர். அதுகண் டங்கிருந்த ருஷிபத்தினிகள் கோவென்றலறியழுது விம்மினர். அவ்வழுகை யோசையார் பிருகு முனிவர் தவத்தி னீங்கி விரைந்து வந்து, நடந்த கொடுமைகளைக் கேள்வியுற்றுக் கோப மிருந்து, விஷ்ணுதேவரை அழைத்துச் சினந்து நோக்கி, “நமது பத்தினிக்கு மருமகனாகி யிருக்கின்ற நீ, உனது தாயார்க்குச் சமானமாக எண்ணத் தக்கவனே ஹத்திசெய் தென்னையும் உபேகைச் செய்தனையாகையால் நீ பத்து ஜனனத்தை யடையக்கடவை”யென்றும், திருமகனே நோக்கி “நீயும் உனது தாயாருடைய கொலையை உபேகையால் பார்த்துக்கொண்டு, உன் கணவன் மாப்பிளிடத்துத் தயை எட்டுணையுமில்லாமல் மரம்போ லிருந்தா யாகையால் கசப்பாகிய வேப்ப மரமாகக் கடவை”யென்றும் சபித்து விட்டுச் சுக்கிராசாரியரை வருவித் தவரைக்கொண்டு மிருத சஞ்சீவினி மந்திரத்தா லற்றகழுத்தைச் சேர்த்துப் பத்தினியைப் பிழைப்பித்து, அவளுடன் பர்னசாலை யிற்பிரவேசித்துத் தவத்தி லிருந்தனர்.

பிருகு முனிவராலடைந்த சாபத்தால் திருமகள் சொல்லற்கரிய மனோதுக்கமுற்று : “முனிவர்களுக்குச் சிவயோகமே உயிர்க் குறுதியாம். அச்சிவயோகம் விக்கிநேசவரரால் இடையூறின்றி முடிசூடும். யோகியர் தியானிப்பது ஓங்காரமாம். பலவகை மஹா மந்திரங்கட்கும் மேன்மையுள்ளதாகிய பிரணவம் வேதத் துட்பொருளாக யோகியருள்ளத்தின்கண் பெரிய சுடரொளித்திரளாய் நிலைபெற்றிருக்கின்றதாகும். அப்பிரணவமே விக்நேசவரரது திவ்யசொருப மாகுமென வேதாகம நூல்கள் முறையிடுதலால், பிள்ளையாரது கருணையாகிய துணையால் இத் துன்பத்திற்கு முடிவு காணக்கூடும்” என்றிவ்வாறு சிந்தித்து வந்து, யுத்தபுரியிலுள்ள பிரணவகிரிச்சாரலின் வனத்திற்கண்ணுவ முனிவரது ஆச்சிரமத்தினருகே திருக்கோயில் கொண்டு வீற்றிருக்கும் விக்நேசவரரைச் சேவித்துத் துதித்து, அன்புருவாய்க் கண்ணீர் பெருகப் பிரார்த்தித்துக் குறையிரக்க, பிள்ளையார் ஊர்த்தமுகத்ததாகிய மூஷிகவாகனாடரா யெழுந்தருளித் தரிசனை கொடுக்க, மீண்டும் திருமகள் பலவாறு சுவாமி திருநாமங்களால் தோத்திரஞ் செய்து போற்றி, முன்னடந்தவற்றையும், பிருகு முனியால் விஷ்ணு

தேவர்க்குந் தனக்கும் சாபம் வந்ததையும் விண்ணப்பஞ் செய்ய, விநாயகர் அருளிச்செய்கின்றனர் :

“சர்வலோகங்களுக்கும் திமித்த காரணராய், தமது திருவருளே சத்தியாகக்கொண்டு அநாதி மலமுத்தராய், அனைத்தயிர்க்கும் உயிரும் உணர்வுமாகித் தானசைந்தாலன்றி உலகுயிர்கள் சிறிதும் அசையாவாக எல்லாமும் தன் வயத்தேயாகப் பசுபதியாகிய உடைய வராய், பெருமைகளுட் பெருமையும் துட்பங்களுள் துட்பமுமாகி எங்கு நிறைந்திருக்கின்ற சிவபெருமானுக்கு மனமாதி மூன்றாலும் நல்ல அடியவராயினர் எவைக்கும் எவர்க்கு மேலோர். அவ்வடிமைத் திறத்தினுள்ளாராகிய முனிவரது சாப வலிமை நம்மாலும், பிரமாதிகளாலும் எளிதில் நீக்கரிது. ஆயினும் அஞ்சவேண்டாம். திருமகளே! நீ அந்த நிம்ப விருகஷ வடிவாகியே யிங்கு நிலைபெற்றிருப்பாயாக. அதனடிக்கண் நாமும் நீங்காமல் வீற்றிருந்து சகலருக்கும் இடையூறுகளை நீக்கி நன்மை செய்கின்றோ”மென்ன, அவ்வாறு திருமகளும் அம்மரமாகி நிற்க, அதன் மூலத்தில் தாமும் வீற்றிருந்தருளலும், தேவர் மலர்மாரி பொழிந்தனர் ; தேவதாந்துமிகள் முழங்கின ; சகல முனிவரரும் உலகத்திலுள்ளோரும் குதூகலித் தாநந்த முற்றனர்.

வேம்படி விராயகரது புகழைத்துதித்தவர் புண்ணியராவர். அவ்விருகஷத்தை முறையாற் பிரதக்ஷிணம் செய்தவர் பிறவித்துன்பங்களை வெல்வர். பிள்ளையாரைப் பூசித்தவர் எல்லா விரதங்களையும் குறைவில்லாமற் செய்தவராவர்.

யுத்தபுரியாகிய திருப்போரூரின்கண் எத்தகையோர்க்கும் சேவை தந்தருளத் திருவுளங்கொண்டு ஸ்கந்தர், பிரமன் இந்திரன் முதலியோரை வரும்படிக்கடாக்கி, அவர்கள் யாவரும் அங்கடைந்து வேதாகம முறையாற் பூசித்து வணங்கிச் சந்திதியினிற்க, ஸ்கந்தர் அவரைக் கடைக்கணித்து, “வருடந்தோறும் உத்தராயண சூரியிற் பூருவ பக்கத்திற் சகலாத்ம கோடிகளுக்கும் நமது சேவை யெளிதிற் சித்திக்கும்படி திருவிழாச் செய்க”வென அதுனை தந்தருளலும், கேட்டுப் பரமானந்த பரிதரா யவ்வதுனையை மேற்கொண்டு ஆடிப் பாடித் துதித்துப் பெறுதற்கரிய பெருஞ் செல்வம் பெற்றாராய், வள்ளி தெய்வயானையாருடன் ஸ்கந்தருக்கு முறையே மஹோற்சவங்களை விபவமாக நிறைவேற்றித் தாந்தா மிச்சித்த வரங்களை யெல்லாந் தந்தருளப்பெற்றனர்.

அதன் பின்னர், பிரணவ கிரீசராகிய ஸ்ரீபாலாம்பிகை பாக தியாக கைலாச நாதர்க்கும் வேம்படி விநாயகருடன் ஸ்ரீஷண்முகர், சகலதேவரும் முனிவரும் அடியார்களும் சூழ வேதாகம விதிப்படி மஹோற்சவ நடாத்திச் சிவபெருமானது திருவருள் பெற்று, அக் கடவுளுடன் திருப்போரூர்த் தலத்தின்கண் கிரியாசத்தியும் ஞான சத்தியுமாகிய தேவியரிருவருடன் திருக்கோயில் கொண்டு, வேத நெறி, ஆகமநெறி, பக்திநெறி இவற்றைக் கைவிடாமல் ஒழுகாநின்ற மெய்யடியர்களுக்கும், முனிவர் தேவர் முதலியோர்க்கும் கிருபை செய்துகொண்டு, தாமும், வேம்படியில் விநாயக மூர்த்தியும் வீற்றிருந் தருள்கின்றன”ரென் றிவ்வாறு சூத புராணிகர் நைமிசாரணிய முனி வரர் ஜென்மசாகரத்தைக் கடக்கும்படி யுத்தபுரி சேஷத்திரத்தின் மஹாத்மியத்தைச் சொல்லியருளினர்.

திருப்போரூர்த் தலபுராண சரித்திரச் சுருக்கம் முற்றுப்பெற்றது.

இப் புராண வரலாறுகளுள், கந்தபிரான் சிவபிரானைப் பிதா முறையில் வணங்கியதாகக் காணப்படல், சிவபிரான் கல்லாலடிக்கண் யோகிருந்துதுபோல், மகார் பிதா மாதாக்களைத் தொழல் அபிவிருத்தியாமாறு பரப் பிரயோசனமாகச் செய்து காட்டியதாம்.

உ

முருகன் துணை

திருப்போரூர் வெண்பா

அஷ்டாவதானம் - சபாபதி முதலியார்,

புரைய, சென்னை.

திருப்போரூர் வெண்பா

வேம்படி விநாயகர்

காப்பு

சீர்வரு கூர்வேலர் திருப்போரூர் மாலைசொல
நேர்வருமென் னெஞ்சமே நின்மலனார்—ஆர்வமிக
வாம்படிவி னாயகரை யாறுமுக னர்துணைவர்
வேம்படிவி னாயகரை வேண்டு.

மாமணிசூழ் கோபுரஞ்சீர் வாய்ந்த விராட்புருடன்
பூமணிசூழ் மோலியெனும் போரூரே—தாமப்
பணிகை வரையார் பரிந்தளித்த வேலர்
தணிகை வரையார் தலம்.

க

வேதகிரி யோமெழுத்து வெற்புவி ராட்டிருதோட்
பூதகிரி யாயோங்கும் போரூரே—ஓதகிலம்
பாரித்த போதகத்தார் பண்டிறங்க வோமருத்தம்
பூரித்த போதகத்தார் பொற்பு.

உ

பொற்பரவை நற்பரவை போலிடையும் வாட்கணுங்கொள்
பொற்பரவை யிற்பயிலும் போரூரே—சொற்பரவை
யாழங்கண் டாதிரிப்பா ரல்லல்செயும் வல்வினையின்
ஊழங்கண் டாதிரிப்பா ரூர்.

ந

ஆசை யிருந்தவரோ டண்டருமா டிக்கொருநாட்
பூசை புரிந்திறைஞ்சம் போரூரே—ஓசைதரு
வானநில மாவார் வளரெழுநா வன்னியொடு
மானநில மாவார் மனை.

ச

சேனாருங் கற்பகத்திற் சேரவர மாதரிடும்
பூனாரந் தாங்குபொழிற் போரூரே—வீணர்வம்
உள்ளி மணுளன்பு றுர்தொழுந்தெய் வப்பிடிவாழ்
வள்ளி மணுளன் மனை.

ரு

போதகத்த னும்கோட்டுப் போதகத்தன் சூழ்கயிலைப்
போதகத்தன் மன்னுதிருப் போரூரே—மோதகக்கை
யாதி வரப்புணர்ந்தார் அன்றுகுற மாதையது
பூதி வரப்புணர்ந்தார் பொற்பு.

சு

பூவையனை யீன்றமலர்ப் பூவையனை மார்பிலுறை
பூவையனை யார்போற்றும் போரூரே—ஆவரண
வஞ்சமலர்த் தொட்டிலார் வான்சரவ ணத்தினிற்பொற்
கஞ்சமலர்த் தொட்டிலார் காப்பு.

எ

புற்றாளி கற்பணியாப் பூங்குருந்தை யேங்கமந்தி
புற்றாளி காட்டுதுறைப் போரூரே—வற்றாத
தங்கருணை வைப்பார் தடங்கோ புரவடபால்
தங்கருணை வைப்பார் தலம்.

அ

பூவைமேவு காவிவாவி பூவைவாவு மாவுலாவு
பூவைமேவு காவிராவு போரூரே—கோவையார்
பாடப் பதித்துவைத்தார் பாவிக்க வெஞ்சூர
னோடப் பதித்துவைத்தா ரூர்.

கூ

சாருமாடம் வித்தகம்வெண் டார்புத்த கங்கொண்டு
பூரவாக னிக்குறிகர் போரூரே—வாரிதிசூழ்
செந்திற் பதியார் தினந்துதியார் புன்மனமாம்
அந்திற் பதியா ரகம்.

கடு

மால்பெற்றுத் தாமரைமேன் மன்னிநால்வாய் தாங்கியயன்
போல்வெற்பு நீடுதிருப் போரூரே—சால்வெட்சிப்
பூவைத் தரித்தார் புலவர்க்கா மாவையரு
ளேவைத் தரித்தா ரிடம்.

கக

பாசிழைய ரம்பைமென்பொற் பைந்தருந யந்தமுத
போசனமால் சோலைநிகர் போரூரே—நேசத்
திருவே ரகத்தார் இயல்தா ரகத்தார்
திருவே ரகத்தார் செறிவு.

கஉ

மாசடையார் வாண்மதியால் மாமறையார் சங்கமதாற்
பூசாரமும் மூர்த்தியெனும் போரூரே—தேசதிகழ்
ஆறுபடை வீட்டார் அடற்கூர னுலமார்
வீறுபடை வீட்டார் வியப்பு.

கங

தாக்கற்ற நோக்குடையார் தாமிறைஞ்ச மீட்சியொடு
போக்கற்ற வாக்கமல்கும் போரூரே—மூக்கின்
இரைத்தவந்த ணத்தா ரிறைஞ்சபர மன்பா
ஊரைத்தவந்த ணத்தா ருவப்பு.

௧௪

ஆரணர்க்கும் நாரணர்க்கும் யார்க்குமயி லோன்சேவை
பூரணத்தின் நல்குதிருப் போரூரே—காரணத்திற்
காரிய மூன்றினர் காணும் பதிமுதலாச்
சீரிய மூன்றினர் சேர்வு.

௧௫

கள்ளவித்தை யாற்றசுரர் கார்வரையின் முன்னொளித்த
புள்ளுவத்தை மாற்றுதிருப் போரூரே—கொள்ளவித்தை
யாண்டலைப்ப தாகையா னர்வலர்மா யாதெடுத்த
ஆண்டலைப்ப தாகையா னர்பு.

௧௬

செந்திருவும் வெண்பதுமஞ் சேர்திருவும் அன்புசெய்வோர்
புந்தி களிக்கவரும் போரூரே—அந்தி
நிறத்தார்க்கு மெய்யர் நெடுங்கலைஞா னந்தேர்
அறத்தார்க்கு மெய்ய ரகம்.

௧௭

நாததத்து வங்கடந்த நாதனைப்பூ சிக்குநல்லோர்
பூதசத்தி யாதிசெயும் போரூரே—போதசித்தி
கண்டார்க் களிப்பார் கருமா மலப்பற்று
விண்டார்க் களிப்பார் விருப்பு.

௧௮

கற்றை நிலாவந்தங் கண்டெனச்சா ரற்பளிக்குப்
பொற்றை பலவிளங்கும் போரூரே—வெற்றுநூல்
கத்திக்கு வித்தார் கணக்கில்கற்ப முந்தெரியா
முத்திக்கு வித்தார் முதல்.

௧௯

நச்சாப் பெருங்கரண நான்கும் பணியவையர்
பொச்சாப்பின் றித்தவஞ்செய் போரூரே—கைச்சார்
எடுத்தபெரு மாணர் இடமகலார் அன்பர்
அடுத்தபெரு மாண ரகம்.

௨௦

காட்சிமுகில் தோய்ந்திருள்கூர் காமலர்கொய் மாதரெழிற்
பூட்சி யொளிவிளக்காம் போரூரே—மாட்சியொரு
காற்றுப் படையார் கருதரிய கீரணுரை
யாற்றுப் படையா ரகம்.

௨௧

கோகிலம்பண் கூட்டமயில் கூத்தாடக் கண்டுவரைப்
போகிமணிப் பையவிழ்க்கும் போரூரே—ஆகமஞ்சொன்
முத்தி விடுத்தகலார் மொய்ம்மதியாற் காணாதார்
பத்தி விடுத்தகலார் பற்று.

௨௨

வீட்டைப் பிரணவரீர் வீழ்ந்தாடி னோர்க்கவித்தைப்
பூட்டைத் திறந்துதவும் போரூரே—நாட்டவிளக்
கந்தாளுக் கேற்றார் அறியார் திருவெனுமான்
றந்தாளுக் கேற்றார் தலம்.

௨௩

காப்பயில்பொன் னாசலிடைக் காரிகையார் முல்லைமலர்
பூப்ப நகைத்தாடும் போரூரே—நாப்பகர்பா
வோதற் கினியார் உனையலா லென்றுரைப்போர்
காதற் கினியார் கனிவு.

௨௪

மீதெகினங் கன்னியைமா மீனை விழுங்குமிறும்
பூதுகண்டி யாருமகிழ் போரூரே—ஒதுதும்பா
மாலை மலையார் மருவும் பழமுதிர்
சோலை மலையார் தோடர்பு.

௨௫

காழிலவங் கம்மேலங் கார்வரையா ரங்கோட்டம்
பூழின்மணம் வான்பரவும் போரூரே—பூழென்
றிலகுவலன் சூழ்வந்தா னேங்கா தருள
உலகுவலன் சூழ்வந்தா னூர்.

௨௬

வெள்ளனக்கு ழாமெழுந்து மென்பழனத் தின்மேதி
பொள்ளெனப்பா யச்சிலம்பும் போரூரே—கள்ளத்
தமரக்கோட்டத்தார் அறிவரிய கச்சிக்
குமரக்கோட்டத்தார் குடி.

௨௭

வீசு கடன்முழக்கை மெய்யடியார் போற்றிசைக்கும்
பூச லடக்கிமிகும் போரூரே—ஈசராற்
சத்திதந்தான் சத்திதந்தான் தாங்கியிரு னாவெல்லுஞ்
சத்திதந்தான் சத்திதந்தான் சார்பு.

௨௮

நட்புறமுழ் கிற்பெருக்க நல்கும்வள்ளை யாரோடைப்
புட்கரிணி பாற்கடனேர் போரூரே—உட்கும்
பொறியமலர் மாலையார் பொன்னார் கடம்பு
நறியமலர் மாலையார் நாடு.

௨௯

நீடணிவா விப்பதும நேரிழையார் மாமணிப்பொற்
பூடணம்வில் வீசமலர் போளுரே—ஆடற்
றிரிபுர மன்றெரித்தார் சேயரன்பர்க் கட்ட
புரிபுர மன்றெரித்தார் பொற்பு.

௩௦

கற்கடமெ லாமுழன்ற காரிகைமா னீள்வரைசூழ்
புற்கலையா முன்னுருவாம் போளுரே—பொற்கிரிசூழ்
சாரற் புரந்தான் தகுமெனுமா டக்கடற்
கீரற் புரந்தான் கிளர்வு.

௩௧

விண்டவழ்மே டத்தை விரவியுத்த வான்கிரிமேற்
புண்டரிகங் கண்டுறவாம் போளுரே—தொண்டர்
முருகாவென் பார்வாண் முறுவலுமை மைந்தா
இருகாவென் பார்வா ழிடம்.

௩௨

சேட்கவினுங் கோளரிக்குத் தேனையிறு லள்ளிமலைப்
பூட்கையெடுத் தூட்டவரும் போளுரே—யாட்கொண்டு
போற்றுநரை நோக்கார் பொருளாக்கு வரன்பு
மாற்றுநரை நோக்கார் மனை.

௩௩

நன்மையெலா மெவ்வெவர்க்கு நாடிப் பணியநல்கிப்
புன்மையெலா நீக்கியருள் போளுரே—வன்மை
மனத்தார்க் களியார் மலரடியை நல்ல
வினத்தார்க் களியா றிடம்.

௩௪

ஆகூழ் லாலெம்மா னன்புபுரி வார்த்தென்றும்
போகூழ் மெதிர்ப்படாப் போளுரே—நாகூருங்
கந்த புரியான் கழல்கருதி லார்கட்கு
வந்த புரியான் மனை.

௩௫

தன்கண் பிருகுமொழி தாங்கு மலர்மகளப்
புன்கண் கடக்கவரும் போளுரே—மென்கருணை
யும்பா லருந்தினு ருள்ளுவப்பப் பார்வதியார்
தம்பா லருந்தினுர் சார்பு.

௩௬

கார்த்திகெய ணைப்பணிந்து காதற் பிரணவமுன்
பூர்த்திவரம் பெற்றமரும் போளுரே—சீர்த்திப்
புகழ்வரம்பு கன்றார் புரிதமுற வென்று
நிகழ்வரம்பு கன்றார் நிறைவு.

௩௭

ரித்தியகல் யாண்மால் நின்ற டியிவிதைஞ்சப்
புத்தேளி ரோடணையும் போரூரே—முத்தித்
திருவை யுடையார் தெளிந்தாரை யெண்ணூர்
கருவை யுடையார் களிப்பு.

ந.அ

சீரணி பொற்குன்றிற் சிவமுனிவா லம்பிகையாம்
பூரணிபா கற்பரவும் போரூரே—தாசனியோர்
எண்ணுநரை யேற்றார் எழிற்குமார் பொய்ம்மையினி
னண்ணுநரை யேற்றார் நகர்.

ந.க

தாதார்நா முற்புதலிற் றண்மணியை யண்டமெனப்
போதா வடைகாக்கும் போரூரே—ஆதாரம்
ஆதேய முன்னுவார் அண்டபகி ரண்டமொடு
மாதேய முன்னுவார் வாழ்வு.

ச.௦

கோதைமுகங் கஞ்சமென்று கூடுஞ் சுரும்பவர்கண்
பூதையெனக் கண்டஞ்சம் போரூரே—மேதைநெறிக்
கண்ணுவர் வந்திப்பார் ககனத்து ளோருய்ய
எண்ணுவர் வந்திப்பா ரிசைவு.

ச.க

சன்மமணி மாதர்நகை யேய்ந்திலக வொண்மிடறு
போன்றுவளை யூரும்வயற் போரூரே—வான்றெடுத்த
கார்த்திகையின் பாலார்ந்தார் காசினியோர் ஈடேறக்
கார்த்திகையின் பாலார்ந்தார் காப்பு.

ச.௨

தக்கதவ மூகைமுனி சார்ந்து சிவபூசை
பொக்கமகன் றியற்றும் போரூரே—மைக்கண்
ணிகர மகரத் துவசனே ராவகர
வுகரமக ரத்துவச னூர்.

ச.ந

அம்மடமான் கோலமகன் றுண்டாயி ரந்தவந்தான்
பொம்மலொடு செய்யாள்செய் போரூரே—செம்மை
பெறுமைக் கருத்தர் பெரியோ ரறியு
மறுமைக் கருத்தர் மனை.

ச.ச

ஆதவந் தணித்துநிழ லாங்கனித்து நல்லரெனப்
பூதவம்புள் ளுண்கணினேர் போரூரே—மாதவஞ்செய்
தஞ்சரிக்கி ருந்துணையார் ஆதரித்துப் போற்றுதெய்வ
குஞ்சரிக்கி ருந்துணையார் கொப்பு.

ச.ரு

.பார்வணங்கு செவ்வேள் பராத்தமுறை யானையுரிப்
போர்வையண்ணல் பூசைபுரி போரூரே—நீர்வையத்
தூனப்பேர் வாசியார்க் குற்றதுணை யானுர்மெய்ஞ்
ஞானப்பேர் வாசியார் நாடு.

சக

.பூதியணி கண்ணுவப்பேர்ப் புண்ணியனார் போற்றியது
பூதிவிளங் கத்தவங்கூர் போரூரே—சோதிமணி
வீறக் கரத்தர் விசுவாதி தப்பரம
ஆறக் கரத்தர் அகம்.

சௌ

.மாணியலுந் தாரகப்பேர் வண்கிரியிற் சேவினமேற்
பூணியைம ணந்தோங்கும் போரூரே—வாணிபதி
யைத்தகவி னாவினார் அன்றுபொருட் டஞ்சரிதை
வைத்தகவி னாவினார் வாழ்வு.

சஅ

வேறிக் கமலைநிம்ப மென்மரமா வாண்டுறைந்து
பூரித்தே ரம்பனருள் போரூரே—சேர
மறப்பிறப் பற்றூர்தம் வன்மனத்தின் மேவார்
பிறப்பிறப் பற்றூர்தம் பெப்பு.

சக

நேசித்தோ ராகமத்தா னீள்கயிலை நாதரைமால்
பூசித்துப் பொன்மணக்கும் போரூரே—வாசிக்க
வேதங் கொழித்தார் வியன்புகழைப் பேசுமவர்
தீதங் கொழித்தார் செறிவு.

௫௦

சீலேடை

நன்னு ரியர்கொங்கை நற்றடத்தின் மாளிகையிற்
பொன்னூர மேவுதிருப் போரூரே—பன்னாகப்
பூணம் புயத்தார் புதல்வரடி யார்க்கருடாண்
மாணம் புயத்தார் மனை.

௫க

கோபால னன்றுவரங் கொண்டுதட மேற்கொண்டு
பூபா லனந்தரிக்கும் போரூரே—மாபாத
கங்களிலார் வந்தழைத்தார் கண்ணிருந்தா ரன்பகலார்
தங்களிலார் வந்தழைத்தார் சார்பு.

௫உ

பொன்னாக மீதுட் பொருணாக மீதளவில்
புன்னாக மன்னுதிருப் போரூரே—முன்னாளிற்
சேர்மா வரித்தார் திருவருளின் சீர்விரித்தார்
சூர்மா வரித்தார் துறை.

௫௩

கம்பந் திருவினரும் கார்வரைசூ மும்புனமும்
பொற்பந் தினையாடும் போரூரே—அற்பங்கொ
ளின்பங் குரைத்தார்க் கிணங்கா ரடியார்க்கென்
றன்பங் குரைத்தா ரகம்.

ருச

எண்ணிய மங்குறையா ரெந்தைநா மஞ்சொல்கிளிப்
புண்ணிய மங்குலவும் போரூரே—யெண்ணிலா
தேறு முகத்தா ரெழிற்பன் னிருகண்ணூர்
ஆறு முகத்தா ரகம்.

ருரு

மேனகையன் னூர்கை விரலுமிசை யில்லுமதி
போனகம்வி ராவுதிருப் போரூரே—ஞானப்
பழநி மலையார் பயந்த புதல்வர்
பழநி மலையார் பதி.

ருக

கோதகங்கொ ளாமுனிவர் கோடுயர்வா விப்பணிலம்
போதகங்கு லாவுதிருப் போரூரே—பாதகமொன்
றும்பணிக்க வைத்திடார் உன்னினஹத் தாம்வேத
கம்பணிக்க வைத்திடார் காப்பு.

ருள

மேகம் பயிலவயன் மேவுகயல் பாயநறும்
பூகம் பொருவுதிருப் போரூரே—முகங்கொள்
வீறுநய நத்தார் வியந்துதொழ வந்தருளீ
ராறுநய நத்தார் அகம்.

ருஅ

கொங்கவிழ்தார் மன்னருந்தண் கூர்பொழிலு மிக்கவரும்
புங்கவினம் றுததிருப் போரூரே—கங்கையெனும்
ஈராறு கையார் இரண்டாறு கையார்சீர்
ஈராறு கையார் இடம்.

ருக.

என்ற லயத்துச்சி யிற்குடையின் வாவியின்பூப்
பொன்றா தவிருந்தண் போரூரே—குன்றாத
பேரன் புடையார் பெருமான் றிறல்வாகு
வீரன் புடையார் விருப்பு.

கூ0

விப்பங் கணமென்ன வெண்கமலை யென்னவனப்
புப்பங் கயமாரும் போரூரே—நட்புப்
பெருகந் தரத்தர் பிழைக்க வருளால்
வருகந் தரத்தர் மனை.

கூக

மாத்தா ரரசர்பான் மாமறையோ ரோதிமங்கள்
பூத்தானத் திற்குடும் போரூரே—நீத்தார்தம்
உள்ளச் சினகரத்தார் ஒங்குமகி லாண்டவயி
ருள்ளச் சினகரத்தார் ஊர்.

கூஉ

தொக்கசிலம் பின்முகட்டிற் றெல்பதியிற் செய்திடுமன்
புக்கரு ணன்கதிர்க்கும் போரூரே—மிக்க
தனத்தை யளித்தான் றனதுபணிக் கேற்றும்
இனத்தை யளித்தான் இடம்.

கூந

சேண்டவழ் மாடத்திற் றிருமறுகின் மாதர்தார்
பூண்டயங்க விந்தாடும் போரூரே—மூண்ட
திருவா வினன்குடியார் சேணூர் வரைசூழ்
திருவா வினன்குடியார் சேர்வு.

கூச

தீதஞ்சம் வாவிமணஞ் செய்யுணின்ற ணைந்துகடற்
போதஞ்சங் கூருமெழிற் போரூரே—வேதங்க
டந்தூர்க் குவந்தார் தரியலரை வாட்டமுன்னாட்
செந்தூர்க் குவந்தார் செறிவு.

கூரு

யோகா திபருணர்ந்தும் உத்தமர்ப் ணிந்துமென்றும்
போகாதி யாருமுறை போரூரே—தேகாதி
தாமென் றொளியார் தமரென் றிடுகருணை
யாமென் றொளியா ரகம்.

கூக

வெங்கதிரை யஞ்சிவந்தோர் மெல்லியர்பூ வல்லியிடை
பொங்கரவ மாற்றுதிருப் போரூரே—சங்கரர்முன்
போதந் தெரிந்தான் புணர்ப்பிலார்க் கோதுபிர
சாதந் தெரிந்தான் தலம்.

கூள

கல்லிக் கயமுனிக்குக் காதலர்க ளாடலுக்குப்
புல்லிக் களிக்குந்தென் போரூரே—வல்லிக்கு
வாங்கு மிடையார் மதங்கலுழ்வா ரிப்படிந்தோர்
பாங்கு மிடையார் பதி.

கூழி

ஆதார வண்டுபொழில் ஆடிமதிக் கண்டர்புறம்
போதார வாவுமெழிற் போரூரே—வேதா
சிறைவிடு வித்தார் தெளிவுளோர்க் கியாண்டு
நிறைவிடு வித்தார் நிகழ்வு.

கூகூ

வட்கலிலா மாளிகையும் வார்வயலு நன்காக்கம்
புட்கல மல்குதிருப் போருரே—கொட்புறுபுட்
கோனிவரு மாதவனார் கூடு மெழின்மருகர்
மேனிவரு மாதவனார் வீடு.

௭௦

மாத்தமர நீள்கோயில் வண்பொழிவின் மாதரளி
பூத்தமலர் நாடுதிருப் போருரே—தேத்தணியல்
இந்தீ வரத்தார் எழிற்புயத்தார் நண்பினர்க்கு
வந்தீ வரத்தார் மனை.

௭௧

காணக் கிளர்மாடங் காரிகையார் கண்ணேலைப்
பூணக் கொடிதிகழும் போருரே—மாணக்கூர்
வாரணன ராரணனார் வாழ்த்துமொரு கோட்டுமுக
வாரணன ராரணனார் வாழ்வு.

௭௨

தேச மனித்தரோடு தேவர்திருக் கோயில்சங்கம்
பூசமதிற் சூழுந்தென் போருரே—வாசமலர்ச்
செய்யுளலங் காரத்தார் தென்மதுரைக் கண்ணுணர்த்தும்
செய்யுளலங் காரத்தார் சேர்வு.

௭௩

ஆதரங்கொ டோர்ந்துதொழ அச்சரம்மீக் கண்டுதொழப்
பூதரங்க மோங்குதிருப் போருரே—மாதரங்க
மேற்ற ரளித்தா ரிருக்குநதி வேணியர்வெள்
ளேற்ற ரளித்தா ரிடம்.

௭௪

பாதகங்கைக் குந்தடமும் பைங்காந் தளுமின்னார்
பூதகங் கைக்குநிகர் போருரே—கோதகங்கூர்
வல்லசர ருக்கிசையார் வந்து சரணமெனு
நல்லசர ருக்கிசையார் நாடு.

௭௫

காவணங்கொண் மண்டபங்கள் காரிகையார் மாளிகைகள்
பூவணங்கு லாவுதிருப் போருரே—நோவணங்கு
பாற்கரனார் முன்னோர் பனிபோலச் செய்மணிக்கூர்
வேற்கரனார் முன்னோர் விருப்பு.

௭௬

மொய்க்கா தகத்தைநன்னீர் மூழ்கமுனி வோர்வைகப்
பொய்க்கா தலைத்தடுக்கும் போருரே—பெய்க்காமல்
யாவருக்கு முன்னவனார் ஆகவருள் செய்வாரெத்
தேவருக்கு முன்னவனார் சேர்வு.

௭௭

சேதனக்கோ லத்தவருஞ் செந்தமிழ்தேர் மாணவரும்
போதனைக்கா லைக்காயும் போரூரே—வேதனைக்காம்
பங்கத் தமிழார் பரவுந் திருமதுரைச்
சங்கத் தமிழார் தலம்.

௭௮

சீரியங்கன் பர்க்குநல்லார் சேர்ந்தவர்க்கு நீதிநெறி
பூரியங் கூட்டுமெழிற் போரூரே—நேரியங்க
வீறு செவியார் வியக்குமணிப் பொற்குழையி
ராறு செவியா ரகம்.

௭௯

பாருவந்த கண்ணுவர்சா பத்துயர்மா மையன்மினார்
பூருவந்த வர்க்கறுக்கும் போரூரே—போருவந்த
காதகரை மன்றகைத்தார் காப்பரிய வேள்விவரு
மாதகரை மன்றகைத்தார் வாழ்வு.

௮௦

கட்கரம்வாள் காந்தளொப்பார் கண்மருங்கு லுங்குழலும்
புட்கரங்க டிக்குந்தென் போரூரே—கட்கவரும்
அன்பர்க் கணியார் அருணெறிநோக் கிப்பணியா
வன்பர்க் கணியார் மனை.

௮௧

காக்குமன்பர் கட்டுமியோ கார்க்கு மருள்போகப்
போக்கியங்கொ டிக்குஞ்சீர்ப் போரூரே—நோக்கி
விலகா தவரணையார் விஞ்ஞான வொள்வேல
இலகா தவரணையா ரின்பு.

௮௨

ஓவா வெழுமலர்க்கா வொண்ணுதலார் காரளகம்
பூவாய் கொழுநனையேய் போரூரே—மூவாசை
மாதா கமவித்தார் வாழ்மனத்தை யாதரித்தார்
வேதா கமவித்தார் வீடு.

௮௩

அல்லகன்றார் சிற்றறிவை யாலையி ர தத்தைமள்ளர்
புல்லகண்ட மாக்குதிருப் போரூரே—வல்லகந்தை
நீத்தார் புனைவார் நிழல்செய்செந்தி லார்நீப
மாத்தார் புனைவார் மனை.

௮௪

மைக்கலைக்கண் ணார்தனமு மாளிகையு மன்னியவெற்
புக்கலைக் கின்றதிருப் போரூரே—மிக்கலைக்கும்
கோதஞ் சுவற்றினார் கூர்தவமி டேறவலை
யோதஞ் சுவற்றினு ரார்.

௮௫

நெஞ்சத்த யாவரசர் நீள்புயமும் வில்லுமிழம்
புஞ்சத் துருவையிகல் போரூரே—அஞ்சி
முரணவ மால்வரையார் முந்த வறியாப்
பிரணவ மால்வரையார் பெட்பு.

அக

முன்ன ரளிமுரன்று முத்தரும்பிப் பொன்மலர்ந்து
புன்னை வளமடுக்கும் போரூரே—முன்னொருமை
போத மறுத்தார் புகழ்ப்படித்தார் மும்மலமா
மேத மறுத்தா ரிடம்.

அஎ

ஓதந்த ணர்மனைபு மும்பர்பூ சைக்கெவையும்
போதந்து வைக்குஞ்சீர்ப் போரூரே—நாதங்
கடந்தவித்த கத்தர் கலியிருளைப் பாதங்
கடந்தவித்த கத்தர் களிப்பு.

அஅ

காமிக்கு நந்தவனங் காமர் மணிநிலைத்தேர்
பூமிக் கணிசெய்யும் போரூரே—தாமிருக்கும்
வேங்கடம்ப ணிந்திடுவார் வேண்டுபொருள் தந்திடுவார்
பூங்கடம்ப ணிந்திடுவார் பொற்பு.

அக

தேம்பாய்முத் தாலடிசில் செய்பவரு நாவலரும்
பூம்பாவைக் கூட்டுதிருப் போரூரே—யேம்பாமல்
யாரங் கடுக்கார் அவர்க்குரு ருற்றவர்க்கு
வாரங் கடுக்கார் மனை.

க௦

தங்கவரை யானன்பில் தாரகத்தை யாருமந்திற்
புங்கவரை யாக்கவரும் போரூரே—மங்கையர்பா
லார்வந் திருந்தா ரவருள்ளக் கோயிலிடை
நேர்வந் திருந்தார் நிகழ்வு.

கக

தோகையர்கண் டந்தனத்தின் சுந்தரத்தை வள்ளல்பொன்னைப்
பூகதரங் கோங்கநல்கும் போரூரே—நாகசுரர்
ஆண்டகையச் சங்களைந்தார் அம்புயத்தா ரைந்தருவாழ்
ஆண்டகையச் சங்களைந்தார் ஆர்பு.

கஉ

வேதிகைத்து னுதுலர்குழ் வேந்தர் தரமணிப்பொற்
போதிகையோ வாததிருப் போரூரே—மாதிகையோர்
வாள்வீச மாமுனிவோர் மற்றையோர் மீதுகொடு
வாள்வீச மாமுனிவோர் வாழ்வு.

கங

கொன்சாலு மாலின் குழக்கன்றைப் பான்மடியின்
புன்காலி கான்றழைக்கும் போரூரே—வன்காமர்
காழிக் கொடியார் கலப்பா ரவர்க்கரிய
கோழிக் கொடியார் குடி.

கூச

கோற்றொடியூர்க் கொண்மர்மேற் கொண்டகய லந்தணர்வாய்
போற்றிருக்குநீடுதிருப் போரூரே—சாற்றொருநால்
வேதத் திருக்கையார் வேவேந் தியநளினப்
போதத் திருக்கையார் பொற்பு.

கூடு

ஆந்திரும ணம்பெருக வன்றில்பிரிந் தாருருகப்
போந்திற் கலிக்குமெழிற் போரூரே—சேந்தமலர்க்
கஞ்சத் திருப்பார் கரத்திலன்பு ளோர்தலைப்பட்
டஞ்சத் திருப்பா ரகம்.

கூக

நீர்த்தடத்தை வாரிசமேல் நேரிழையா ராடவர்மேற்
போர்த்தலைக்க ணுடுதிருப் போரூரே—ஆர்த்தலையார்
பள்ள மிசைந்தார் பணியப் பொருளளித்தற்
குள்ள மிசைந்தா ருவப்பு.

கூஎ

தாதுட்டே னைச்சரகஞ் சார்காத லர்மலைப்
போதுட் கவருமெழிற் போரூரே—மாதா
சிலையுரு வத்திரித்தார் சீர்மருக ரொள்வேன்
மலையுரு வத்திரித்தார் வாழ்வு.

கூஅ

எத்தகைய மாவளமு மேத்துதமிழ்ச் சங்கமும்பல்
புத்தகம லர்ந்திடுசீர்ப் போரூரே—மத்தகத்து
வாரணத்தி னொருரியார் வாய்மை புகன்முதுநூ
லாரணத்தி னொருரியா ரார்பு.

கூக

சித்திரமின் கோயில்வலஞ் செய்யவிர தம்போற்றப்
புத்திரசம் பத்திவரும் போரூரே—சித்தசனார்
கூரம்ப ருக்கினையார் கோமளவா மத்தர்தரு
மேரம்ப ருக்கினையா ரின்பு.

கூஓ

இந்நூலில் நுக - வது வேண்பா முதலாகவுள்ள

சிலேடைச் சொற்களுக்குப் பொருளறிவித்தல்

நுக. பொன், ஆரம், - (தனத்தில்) பொன்மாலு. பொன், நாரம், - (தடத்தில்) அழகாகிய ஜலம். பொன், ஆர, - (மாளிகையில்) திருமகள் நிறைய-மேவும்.

நுக. பூ, பாலனம், - (கோபாலன்) உலகங்காத்தலை. பூ, பால், அனம், மலர்கள் வெள்ளன்னத்தை - தரிக்கும்.

நுக. புன்னாகம் - (சுவர்க்கத்தின்மேல்) புன்னாகமாம். புல், நாகம், - (பிரணவகிரிமேல்) புலியும், யானையும், மன்னும்.

நுக. பொற்பந்தினையாடும் - (திருவினர்) பொன்னாலாகிய பந்தை விளையாடும். பொற்பு, அம், தினை, ஆடும் - (புனங்களில்) பொலிவுள்ள தினைக் கதிகள் அசையும்.

நுக. புண்ணியமங்குலவும் - (நியமங்குறையாரது) புண்ணியம் அங்கு உலவும். புன், நியமம், குலவும் - கிளிப்புள் நெடுந்தெருவிற் சஞ்சரிக்கும்.

நுக. மதிபோல், நகம் - (கைவிரலில்) சந்திரன்போலும் நகங்கள். மதி, போனகம், - (மிசையில்லில்) மதிக்கின்ற உணவுகள் - விராவும்.

நுக. போதகம் குலாவும் - (முனிவர்க்கு) ஞானம் குலாவும். போத, கங்கு, உலாவும் - (பணிலம்) மிகவரப்புக்களில் உலாவும்.

நுக. பூகம், பொருவும் - (மேகம்பயிலக்) கமுகங்கள் பொருவும். பூ, கம்பு, ஒருவும் - (கயல்பாய) மலர்களைச் சங்குகள் நீங்கும்.

நுக. அரும், புங்க, வில்மறாத - (மன்னர்) அருமையாகிய அம்பும் வில்லும் நீங்காத. அரும்பும், கலின், மறாத - (பொழில்) அரும்புகின்ற அழகு ஒழியாத.

சுக. * பொன்றாது, அவிரும் - (குடைபோலக்) கெடாமல் விளங்கும். பொன், தாது, அவிரும் - (பூ) பொன்னிறத் தாதுடன் மலரும். * பொன்றாத - (குடைபோல்) கெடாத, இரும் - பெருமையாகிய எனவுமாம்.

சுக. வனம் - புட்பம், கயம் (விண்மீன்கணம்போல) அழகுள்ள புட்பங்கள் தடாகங்களில். அனப்புள், பங்கயம் - (வெண்கமலைபோல) அன்னப்பறவை தாமரைகளில் ஆரும்.

சுக. பூத்தானத்தில், கூடும் - (மறையோர்) பூமிதானம் பெறுதற்குக் கூடுகின்ற. பூ, * தானத்திற்கு, ஊடும் - (ஒதிமங்கள்) மலர்களிடத்தில் ஊடுகின்ற. * வேற்றுமைத் திரிபு.

சுக. மன், புக்கு, அருணன், கதிர்க்கும் - (முகட்டில்) மிகப் புருந்து சூரியன் பிரகாசிக்கும். அன்புக்கு, அருள், நன்கு, அதிர்க்கும் - (பதியில் செய்யும்) அன்பினுக்குக் கிருபை நன்றாய் ஆரவாரிக்கும்.

சுக. மாதர், தார், பூண், தயங்க, இந்து, ஆடும் - (மாடத்தில்) மகளிரது தாரும் பூணும் தோற்றுமாறு சந்திரன் சஞ்சரிக்கும். மாதர், தார்பூண்டு, அயம், கலிந்தாடும், - (மறுகில்) அழகுள்ள கிங்கினி மாலுபூண்டு குதிரைகள் கவிந்து நடிக்கும்.

சிலேடைச் சொற்களுக்குப் பொருளறிவித்தல் ௩௩

௬௫. போது அஞ்சம் கூடும் - (வாவியில்) மலர்மேல் அன்னம் (மணம்) செய்யும். போதம் சங்கு ஊரும் - (வயலினின்றும்) (கடல்) மாக்கலங்களில் சங்குகள் (சென்று) தவழும்.

௬௬. போகாது யாரும் உறை - (யோகாதிபர்) நீங்காமல் யாவரும் உறை கின்ற. போகம் ஆதி ஆரும் உறை - (உத்தமர்) போக முதலியவற்றை நுகர்ந்து வசிக்கின்ற.

௬௭. பொங்கர் அவம் ஆற்றும் - (அஞ்சிவந்தோரை) சோலைகள் வருத் தத்தைத் தணிக்கும். பொங்கு அரவம் மாற்றும் - (வல்லியிடை) சீறுகின்ற பாம்பை மாற்றும்.

௬௮. புல் இக்கு அளிக்கும் - (கயம் முனிக்கு - யானை கன்றுக்கு) புல்லு கின்ற கரும்பை அளிக்கும். புல்லி களிக்கும் - (காதலர்கள்) புணர்ந்து களிக்கும்.

௬௯. போது ஆர வாவும் - (வண்டு) மலரில் அமையத் தாவும். போதார் அவாவும் - (அண்டர்) போகாதவராய் வீரும்பும்.

௭௦. நன்கு ஆக்கம் புட்கலம் மல்கும் - (மாளிகை) நன்மையாய்ச் செல் வம் நிறைவாக மல்கும். நன்கா கம்புள் கலம் அல்கும் - (வயல்) நன்கு ஆகச் சங்கு அணிபோலத் தங்கும்.

௭௧. அளி பூத்து அமலர் நாடும் - (கோயிலில்) அன்பு உண்டாய் அமலர் கள் நினைக்கும். அளி பூத்த மலர் நாடும் - (பொழிலில்) வண்டுகள் அலர்ந்த மலர்களைத் தேடும்.

௭௨. சேலை பூண் அக்கொடி திகழும் - (மாடத்தில்) சேலை பூண்ட அக் கொடிகளாடும். சேலை பூண் கொடிது இகழும் - (கண்) சேற்கண்டையை உபமேயிக்க மிகவும் இகழும்.

௭௩. சங்கம் பூசம் அதில் சூழும் - (தேவர்) கூட்டம் பூச நாளில் வலம் வரும். சங்கம் பூச அம் மதில் சூழும் - (கோயில்) சங்கச் சுண்ணம் பூசிய அழகுள்ள மதில்கள் சூழும்.

௭௪. பூதர் அங்கம் ஒங்கும் - (ஒர்ந்து தொழ) பூதர்களது அங்கம் நிலை பெறும். பூதரம் கம் ஒங்கும் - (கண்டு தொழ) பிரணவமலை வின்மேல் அளாவும்.

௭௫. பூத கங்கைக்கு (தடம்) தூய்மையாகிய வான்நதிக்கு. பூதகு அங் கைக்கு (கார்தள்) மலரை உவமிக்கத்தக்க அங்கைக்கு நிகரும்.

௭௬. பூ வண்ணம் குலாவும் - (மண்டபங்கள்) புட்பமயமாகக் குலாவும். பூ அணங்கு உலாவும் (மாளிகைகளில்) மலர்மகள் வசிக்கும்.

௭௭. பொய்க்காது அலைத்து அடுக்கும் - (நன்னீர் மூழ்க) பொய்க்காமல் (காதகத்தைக்) கெடுத்து அடுக்கும். பொய் காதலை தடுக்கும் - (வைக) பொய் யாகிய ஆசைகளைத் தடுக்கும்.

௭௮. போதனை கால காபும் - (தவர்) பிரமனையும் யமனையும் சீறும், போதனை * காலுக்கு ஆபும் - (மாணவர்) போதித்த நூல்களை வைகறையில் ஆராயும் *வேற்றுமைத்திரிபு.

௭௧. பூரி அங்கு ஊட்டம் - (அன்பர்க்கு) இசையை அங்கே ஊட்டும். பூரியம் கூட்டும் - (சேர்ந்தவர்க்கு) அரசிருக்கை (நீதி நெறியைக்) கூட்டும்.

௮௦. பூருவம் தவர்க்கு அறுக்கும் - (சாபத்துயரை) பூருவத்தில் சிவ முனிக்கு நிவர்த்திக்கும் - பூரு அம் தவர் கறுக்கும் - (மின்னர்) புருவம் அழகாகிய வில்லைக் கோபிக்கும்.

௮௧. புட்கரம் கடுக்கும் - (மருங்குல்) ஆகாயத்தையொக்கும். புட்கு அரங்கு அடுக்கும் - (குழல்) வண்டுகளுக்கு இருக்கையாய் அடுக்கும்.

௮௨. போக போக்கியம் கொடுக்கும் - (அன்பர்க்கு) (அருளுடன்) போக போக்கியங்களைக் கொடுக்கும். போகப் போக்கி அங்கு ஒடுக்கும் - (யோகர்க்கு மருள்) போம்படி நீக்கி ஒடுக்கும்.

௮௩. பூவாய் கொழுநனை ஏய் - (மலர்க்கா) பூதேவிக்கு வாய்த்த நாயகனை ஒவ்வும். பூ வாய் கொழு நனை ஏய் - (அளகம்) பொலிவு வாய்ந்த செழும் பூவரும்புகளை அணியும்.

௮௪. புல் அகண்டம் - (சிற்றறிவை) பொருந்திய பேரறிவு ஆக்கும் - புல் லகண்டம் (மள்ளர் ஆலையிரதத்தை) சர்க்கரை ஆக்கும்.

௮௫. வெற்பு கலைக்கின்ற - (தனம்) மலைகளை மாறுபடுத்துகின்ற. எல் புக்கு அலைக்கின்ற - (மாளிகை) சூரியனை ஊடுருவி யலைக்கின்ற.

௮௬. வில் உமிழ் அம் புஞ்சத்து உருவை இகல் - (புயம்) ஒளிவிடுகின்ற அழகாகிய திரட்சி வடிவை மாறுகொள்ளும். (வில்லுமிழ் அம்பும்) சத்துருவை இகல் - வில்லிலெய்யும் பாணம் பகைவரைப் பொருடும்.

௮௭. புல் ரைவளம் அடுக்கும் - (அளி) புல்லிய ரைவளம் என்னும் பண்ணைப்பாடும். (புன்னை) வளம் மடுக்கும் - புன்னைமரம் செழுமை கொள்ளும்.

௮௮. போதம் துவைக்கும் - (மனை) வேதஞானம் கோவிக்கும். போதந்து வைக்கும் - (உம்பர் எவையும்) கொணர்ந்து வைக்கும்.

௮௯. பூ மிக்கு அணி செய்யும் (நந்தவனம்) மலமிருந்து அழகுசெய்யும். பூமிக்கு அணிசெய்யும் - (நிலைத்தேர்) பூதலத்திற்கு அலங்காரம் செய்யும்.

௯௦. பூம் பாவைக்கு ஊட்டம் - (அடிசில்செய்பவர்) பொலிவுள்ள பிரதிமைக்கு உண்பிக்கும். பூம் பாவை கூட்டும் - (நாவலர்) சித்திரக்கவிளை வியற்றும்.

௯௧. புங்கவரை ஆக்க வரும் - (அன்பில்) தேவரைப் பெருகச்செய்யவரும். புங்கம் வரையா கவரும் - (தாரகத்தை) உயர்ச்சியுள்ள மலையாக உள்ளுணரும்.

௯௨. பூகம் தரம் கோங்கம் (சுந்தரத்தை) கழுகும் கூட்டமாகிய கோங்கரும்பும் - பூததர் அங்கு ஒங்க - (பொன்னை) புகழ்வோர் ஓங்கும்படி நல்கும்.

௯௩. பொன் போதிகை ஓவாத - (தூண்) பொன்னுலாகிய போதிகை நீங்காத. பொற்போது * இகை ஓவாத - (கரமணிப் பொற்போது) கையாகிய அணிப்பொன் மலரானது கொடை ஒழியாத. * ஈகை - இகை யெனக் குறுகியது.

சிலேடைச் சொற்களுக்குப் பொருளறிவித்தல் ௩௫

௧௪. புன்காலி கான் தழைக்கும் - (மாலின்) காயாமரம் கானில் தழைக்கும். புன் காலி கான்று அழைக்கும். (கன்றை) தலையீற்றுப் பசுக்கள் (பால்) சொரிந்து அழைக்கும்.

௧௫. போல் திருக்கு - (கயல்) போலும் கண்கள். போற்று இருக்கு (அந்தணர் வாய்) போற்றுகின்ற வேதம் நீடும்.

௧௬. போந்து இல் கலிக்கும் - (மணம் பெருக) வந்து வீடுகள்தோறு முழங்கும். போந்தில் கலிக்கும் - (அன்றில்) பனைமேல் கூவும்.

௧௭. போர்த்து அலைக்கண் ஆடும் (வாரிசம் - மேல்) மறைத்து அலையினிடத்து ஆடும். போர்த்தலை கண் நாடும் - (ஆடவர் மேல்)-போரினிடத்தில் கண்கள் தாவும்.

௧௮. மாலை போதுள் கவரும் - (சரகம் - தேனீ) மாலைமலர்களில் (தேனை) கிரகிக்கும். மாலைப்போது உட்க வரும் - (காதலர்) மாலைக்காலம் அஞ்சுமாறு வரும்.

௧௯. புத்து அகம் - மலர்ந்திடும் - (மாவளம்) புதுமையான மனைகளில் பெருகும். புத்தகம் அலர்ந்திடும் - (சங்கம்) நூல்கள் - பொருள் விரித்திடும்.

௨௦. புத்தி ரஸம் பத்தி வரும் (வலஞ்செய்ய) புத்தி இனிமையும் பக்தியும் வரும். புத்திர ஸம்பத்து இவரும் - (விரதம் போற்ற) மக்கட்பேற்றின் செல்வம் வளரும்.

உ

முருகன் துணை

திருப்போரூர்

ஸ்ரீ கந்தர் சிந்து

அஷ்டாவதானம் - சபாபதி முதலியார்,

புரசை, சேன்னை.

முருகன் துணை

திருப்போரூர்

ஸ்ரீ க ந்த ர் சி ந்து

பூம்பொழில் சூழுந்திருப் போரூர் வளநகரில்
வேம்படி விக்னேசுரர்—செம்பொன்

மென்பதம் பணிவாய் நெஞ்சே.

க

அஷ்டசித் தியுந்தரும் ஆறுமுக னார்போரூர்
இஷ்டசித்தி ஐங்கரணை—வந்தித்

திறைஞ்சிப் பணிவாய் நெஞ்சே.

உ

மணமார்ம லர்ச்சோலை மருவும் சமரபுரிக்
கணநாதர் பொற்பாதத்தைக்—கண்டு
களிப்பாய்ப் பணிவாய் நெஞ்சே.

ங

கியாதிவளர் பிரணவ கிரியில் மருவுமெங்கள்
தியாககயி லாசர்பதம்—தன்னைத்
தினமும் பணிவாய் நெஞ்சே.

ச

சம்போ சதாசிவ சங்கர மஹாதேவ
அம்பா சமேதா வென்று—கந்தன்
அத்தனைப் பணிவாய் நெஞ்சே.

ரு

நீலாம் பரசிகரம் நிலவும்பி ரணவகிரி
பாலாம்பி கைகெவுரி—அம்மை
பாதம் பணிவாய் நெஞ்சே.

சு

ஆதார மானகழு காகி யிருவர்தொழும்
வேதாத்ரி யீசர்பதம்—கஞ்சம்
வேண்டிப் பணிவாய் நெஞ்சே.

ள

சூழுத மலர்வயல்கள் குலவும் திருக்கச்சூர்
அமுதத் தியாகரூள்—சிந்தித்
தறுதினம் பணிவாய் நெஞ்சே.

அ

திருப்போரூர் ஸ்ரீ கந்தர் சிந்து

எங்கள் மனமலரில் இறைவி யுடனிருக்கும்
செங்கண்மா லீசுரனைக்—கண்டு

தெளிந்து பணிவாய் நெஞ்சே.

க

அடலா ரனந்தன்மிசை யறிதூயில் கொள்ளுந்திருக்
கடன்மலை மாதவனார்—பொன்னங்

கழலைப் பணிவாய் நெஞ்சே.

க0

நிருபர் புகழுமெங்கள் நித்யகவி யாணரெனும்
திருவிட வெந்தைபிரான்—ஆன்பர்

திருத்தான் பணிவாய் நெஞ்சே.

கக

ஞானசம் பந்தர்திரு நாவுக்க ரசர்சிவ
மானசந் தரமூர்த்தி—எங்கள்

வாதலூர் பாதந்துணை.

கஉ

அகஸ்தியர் நற்கீரர் அருணகி ரிப்புனிதர்
மகத்வ அடியவரே—தஞ்சம்

வாழ்த்திப் பணிவாய் நெஞ்சே.

கங

ஸ்ரீதா ரணிபுகழும் சிதம்பர தேசிகனார்
பாதார விந்தமலர்—என்றும்

பரிந்து பணிவாய் நெஞ்சே.

கச

தன்னருட் பயனிதென்று சண்முக சுவாமிபோரூர்ச்
சந்திதி முறைத்தமிழைச்—சென்னி

தாழ்ந்து பணிவாய் நெஞ்சே.

கரு

நூ ல்

மூவர் புகழ்வடிவேல் முத்துக் குமரகுரு
தேவன் சமரபுரிக்—கந்தன்

சீர்பாதம் போற்று நெஞ்சே.

கசு

வேதாக மப்பொருளாய் விளங்கும் சமரபுரி
நாதாந மாவென்று—கந்தன்

நற்பதத்தைப் போற்று நெஞ்சே.

கஎ

பாராதி யண்டமெல்லாம் படைத்துத் துடைத்தளிக்கும்
சீரார் சமரபுரிக்—கந்தன்

சேவடியைப் போற்று நெஞ்சே.

கஅ

திருப்போரூர் ஸ்ரீ கந்தர் சிந்து

சுக

வள்ளி தெய்வானை மகிழ் வெழுந்து பச்சைப்
புள்ளிமயி லேறிவரும்—கந்தன்

பொற்ப தத்தைப் போற்று நெஞ்சே.

கக

தியாககயி லாசர்அருள் சேயன் சமரபுரி

யோகன் திருச்செந்தூர்க்—கந்தன்

உபயபதம் போற்று நெஞ்சே.

உ௦

தேவேந்தி ரன் தனக்குச் செல்வப் பதவிதந்தான்

பூவேந்தர் சூழ்போரூர்க்—கந்தன்

பொன்னடியைப் போற்று நெஞ்சே.

உக

பாரோர் பணியுமெங்கள் பார்வதி யார்குமான்

போரூர் விளங்கவரும்—கந்தன்

பூங்கழலைப் போற்று நெஞ்சே.

உஉ

அங்கிங் கெனாதபடி எங்கும் பிரகாசமாகத்

தங்கும் சமரபுரிக்—கந்தன்

தாளிணையைப் போற்று நெஞ்சே.

உங

வேதாக மப்பவரி வீசங் களாசநிலை

ஆதார மாமகுடம்—கந்தன்

அருள்வடிவைப் போற்று நெஞ்சே.

உச

எங்கள்தெய்வம் எங்கள்தெய்வம் என்றசம யங்கள்தொறும்

தங்கள்தெய்வ மாகிநிற்கும்—கந்தன்

தன்னருளைப் போற்று நெஞ்சே.

உரு

எழில்கொண்டா வினன்குடி ஏரகங்குன்று தோறூடல்

பழமுதிர் சோலைமலைக்—கந்தன்

பதியைஎண்ணி வாழ்வாய் நெஞ்சே.

உக

மாதாபிதா குருதெய்வம் உறவு நட்புமுதல்

ஏதேதோ சம்பத்தெல்லாம்—கந்தன்

என்றவனைப் போற்று நெஞ்சே.

உஎ

சனகாதி யர்க்கருளும் தகலிண மூர்த்திபதம்

நினைவினில் வைத்துப்போரூர்க்—கந்தன்

நிச்சயத்தைப் பற்று நெஞ்சே.

உஅ

பார்வதியைக் கலியாணம் பண்ணி இமயமலைச்

சாரல் சரவணத்தில்—கந்தன்

தன்னைச் சிவனளித்தான்.

உக

அன்றுசூ ரணெவல்ல அரனூர்நெற் றிக்கண்ணினில்
நின்று முதயமான—கந்தன்

நேயமற வாதே நெஞ்சே.

ந.௮

ஆறுமுகம் பன்னிரண் டம்புயம் விளங்கவுமை
மார்பிலெடுத்தணைக்கும்—கந்தன்

வண்மைதனை யுன்னு நெஞ்சே.

ந.௯

விருத்தி யுலகம்பெற மெல்லிய ரறுவரான
கிருத்திகை முலைப்பாலுண்ட—கந்தன்

கீர்த்தியை யேத்து நெஞ்சே.

ந.௧௦

மீனாய்ச் சரவணத்தில் மேவும் பராசரன்சேய்
ஆனோர்சா பந்தொலைத்த—கந்தன்

அற்புதத்தைப் போற்று நெஞ்சே.

ந.௧௧

தூயதிரு மால்மகள் சுந்தரி அமுதவல்லி
மேயத வம்பலிக்கக்—கந்தன்

வெளிவந் தருள்புரிந்தான்.

ந.௧௨

பிரணவப் பொருள்சொல்லென்று பிரமன் வலியடக்கும்
சரவண பவன்போரூர்க்—கந்தன்

தன்னடியை வாழ்த்து நெஞ்சே.

ந.௧௩

நெடிய பரமனுக்கும் நிஷ்கள உமைதனக்கும்
நடுவி லிருக்கும்போரூர்க்—கந்தன்

நற்றூளைப் பற்று நெஞ்சே.

ந.௧௪

பூத கணங்கள்வீரர் போற்ற மனோரதத்தில்
மேதினி மீதுவந்த—கந்தன்

மெய்ம்மையை யுணர்வாய் நெஞ்சே.

ந.௧௫

தாருகா சுரனதனைச் சார்ந்தகீர வுஞ்சனுடன்
வேர்களைந் தருள்செய்த—கந்தன்

வெற்றியைப் படிப்பாய் நெஞ்சே.

ந.௧௬

மண்ணி நதிக்கரையில் வந்து சேய்ஞலூரில்
அண்ணல்தனைப் பூசைசெய்த—கந்தன்

அன்பின்வண்மை போற்று நெஞ்சே.

ந.௧௭

திருப்போரூர் ஸ்ரீ கந்தர் சிந்து

சுங்

மருவும் பராசரன் தன் மைந்தர்க் கருள்புரிய

வருவான் பரங்குன்றினில்—கந்தன்

மலாடியைப் போற்று நெஞ்சே.

சு௦

பரங்கிரி மேவிப் பராசரன் மைந்தரோடு

திருந்துசெந் தூர்வந்த—கந்தன்

சித்துருவைச் சேவி நெஞ்சே.

சுக

ஓதச்செந் தூரிலிருந் தோங்கும்வீர வாருவைத்

தூதா யனுப்பிப்பின்பு—கந்தன்

சூரசம் ஹாரம் செய்தான்.

சுஉ

வீரன சூரனெதிர் விசுவசொ ருபங்கொண்டு

பேரூன சேவைதந்தான்—கந்தன்

பெருமையை அளப்பவர் யார்.

சுங்

சூருட விரண்டுகூறும் தோகையும்சே வலுமாக

ஊர்தியுங் கொடியுமென்று—கந்தன்

உவந்து கடல் கடந்தான்.

சுச

ஐராவதம் வளர்த்த அம்மைதெய்வ யானையைக்

கைலைபோல் பரங்கிரியில்—கந்தன்

கல்யாணம் செய்து வந்தான்.

சுரு

கூறிய திருத்தென்பரங் குன்றினி லிருந்துநவ

வீரர்கள் பரவச்சென்று—கந்தன்

விண்ணோர் குடியேற்றினான்.

சுகு

வீரவா குமுதலாம் வீரர்முசு குந்தனுக்கு

வீறும்ப டைத்துணையாய்க்—கந்தன்

விரதபல னாலே வந்தான்.

சுஎ

இந்த்ரனுக் குதவிமுசு குந்தன் திருவாரூரில்

விந்தைத்தியா கரைப்பெற்று—கந்தன்

விரதத்தினு லேயமைத்தான்.

சுஅ

லக்ஷத்தொன் பதுபேரும் நேரிட்ட சாபம்நீங்கப்

பக்ஷமுடன் கந்தகிரிக்—கந்தன்

பக்கத்தில் மீண்டு வந்தான்.

சுகு

மானே மலரணங்கே மாதரசே அன்னமே

தேனே பாகேயென்று—கந்தன்

சேர வருவானடி.

௫௦

வேங்கை மரமுமானான் விருத்தசந் நியாசியானான்

பாங்கில் வருகடுவன்பான்—கந்தன்

பசுத்தை யாரறிவார்.

௫௧

கன்னல் மொழியேயென்று காலில் நமஸ்கரிப்பான்

மின்னார் வடிவேற்போரூர்க்—கந்தன்

விரதம் தவறலாமோ.

௫௨

வேடனைப் போல்வருவான் வேங்கை மரம்போல்நிற்பான்

நாடறிந் தால்ஏச்சு—கந்தன்

ஞாயம்அவ னுக்கேயொப்பு.

௫௩

மண்ணைத் தொகைசெய்தாலும் மாயையைக் கரைகண்டாலும்

விண்ணை முழமிட்டாலும்—கந்தன்

ந்தையை யளக்கொண்ணுது.

௫௪

ம தனைமாவும் தித்தக்க

தானே புசித்திடுவான்—கந்தன்

சாதனத்தை நானறியேன்.

௫௫

தாகந் தணியமாதே தண்ணீ ரிருக்குமிடம்

நீ வந்து காட்டென்கிறான்—கந்தன்

நீ தியையா ரோடேசொல்ல.

௫௬

அந்த மலைச்சார லடுத்த சுணைக்கருகில்

வந்த வளவிலென்னைக்—கந்தன்

வசப்படுத்திக் கொண்டானடி.

௫௭

ஆண்டவனே யிங்கெதிர்த்த யானைப் பயந்தவிர்த்தால்

வேண்டிய படிசெய்குவேன்—கந்தன்

மேலானை நம்புமையா.

௫௮

காட்டானை ஏதோஒன்று கடுகி வரப்பயந்தேன்

ஒட்டாண்டி போலேவந்த—கந்தன்

உபாயம் புரிந்தானடி.

௫௯

துங்க மலைச்சுனையில் தொடர்ந்து நெருங்கையிலே

அங்கொரு யானைவரக்—கந்தன்

ஆபத்தை யொழித்தானடி.

௬௦

திருப்போரூர் ஸ்ரீ கந்தர் சிந்து

சுரு

அஞ்செழுத்தும் பாவனையும் அவளே நீயாவாய்
வஞ்சியிங்கே சற்றேயிரு—கந்தன்

மலைப்பெண் இதோ வருவாள்.

சுக்

மூட்டிய கோடைவெய்யில் முதிர்ச்சியி னுல்மெலிந்த
வாட்டர் தணியப்போரூர்க்—கந்தன்

மலையருவி மூழ்கி வந்தேன்.

சுஉ

தண்ணீர் பொருட்டுமலைச் சாரலில் போகையிலே
தெண்ணீர் வயற்போரூர்க்—கந்தன்

சேவை கொடுத்தானடி.

சுங

மாறுவேஷங் கொண்டுதானோ மயக்கியுன்னைச் சேரவேணும்
ஆறுமுகத் தோடேவந்து—கந்தன்

அணைந்து மகிழொனாதோ.

சுச

வந்துமுத் தாடுவான் வண்ணங்கள் பாடுவான்
குந்தி முகந்துடைப்பான்—கந்தன்

குத்திரத்தை யென்ன சொல்ல.

சுரு

சித்திரம்சித் திரமாகச் செய்வான் அநந்தவிதம்
இத்தனையு மென்ன த்துக்கோ—கந்தன்

எத்து வித்தை செய்கிறானே.

சுசு

காதமில்லை தூரமில்லை கண்மூடிக் கண்நிறக்கும்
போதேஇங் கேவருவேன்—கந்தன்

போரூர் மலை யணங்கே.

சுஎ

என்னாரும் உன்னாரும் இமையும் விழியும்போலே
இன்னே வருவேனென்று—கந்தன்

ஏமாற்றிப் போனானடி.

சுஅ

அடிமைவர வோஅல்ல தவனே வருவானோ
திடமாம் திருத்தண்போரூர்க்—கந்தன்

சித்தத்தை யறிந்துவாடி.

சுசு

வருவான் வருவானென்று மனதைத்தேற் றுவதல்லால்
மருவார் குழல்மாதாரர்—கந்தன்

வந்தானென் பாரில்லையே.

எ௦

வீட்டாரெல் லாம்அறிய மேலேசந் திரன்னறிக்க
கோட்டான் குழறுவது—கந்தன்

கூடல் தடையாகுமே.

எக

திருப்போரூர் ஸ்ரீ கந்தர் சிந்து

வருணன் கடலொலிக்க மதியனல் போல்ஜொலிக்க
இரவுப் பொழுதாகியும்—கந்தன்

இன்னமவரக் காண்கிலேனே.

௭௨

காமத் தணலுருக்கக் காதல் மிகப்பெருக்க
ஜாமக்கோ ழிகுவியும்—கந்தன்

சாடையிங்கு காண்கிலேயே.

௭௩

சூரியனு தயங்கண்டால் சோபம் தணியும்அது
ஆரியன்செவ் வேள்போரூர்க்—கந்தன்

அற்புத வடிவல்லவோ.

௭௪

தென்றல்புவி போல்தாவச் சித்தசன் கணைகள் தூவ்
அன்றி வினங்கள் கூவக்—கந்தன்

ஆசை தலைக்கேறுதே.

௭௫

வேலனை நினைக்குந்தோறும் வெய்ய மனதுருகிச்
சாலவு மயல்மீறுதே—கந்தன்

தன்னருளி தென்ன மின்னே.

௭௬

கான அருவியாறு கரடி புலிகள்சிங்கம்
யானை முதலாயுண்டு—கந்தன்

இரவில் வரலரிது.

௭௭

சூரர மகளீர்கள் துஷ்டத் தனமுடையோர்
சாரும் வனத்திரவில்—கந்தன்

தனித்து வரக்கூடுமோ.

௭௮

கண்ணும் றுழையாத காடு பரந்தவழி
தன்னந்த னியேபோரூர்க்—கந்தன்

தான்வருதல் அஞ்சுகின்றேன்.

௭௯

யாரை மறந்திட்டாலும் எதனைத் துறந்திட்டாலும்
தாரணி சமரபுரிக்—கந்தன்

தன்னைமறப் படுமோனே.

௮௦

அத்தன் முருகனென்று யாரேனுஞ் சொன்னளவில்
சித்த முருகுவதே—கந்தன்

சித்திரமி தென்ன பெண்ணே.

௮௧

மன்னு மலரணையில் வந்து கலந்துநேற்று
என்னென்ன விதமோலீனே—கந்தன்

இன்பமுடன் செய்தானடி.

௮௨

திருப்போரூர் ஸ்ரீ கந்தர் சிந்து

சு எ

வந்து கலந்திருந்து மகிழ்ந்துசின் துகள்பாடி

விந்தைய னந்தம்செய்தான்—கந்தன்

வேடிக்கையை என்ன சொல்வேன்.

அந்

கட்டி யணைத்திடுவான் கலவி தொடுத்திடுவான்

இஷ்டமு டனேபோரூர்க்—கந்தன்

ஏதேதோ செய்வானடி.

அச

பாங்கி தினைமுதிர்ந்த பக்குவந் தெரிந்துகொள்ள

வேங்கை மலர்ந்திட்டாலும்—கந்தன்

விட்டுப் பிரிவானோதான்.

அரு

கெண்டை விழியைவீட்டிற் கொண்டுபோ வாரென்று

அண்டைவே வியிலிநிற்கும்—கந்தன்

அறிய வுரைத்திடுவாள்.

அசு

தேனார் புனத்தைவிட்டுச் சீதூர் புகுந்தாளென்று

மானே பசங்கிளியே—கந்தன்

வந்தால் தெரிவியுங்கள்.

அள

சொல்லாதும் சொல்லியென்னைச் சுகித்துக் கலந்திருந்தான்

புல்லாட வனேவிட்டுக்—கந்தன்

போனஇடம் எங்கே சொல்வாய்.

அஅ

சீரார் குழல்மடந்தை சிற்றிடைநை வதுகண்டிவ்

ஊரார் சொலுங்குறிப்பைக்—கந்தன்

உள்ளுணர்ந்து கொள்ளானோதான்.

அக

பெற்றவர் அறிந்தாலிந்தப் பேதைமைக்கென் னதான்சொல்

முற்றும் உணர்ந்தபோரூர்க்—கந்தன்

[வேன்

முதூர் வரலாகுமோ.

கூ0

கொடிமா மலர்க்குழலைக் கூட்டி யனுப்பாவிட்டால்

மடலேறுவே னென்றான்—கந்தன்

வார்த்தையுல குக்கேற்குமோ.

கூக

அந்திப்போ தாகுமுன்னே ஆதித்த னேகுமுன்னே

சந்தித்து நீயேயினிக்—கந்தன்

தன்னை யழைத்துவாடி.

கூஉ

முள்ளிச் சுரத்திலிது மொய்குழலாள் மெல்லடியாம்

கள்ளத் தனம்புரிந்த—கந்தன்

காலடிச் சுவடதுவே.

கூஊ

தீப மெனளரியும் தீவிழியு டனேபாய்ந்த
காய்புவியை மாய்த்துவைவேற்—கந்தன்

கண்ட இடமிதுவே.

கூச

காய்சினவீ ரர்திறத்தைக் கல்வி லெழுதிவைத்த
வாசகங்கண் டன்னாளுடன்—கந்தன்

மகிழ்ந்த இடமிதுவே.

கூரு

நிலவேயுன் னைத்தொழுத நேர்மையை யறிந்தடங்கு
மலைபோன்ற யானைபயம்—கந்தன்

மாற்றிமுன்னாளி லளித்தான்.

கூக

கட்டினதே னைப்பிடிக்குக் களிறு தரும்கிலம்பா
பொற்றொடி மனங்கனியக்—கந்தன்

போலேவந்த நீயே சொல்லு.

கூஎ

காரிருளு டனேமேகம் கவிந்து வழிகள் தடு
மாறிய துமதூரினில்—கந்தன்

வந்தேன் விருந்தாளியாய்.

கூஅ

மங்கை வருந்துவதேன் என்றோர் வசனங்கேளீர்.
பொங்கும் குருகினங்காள்—கந்தன்

போரூர் மலர்ச்சேசலைகாள்.

கூகூ

இன்ன கிழமையினில் என்ன பலனுண்டற்ற
பொன்னாசல் கோத்துத்தந்தான்—கந்தன்

போன்ற நொருவ னுண்டு.

கூஓ

அன்றுவள் ளியம்மையை யாவரும் கடைத்தேறத்
தென்தணிகை வந்துபோரூர்க்—கந்தன்

திருமணம் புரிந்து வந்தான்.

கூகக

சிவபாத விதயருக்கும் தேவி பகவதிக்கும்
தவமே யுருவமாகக்—கந்தன்

சார்ந்து குறைகள் தீர்த்தான்.

கூஊ

நாடரும் உமாபதியை ஞானப்பா லையருந்தித்
தோடுடைய செவியனென்று—கந்தன்

சுட்டியறி வித்தா னடி.

கூ஋

மூலமாங்கோ லக்காவினில் மூன்று வயதுபிள்ளை
போலே சிவனைப்பாடி—கந்தன்

பொற்றாளம் பெற்று வந்தான்.

கூௌ

முத்துச் சிவிகைசின்னம் முத்துக் குடையுமையான்
அத்தன் அரத்துறையில்—கந்தன்

அன்பாக வாங்கி வந்தான்.

க௦௫

பாச்சிலாச் சிரமந்தன்னில் பார்த்திபன் மகளைப்பற்றும்
நீச்ச முயலகனைக்—கந்தன்

நீக்கி யறுக்கிர கித்தான்.

க௦௬

பட்டச்சரத்தில் முத்துப் பந்தல்கொண் டெருகல்
செட்டிப்பிள் னைபிழைக்கக்—கந்தன்

தீர்த்தான் விஷத்தை முன்னாள்.

க௦௭

மங்கையர்க் கரசியென்றும் வளவர்கோன் பாவையென்றும்
பங்கயச் செல்லியென்றும்—கந்தன்

பாண்டிமாதே வியைப்ப ணித்தான்.

க௦௮

கொற்றவன் தனக்குமந்திரி குலச்சிறை யென்றுகூடல்
தற்பரன்ப திகந்தன்னில்—கந்தன்

சாற்றித்த னிப்புகழ்ந் தான்.

க௦௯

மீனாட்சி சுந்தரேசர் மெய்த்திருநீற் றுமகிமை
மேனாள்எவ ரும்அறியக்—கந்தன்

வேதத் தமிழரைத் தான்.

க௧௦

வேண்டியே சமணரிட்ட வெந்தழ லொழிந்துபற்றப்
பாண்டியன் சுரத்தைத்தீர்த்த—கந்தன்

பதிகம்அன லிட்டெ டுத்தான்.

க௧௧

வாழ்கஅந் தணரென்று வகுத்த பதிகம்பாடி
மாழ்கிச்சம ணர்கலங்கக்—கந்தன்

வையையாற்றி லிட்டெ டுத்தான்.

க௧௨

உமையும் சிவனுமல்லால் ஒன்றும்வே றில்லையென்று
சமணரை வாதிட்வென்று—கந்தன்

சைவத்தை நிலைநாட் டினான்.

க௧௩

வரங்கொள்அப் பருடனே வந்து மறைக்காட்டினில்
திறந்தகத வம்அடைக்கக்—கந்தன்

தேவாரம் பாடினா னாம்.

க௧௪

சத்தியும் சிவமுமான தற்பரன்தன் னையிகழ்ந்த
புத்தன் தலையிலிடி —கந்தன்

பொருக்கென விழக்கண் டனன்.

க௧௫

காண்பவன்காட் சிப்போருளும் கண்ணுதலே யென்றறிய
ஆண்பனையைப் பெண்பனையாய்க்—கந்தன்

ஆக்கிய அதிசயம் பார்.

ககக

கச்சிதனிற் சுந்தரர்க்குக் கண்கொடுத்த ஏகம்பரை
மெச்சிப் பதிகம்சொன்ன—கந்தன்

வித்தகம் நமக்குத் துணை.

கக௭

திருவொற்றி யூரில்வந்து திருக்காளத் தியைப்பாடி
மருவும் மயிலாபுரிக்—கந்தன்

வந்தஅற்பு தங்கே ளடி.

ககஅ

சுவேநச செட்டிமகள் செத்தள லும்புபெண்ணாய்ப்
பவமா சொழிந்துவரக்—கந்தன்

பாசரம் பகர்ந்தா னடி.

ககக

பதினாறு யிரங்கூட்டம் பரவ நடேசர்தில்லைச்
சிதம்பரம் தன்னில்வந்த—கந்தன்

தெய்வத்த கைமையைக் கேள்.

க௨௦

தில்லைத்த லமுதலாய்ச் சென்றுவே தப்பநுவல்
சொல்லிச்சீ காழிவந்து—கந்தன்

தோணியப்ப ரைப்போற் றினான்.

க௨க

சீகாழி வந்தபின்பு திருமணம்பு ரிந்தபோது
வாகான அக்னிவலம்—கந்தன்

வந்த செய்தி எந்தரமோ.

க௨௨

உத்தர கோசமங்கைக் குபதேசஞ் செய்தபோது
புத்தகத்தை யண்ணனுடன்—கந்தன்

போட்டான்க டலிலென் பார்.

க௨௩

மன்னுநர் திமீனாக வார்கடலி லேபிறக்கத்
தென்மதுரைப் பட்டணத்தில்—கந்தன்

செட்டிப்பிள்ளை யாகவந் தான்.

க௨௪

பரவு மதுரைதன்னில் பகர்ந்த தமிழ்திறத்தின்
கரைகண்டு சங்கத்தார்க்குக்—கந்தன்

கலகத்தைத் தீர்த்தா னடி.

க௨௫

கற்கிழுகி யபயமிடக் கானமயி லேறிவந்து

நற்கீர தேவர்க்கெதிர்—கந்தன்

நண்ணிக்க ருணசெய் தான்.

கஉசு

வேலும யிலும்துணை என்றால் வினையொழியும்
வேதாளம் பேப்பசாசு சூதான சூனியங்கள்
வீம்பு பண்ணும்பகைகள் பாம்புமு தல்அண்டாது
வீணுங் காடிபுலி கோள்நாள் இடர்செய்யாது
விஷகடி ரெஜந்துவகை எவையும் எதிர்ப்படாது
வேடைசெய் யும்வியாதி கள்ஒடுந் தலைகாட்டாமல்
வெங்கால னும்அஞ்சி நெருங்காத கன்றிடுவான்
வேதைகள் படுத்தும்பஞ்சு பாதகங்க ளும்தொலைந்து
வித்தைபுத்தி சித்திவரும் புத்திரசம் பத்துவரும்
வேண்டியதெல் லாங்கிடைக்கும் ஆண்டவ னருளுண்டாகும்
மேலும்வாழ் நாள்பெருகும்—கந்தன்

விஜயங்கள் பாடு நெஞ்சே.

கஉஎ

மூல நிலத்திலுதோ முகமா இருந்துகொண்டு
முழித்துத் துயிலும்பாம்பைச் செழித்தகா லாலனலை
மூட்டி யெழுப்பியிரு மூன்று தலமுங்கண்டு
மொண்டு மதியமுதை உண்டே யசைவில்லாத
மோனத் தவத்தருள்ளம் ஆனம னக்கண்ணினில்
முன்னும் ஒளிவிளக்கு மின்னல்பந் தம்விநிசு
மூத்த கதிர்மதியாய்க் காட்டும் ஒளிகளாகி
முந்தும் இவையெல்லாம் கடந்தே யழிவிலாத
முழுப்பேரொ ளியாய்எங்கும் தழைத்தேறும் விந்துவென
முன்னுமயில் மேல்வரும்—கந்தன்

சண்முகம் துணை வருமே.

கஉஅ

விமலர் குமரன்திரு மறுவை நிதங்கணிக்க
வெல்லும் பிறப்பிறப்பின் தொல்லை யணுகடாது
வெற்றுவிஷ யங்களிலே சுற்றியபு லன்களைந்தும்
வேணபடி யேவல்கள்செய் தாணைவழி யாகநிற்கும்
மெய்க்குரு வரப்ரசாதம் பெற்றிடும் வழிதெரியும்
வேதாக மப்பொருளின் மீதான உண்மைவந்து

வேகாக்கா லின்னதென்றும் சாகாத்த லையிதென்றும்
 வெளியாகும் நல்லஅருள் ஒளியாயி ருந்தமோக
 வித்தக முத்தர்பரி பாகத்திலே நிலைபெறுத்தும்
 வேதாந்த முங்கடந்து போதாந்த முங்கடந்த
 வெற்பினில் அபிஷேகமாம்—கந்தன்
 சிற்சொருபங் கண்டு கொள்வாம்.

தன்னைப் பணிந்திடவும் தன்பூசை செய்திடவும்
 என்னைப் பணிக்கும்போரூர்க்—கந்தன்
 எந்நாளும் வாழியவே.

எல்லாரும் நன்றா யிருக்க இருவருடன்
 பல்லாண்டு பல்லாண்டெங்கள்—கந்தன்
 பதம் பதம் வாழியே.

அடியன் சபாபதி அன்பிற் கிசைந்தவெற்றி
 வடிவே லவன்போரூர்க்—கந்தன்
 மயிலும் சேவலும் வாழி.

திருப்போரூர் ஸ்ரீ கந்தர் சிந்து

உ
முருகன் துணை
திருப்போருர்
ஆண்டவர்
கீர்த்தனங்கள்

ராகம் - அம்சத்வனி - ஆதிதாளம்

பல்லவி

காங்கெயனார் பூங்கழல்கள் சுதியென நிதநீ துதிமதியே

அநுபல்லவி

பாங்கொடுசூழ்ந்து தினந்தொறும்ஏழ்

பார்புகழ் ஸ்ரீசமராபுரிவாழ்

(காங்)

அல்லல்கூர் தொல்லையிலே அலையாதே நிலைகுலையாதே [வால் (காங்)

சொல்லும் பொருளுங்கண்டவர் பால் சுகம் எதுவென அறிவுற்றுணர்

புலனைந்தின் வழியோடிப் பொய்யிதுமெய்யிதுவென வுணராய்

பலபலநினைவினி ல் ஓடாமல் பண்ணிய பவமதில் வாடாமல்

(காங்)

வனவேடன் மகளுடனே மகபதிமகள் மகிழ்மோகனனார்

தனத்தன தத்தன தாந்தாம் என நடமிடுமயில் வாகனனார்

(காங்)

நீடுபரங்கிரி பழநீ நிகழ்செந்துர் திருவேரகமாம்

தோடலர்குன்றுதோறாடலுடன் சோலைமலையில் வருதாரகமாம்

(கா)

நற்கீரர் அருணகிரி நாதர் அகஸ்திய பூஜிதனார்

அற்புதகஜமுகசோதரனார் அடிமைசபாபதிசேவிதனார்

(காங்)

ராகம் - செஞ்சுநட்டி - ஆதிதாளம்

பல்லவி

ஆதரித்தெனையாண்டருள்பர - மானசுத்தந்திரஷடானனனே

அநுபல்லவி

வேதமெச்சியபோரிக்குட்பெரு - வித்தைப்பத்திமிகத்தருசற்குரு

நீயெனக்குத்தாய்தந்தை நினையேநாடுவெதன்கிந்தை

தியருணத்தைப்பற்றிச்சுற்றும் - தெட்டைக்கட்டறவிட்டிடமுற்றும்

பாதகத்தைத்தள்ளாது பாமசுகத்தைக்கொள்ளாது

சூதுவாதுபண்ணிப்பண்ணிச் சொக்குமனத்தையடக்கிடஎண்ணி

௩௪ திருப்போரூர் ஆண்டவர் கீர்த்தனங்கள்

சர்வஜீவகாருண்யம் தற்பரசிவசுப்பிரமண்யம்
பர்வதராஜபுத்திரிக்கம்புத பாலகுமாரமுக்திச்சித்தபத (ஆதரி)

ஜோதிதாரகசிந்திதா சொல்சபாபதிவந்திதா
மாதுதெய்வயானைசந்தர மான்மகள்கணவாரிரந்தரம் (ஆதரி)

ராகம் - ஹிந்துஸ்தானிகாபி - ஆதிதாளம்

புத்தியுள்ளோருக்குப் புண்ணியகதி - நல்ல

புத்தியில்லாருக்குப் பொல்லாவிதி

அத்தன்திருப்போரூர் ஐயனைப்பாடும் (புத்தி)

வள்ளிதெய்வயானை மணுளைப்போற்றும் (புத்தி)

தியாககயிலாசர் சேயனைப்பூசிக்கும் (புத்தி)

* கந்தாமுருகா கடம்பாளன்றுபணியும் (புத்தி)

மாயோன்மருகா முருகானவணங்கும் (புத்தி)

அன்பன்சபாபதிக் கருள்வேலனைத்தொழும் (புத்தி)

ராகம் - தோடி - நுபக்தாளம்

பல்லவி

கந்தாமுருகோனே - என்னைக் - காப்பதுன்பாரம்

அநுபல்லவி

செந்தாதவிழ்நீபத்தாரா - சீரார்போரூரா (கந்தா)

மந்தாகினிசேயா - நிதம் - வாழ்த்தன்பர்சகாயா

சிந்தாகுலந்தீர்த்தாளாய் தேவர்மணுளாபண்ணிருதோளா (கந்தா)

திருமால்மருகோனே - என்றும் - தெவிட்டாச்செந்தேனே

வெறுமாயைகடந்தவெளியே விண்ணின்ஒளியேதண்ணளியே (கந்)

கவுரிபாலுண்டாயே - திருக் - கையிலவேல்கொண்டாயே

சௌரியசூரன்மாற்பிடந்த சம்ஹாராசிவன்குமாரா (கந்தா)

தெய்வயானைநாதா - வள்ளி - தேவிமகிழ்வினோதா

மெய்யர்க்கருள்சதாசாரா வேண்டும்சபாபதிக்காதாரா (கந்தா)

ராகம் - கான்டா - ஆதிதாளம்

பல்லவி

ஆடுதுபார்தின்று - தோகைமயூரம்ஒன்று

அநுபல்லவி

ஆடுதுபோரூர் ஆண்டவனைமேல்கொண்

(டாடுது)

திருப்போரூர் ஆண்டவர் கீர்த்தனங்கள் ௩௩

காசினியெங்கும் கலாபம்ஒளிவழங்கக்
காலில்தண்டைசதங்கை கல்கலென்றுமுழங்க (ஆடுது)
தேவவாத்தியஒசை சேர்ந்ததாளசதியின்
ஜேஞ்ஜேஞ்ஜேகிடகை - தித்திமிதிந்திமியென் (முடுது)
தெய்வயானைவள்ளி தேவிமாருடன் துய்ய
செவ்வேள் பவனியாரும் சேவித்தஞ்சலிசெய்ய (ஆடுது)
பக்தன்சபாபதிபாட அன்பர்கொண்டாட
பாரில்வானந்தனிலுள் ளோரானந்தக்கூத்தாட (ஆடுது)

ராகம் - ஹிந்துஸ்தானிகாபி - அடதாளசாப்பு

பல்லவி

கூவுதுகேள் - ஒருசேவல்தோ - கூவுதுகேள்
சீவதயாளன் தேவர்மணுளன்
திருப்பொற்போரியிற்கந்தன் நமக்குக்கெதியென்று (கூவுது)
தோகைமயூரன் சூரசம்ஹாரன்
சுருதிக்குள்ளிச்-சயித்துச்சொல்-பரத்வப்பொருளென்று (கூவுது)
ஷண்முகசாமி சர்வாந்தர்யாமி
ஜெகஜீவபரா பரஜோதியென்று (கூவுது)
சமயாதீதன் சற்குருநாதன்
உமைக்கும்மதம்-பரற்கும்மதம்-தியில்விதம்-தகனென்று (கூவுது)
பக்தர்கள்பந்த பாசமாம்அந்தப்
பகுத்தற்கரியகா ரிட்டுப்போய்விடியக் (கூவுது)
குஞ்சரிபாகன் குறத்திமோகன்
குறித்துப்புகல்சபா பதிக்குத்துணையென்று (கூவுது)

ராகம் - ஹிந்துஸ்தானிகாபி - ஆத்தாளம்

பல்லவி

நியாககயிலாசர்தநயாஉமா தேவியளித்தருள் குமராநமா

அநுபல்லவி

வாகைசேர்கடப்பமலர் பூண்டவா

வாழ்திருப்போரூ ராண்டவா

(தியாக)

௩௬ திருப்போரூர் ஆண்டவர் கீர்த்தனங்கள்

உன்தாள் துணையல்லால்	வேறுதாரம்	
உண்டோசொல்லாய்	கொண்டாங்காரம்	
என்பான் தரவரு	கின்றவிசாரம்	
எல்லாத்தணித்தாள்	வதுஉன்பாரம்	(தியாக)
சுந்தா குலமெல்	லாமும்தீராய்	
சீரார்மயில்மேல்	சேவைதாராய்	
கந்தாகுமரா	என்முன்வாராய்	
கருணாநிதியாய்க்	கடைக்கண்பாராய்	(தியாக)
எதுவானாலும்	உன்னைத்தானே	
என்றும்பற்றாய்	நம்பினேனே	
மதுவார்மலசே	அயில்வேலோனே	
மணமோசமே	செந்தேனே	(தியாக)
வேழமுகர்க்கிளவ	லானசேந்தா	
மேவும்தேவர்	சேனைவேந்தா	
வாழிசபாபதிக்	கருள்வேதாந்தா	
வள்ளிதெய்வ	யானைகாந்தா	(தியாக)

ராகம்-எழுவாகல்யாணி-ஆதிநாளம்

பல்லவி

ஐயாபொன் மலைகிர்பன்னிருகையா
அருள்செய்வாய் மெய்யா (ஐயா)

தெய்வத்தகைமருவு போரிவளர்பரம
சுற்சுகாரம்ப சுப்பிரமண்யமே (ஐயா)

ஓதியளவுசொல்லொ ணாதசிவகாம
வேதமந்திர சொஸுபாநமோநம (ஐயா)

ஆதியந்தம்அறி யாதுவளர்பராஞ்
சோதியுன்னையறிந் தோதுவதார்தரம் (ஐயா)

மாதபாகர்தரும் நாதசபாபதி
ஒதும்வள்ளிதெய்வ யானைசுகோததி (ஐயா)

கீர்த்தனங்கள் முற்றிற்று.

உ
முருகன் துணை
திருப்போரூர் ஆதீனம்
சிதம்பர சுவாமிகள்
பதிற்றுப்பத்தந்தாதியும்
பரம்பரைச் சுருக்க வரலாறும்

அஷ்டாவதானம் - சபாபதி முதலியார்,
புரகை, சேன்

முருகன் துணை

திருப்போரூர்ச் சிதம்பர சுவாமிகள்

பதிற்றுப்பத்தந்தாதி

வேம்படிவிநாயகர் காப்பு

பூம்படி யளக்கு நெடியமா நிகர்பூம்
 பொழிற்றிருப் போரிவாய் நலனுண்
 டாம்படி முளைத்த முருகவேள் கருணைக்
 கணிமைகூர் சிதம்பர முனிசீர்
 யாம்படித் தேத்த வைங்கர நால்வா
 யருணிறை முக்கணு நிலவும்
 வேம்படி சிழற்கண் வேழமா முகத்து
 வித்தகர் பொற்பதம் பணிவாம்.

நூல்

பூதலத் தென்று முன திரு மலர்த்தாள் புந்தியி லிருத்தினின் புகழ்ச்சீர்
 காதலித் தோதி நின்னைநா டோறுங் கைகுவித் தகநெகிழ் வுற்றுக்
 கோதலைத் துயர்நீர் திடவரு ளியநின் கொள்கையென் னுரைசெய்கேன் போரி
 மாதலத் துறைசெவ் வேளருட் கிடனும் வள்ளலே சிதம்பர மணியே.

மணிநிறை யொளியு மலரது மணமும் வருபசும் பாலது சவையு
 யும், அணியுறு மொழியின் பொருளுமென் றியாண்டு மணுகிய போரி
 யெம் பெருமான், றணிவரு கருணை நிழற்குடி கொளுமுன் றத்துவ
 மெவரறி கிற்பார், பணிவுறு மெனியோஞ் சிற்றறி வினதோ பகர்சிதம்
 பரப்பெருந் தவனே. உ

ப்ரமேனும் பதியும் பசவுமை வகைய பாசமு மீதிது வென்று
 சரதமுள் ஞுணர்ந்த தத்துவ மூர்த்தி சுகநெறி யோகவிஞ் ஞான
 குரவமெய்ப் பிரண வாசலச் சாரற் குலவுபோ ரிப்பிரா னிருபொற்
 சரணசே கரநின் சரண்பணி யடிமைத் தரத்தினர்க் கென்குறை யுளதே.

உளதெது மற்று மிலதெது சகல வுலகமு முயிர்த்தொகை யனைத்தும்
 அளவிட வருதன் சந்நிதி விலாசத் தருள்வெளி புற்றசைந் தாட்க்

களவறி யாமை யுறைதிருப் போரிக் கந்தவேள் சரணமுன் வயமாக்
கொளவரு ணிலைத்த சிதம்பர குரவ கூறுநின் றெண்டரா மவர்க்கே.

அவனவ ளதுவா மவைதொறும் பொருந்தி யாண்டரு ளுடைய
நம் பரம, சிவமுதன் முனைத்த போரியெம் பிராணைச் சிற்றறி வெளிய
ரேம் போற்றத், தவமிக வுளதோ வாதலா லன்ன சச்சிதா னந்தவாழ்
வினையுள், ளுவகையி லுணர்ந்த சிதம்பர முனிவ வுனைத்துதி செய
முயன் றனமே. ரு

முயலொரு மாசு மதியுடற் கொருபான் முற்றிலு மாசினுற்
பொதிந்த, கயவனை யெடுத்தான் டருளுநா ளுளதோ கடவுளர்
முனிவர ரயன்மால், சயசய வெனநின் றேத்திடும் போரூர்ச் சண்முக
வள்ளலார் பாதாம், புயமுர லனியே சிதம்பர மணியே பொறைமிகு
பெருந்தவக் கொழுந்தே. கூ

கொழுந்தது வயிரங் கொள்ளுமோ வெறிய கொள்கையிற் பழ
கிய மனதும், அழுந்துமோ நிற்பாற் போரியான் டவர்தாட் கன்புயர்
சிதம்பர குரவ, வெழுந்திடு நிற்கு மோடுமீண்டேகு மிதுநலந் தீதென
வுணரா, துழுந்துரு ளளவும் பொறைகொளா மனதி னுலுவலி யடக்க
லுன் பரமே. எ

உன்பெயர் நினைக்க விராட்டுவுள் ளத்தை யுன்பதி துவாதசார்
தத்தை, யுன்குரு விருக்கை புருவமத் தியத்தை யுரைத்தவத் தேசிக
மும், உன்பணி நிகழும் போரியான் டவன்பே ருணர்த்துமா லவை
தரு பயன்கள், உன்பர மாக வுற்றனை யதனா லுன்புக ழெவற்றினும்
பெரிதே. அ

பெரியரைத் துணைக்கொள் பெரியரைப் பிழையேல் பெரியர்த்
மினத்திரு வென்றென், றரியநூன் முரசு மறைவது பல்கா லறிவுறக்
கேட்டவற் றென்றும், புரிசுவான் றுணியேம் போரிவித் தகர்தாள்
புனைதரு சிதம்பர குரவ, பிரிவிலாச் சிறியோர் பிழைபொறுத் தாளல்
பெரியவர் கடனன்றோ வருளே. கூ

அருமறை யறியே மொருதவம் புரியே மறிவிலார் கூட்டம்விட்
டகலேம், பெருமையை மதியேஞ் சிறுமையை யுணரேம் பிறவியங்
கடலைநீர் துவமோ, திருமகள் வளர்போ ரிப்பிரான் குருவாய்த் தெரி
சுனை தந்தவா நீயு, மொருமையல் வருவாய் வந்தரு ளாயோ வுயர்
ம் பரதபோ ள்தியே. கூ௦

வேறு

நிதியே பரமார்த் தம்முளுணர் நிறையே பொறையே தென்போரிப்
பதியே மருவும் பெருமானார் பற்றே பற்றும் பெருவாழ்வாங்
கதியே நிலவு சிதம்பரவான் கனமே யிருளான் மறைவுபடா
மதியே நினது பதாம்புயமா மலரே யடியேம் பெறுமணியே. கக.

ஆணில்வால் திணைநீள் புனமெய்தி யந்நா ளெமதன் னையைநாடிக்
கணியாய் நின்றே வினையாடுங் கதிரோன் போளுர்ப் பெருமானார்
பணியாழ் கடனீ ராடுசிதம் பரமா முகிலைப் பரவினர்கள்
தணியா வெழுசன் மத்தின்விடாய் தணிவுற் றழியா நிலையினரே. கஉ.

நிலையுள் ளதனை நினையாமல் நிலையில் லதனை நிலையுளதென்
றலைபுல் லறிவோ நுறவினைவிட் டரசே யுனையன் பொடுபரவுந்
தலைநல் லுணர்வோ ரவைகூடில் தண்போ ரிக்கந் தனைநாடுங்
கலைவல் லசிதம் பரமுனிவர் கழலைக் கருதுந் தகைவருமே. கங.

தகையா தபரா நந்தநெடுஞ் சலதிக் கடலா டியபெரியோர்
வகையா தெனவுள் ளுணர்கில்லா வலியோ ரெனவே யுழல்வேனோ
மிகையா வையுரீத் தருளாயோ விரிநீர் வயல்கூழ் போளுராண்
டகையா தவனா ரொளிவெளியுட் டங்குசி தம்பர வின்குருவே. கச.

இன்ப மெனச்சொலு மதுபோரு ரிறைவனை யேயரு மறையெல்லாந்
தன்பய னெனவோ துவதென் று சாதன மாதிக ளாலுணரும்
நின்பத பூசனை யேநாளும் நேயமு டன்செய லாமெனவுள்
ளன்பக லார்பெறு பேறுளவோ வநகசி தம்பர குணவரையே. கரு.

வரையா துகொடுப் பவரெல்லாம் வள்ளிய ரெனுமுரை கொள்வரது
விரையா துணரின் வறிதாமால் மிகுமுணர் வானுணர் பொருளுணர்வு
நிரையா வையுரீ கைகண்டாய் நின்கைக் கொடைமுன் னதுநிகரோ
பரையார் தருபோ ரிக்குகளைப் பரவுசி தம்பர கனமுகிலே. கக.

முகிலை யிரந்துகை கூப்பிடி லம் முகில்பரு வத்தின லாதனியா
தகில மிறைஞ்ச மெழிற்போரு ரத்த னருட்கட லாடிகுழி
நிகிலக னன்கொடெ முந்தொருசந் நிதிமுறை பொழிநினை வாழ்த்தவுயர்
சகில முணர்ந்த சிதம்பரமா தவநனி தருவைச தாதினமே. கள.

தினையள வாகிய போழ்தேனுந் திருவரு ளாளர்ப தம்பணியுந்
தனையனு குறுநெறி யாததனைத் தையையுட னுரைசெய வுளநினையின்
உனையெவர் தடைசெயும் வலியர்கொலோ வுயர்வன நிறைபோ ரிப்பெருமான்
களைகழ லடிமுடி பணிவாய்மை கருதுசி தம்பர சுகவமிர்தே. கழ.

அமைவுறு போரித் திருநகரை அயில்வடி வேலனை அடிபரவி [கள்
இமையவர் நிலையுனு முயர்நிலைசே ரெந்தை நினைத்தொழு மிறையவர்
தமைநனி கண்டு வணங்குமுயர் தவநிதி யேயழி யாநிதியாம்
உமையருள் குகனுக் குளமலரே யுதவுசி தம்பர நிறைமதியே. ௧௯

மதன சரத்திக லென்செயும்வாண் மதிசொரி கதிர்நில வென்
செயுமால், வதன மலர்க்கிணை யாகுமினார் வரியுறு படைவிழி யென்
செயுமால், சதன நறும்பொழில் சூழ்போரூர்ச் சண்முக னாரூள்
சிவஞானச், *சதனம் வயங்கொள் சிதம்பரவான் சுடரை யுளங்கொளு
மிறைவரையே. ௨௦

வேறு

வரைதொறு மாடல் செய்து மாமயி லூர்ந்து நின்வா
யுரையினி லுவந்துன் னுள்ளத் துறைதிருப் போரி யெம்மான்
விரைமல ரடிக்காட் செய்யும் விரகருள் சிதம்ப ரப்பேர்
நிரைதொடைப் பதுவல் கூர்சந் திதிமுறைத் தமிழ்வல் லோனே.

வல்லுறழ் கொங்கை மின்னார் வலைப்படு மைய னீந்தி
யெல்லுறழ் நினது பாதத் திருங்கரை காண்ட லெந்நான்
கொல்லுலை வேற்கண் வள்ளி குஞ்சரி மணுளற் போற்றி
நல்லுணர் வெவர்க்கு மல்க நவில்சிதம் பரக்கோ மானே. ௨௧

மாரென வாட்கண் கூந்தல் மாலைனப் பயன்கொ ளாச்சொல்
தேனென வெற்றின் பத்தைத் தேடுவார் பாடு வார்க்குத்
தாரென லொழிந்து போரித் தம்பரம் குருகு நீயாள்
வாரெனன் கிசைவு ருதோ வளர்சிதம் பரவான் பேறே. ௨௨

பேறுனைப் போற்ற லென்று பேதையேன் புகுந்தேன் போரி
யாறுமா முகற்குத் தொண்டா யணுகுநல் வரம்பெற் றுய்வான்
ஏறுசீர்ச் சிதம்ப ரப்பே ரின்பமே யன்பே நண்பே
தேறுமுப் பழச்செந் தேனே தெவிட்டிடாச் சுவைக்கற் கண்டே. ௨௩

கண்டதுன் பெயரை நாடுங் கருத்தரை யவர்தாட் சென்னி
கொண்டதுன் மீது காதல் கூர்ந்ததிவ் வடிமை யோர்பால்
உண்டுவந் தாள னின்பா லுள்ளது போரி யெந்தை
தொண்ணார் சிதம்ப ரப்பேர்த் தூயவான் குணப்பொற் குன்றே. ௨௪

சூன்றுபோற் செல்வம் பெற்றுங் கொற்றமுங் கொடையும் பெற்றுங்
நன்றுபோற் நீது மெண்ணும் நற்கதிக் கணிமை யான
நின்றுணைப் பாதப் போதை நினைகிலார்க் கென்னும் போரி
யென்றித யத்துண் மன்னு மெழிற்சிதம் பரமெய் வாழ்வே. ௨௬

மெய்யினைப் பொய்யென் றும்பொய் மெய்யென்று மயங்கு றுமல்
உய்யுமா றருள வேண்டி னுனக்கிய லாமை யுண்டோ
செய்யகம் பெரியோர் நூல்போற் செறியன் விளையும் போரி
ஐயனை அமுதை யுள்ளும் அருட்சிதம் பரத்தக் கோனே. ௨௭

தக்கது தகாத தின்ன தாமென வுணர்த றேற்ற
மக்களுக் குறுதி சொல்கேன் வளர்திருப் போரு ராண்டான்
பக்கம்விட் டகலா தென்றும் பயிற்சிதம் பரமு னீந்தான்
தொக்கசீர் பரவி நின்றற் றேன்றுநல் லுணர்வு தானே. ௨௮

உணவினை யுடையை வேண்டி யொருநொடிப் பொழுதுஞ் சும்மாத்
தணவுறு துழைப்புற் றுலுந் தமக்கவற் றினும்வே றுண்டோ
குணனிறை சிதம்ப ரப்பொற் சூன்றைவண் போரிச் செவ்வேள்
மணமலர்த் தாள கஞ்சேர் மருந்தையுட் கோட னன்றே. ௨௯

கோடிகா லங்கள் வாழ்ந்து கோதையர் மக்கள் செல்வ
நீடின ரெனினும் போரி நிருமலர் தரும்பே ரின்பந்
தேடிய வாழ்க்கை நீங்காச் சிதம்பர சூரவ நின்போற்
பாடிலாப் பெரியோர் தொண்டு பரிவிலார் தெரிவி லாரே. ௩௦

வேறு

ஆர நீன்பொழிற் போரியம் மான்கழல்
வார நீடு சிதம்பர வள்ளலைக்
கூர வாழ்த்திக்கை கூப்பவ விச்சைவன்
பார நீங்கிந் பண்பு பிறந்ததே. ௩௧

பிறவி நோய்க்குப் பெருமருந் தாயதாற்
றுறவு நீடு சிதம்பரத் தொன்மைசால்
அறவன் வாழ்திருப் போரி யமலர்பால்
உறவு கூர்தவத் தோன்பதம் போற்றலே. ௩௨

போற்றி னேன்திருப் போரிப் பிரான்புகழ்
சாற்றி அன்னவன் தண்ணளி யால்இருள்
மாற்றி வாழுஞ் சிதம்பர வள்ளலால்
ஆற்றி னேன்மனத் தார்துயர் வேடையே. ௩௩

வேடு வப்பெரு மாட்டிதன் வேட்கையின்
 னீடு போரிச்ச டாநநர் நீணிலை
 கூடும் யோக சிதம்பரக் கொற்றவர்
 ஈடு சேர்பத மென்னுண யந்ததே.

நயநம் பன்னிரண் டார்நண்ணு போரிவாய்
 இயலு றுந்தவ மெய்துசி தம்பரப்
 புயனெ டுங்கொடை புண்ணிய ருள்ளத்தில்
 வியனு றும்பத்தி வித்தி விளைப்பதே.

விளைவு மல்கும் வியன்பிணைப் போரியின்
 முளைத ரும்பர மார்த்தத்தை முன்னிமால்
 களைசி தம்பரக் கற்பக மன்பராங்
 கிளைஞ ருக்கருள் நீழல் கிளர்ந்ததே.

கிளவி பிள்ளை கிளக்கப் பயிற்றுவார்
 அளவி யன்னசொல் லான்மகிழ் வாரென
 வுளமு வந்தென்சொ லுங்கொளும் போரிவேல்
 இளவற் போற்று சிதம்பர எந்தையே.

எந்தை போரி யிறைகழற் காத்தமிழ்ச்
 சந்த மாலை தரிக்குஞ் சிதம்பர
 அந்த ணற்கடி மைத்திறம் பூண்டவர்க்
 கிந்த மாநிலத் தேயிணை யாவரே.

யாவ ரென்சொலி னும்மென துள்ளமா
 தேவர் சேய்திருப் போரித் தினகரம்
 காவல் கூர்ந்த சிதம்பர வண்ணலை
 மேவ லென்றும் விடாதிது திண்ணமே.

திண்மை யாவது போரித் திவாகரன்
 வண்மை யேலுஞ் சிதம்பர மாதவம்
 குண்மை மெய்யன் புடைமை யுணர்வரு
 நுண்மை யன்னவர் நூற்பொருட் டேர்ச்சியே.

வேறு

தேரும் வாய்மையு ஞானமு நீடுந் திறல்கொண்ட
 சீருஞ் செல்வமும் வண்மையு மின்ன திருவெல்லாம்
 பாரும் வானுஞ் சூழும் போரிப் பரனன்புட்
 சாருந் தூய சிதம்பர தேவன் சரணன்றே.

சரதந் தருதென் போரிப் பரமர் சதாசாரத்
திரதந் தருவான் வரலும் வணங்கி யெதிர்த்தேத்தி
வரதந் தழுவு சிதம்பர தேவை வழுத்தும்பேர்
விரதந் கொளலே பொருளென் றமைவோம் விழைவுற்றே. சஉ

உற்றது பூமிக் கெட்டுணை யும்முள் ஞாணர்கில்லீர்
பெற்றதை யாயச் சிற்றள வேரீர் பெறுபேறு
முற்றிய தோசம ரப்பதி யுத்தமர் மொழிவாய்மை
கற்றசி தம்பர தேவரை நாடிக் கருதீரே.

சங

தீரா சென்மத் தேயுழல் கல்வை செருக்குள்ளம்
பேரா தாணவ வல்லிரு டொட்ட பிணிப்பம்மா
சீரார் போளுர் வேலனை நாடு சிதம்பரவான்
ஆரா வழுதை யகம்புற முய்த்துண ராதார்க்கே.

சச

உணர்வே உயிரே உயிருள் ளொளியே உயர்வாழ்வே
யிணர்வாய் பொழிலேய் போரிப் பெருமாற் கினியோனே
புணர்வா ருறவே ஞானசி தம்பர புரிதாரின்
முணர்வாய் பொற்றா ளினையே யடியோந் துணையாமே.

சரு

ஆமைப் பொறியை யடக்கி லருந்தவ மோபேசா
ஆமைக் குளதோ மோனம தைப்போ லுணர்வுற்றார்
தீமைக் குழலா தாள்க திருப்போ ரிப்பதிரீந்
காமைக் குறவு பொருந்து சிதம்பர வம்மானே.

சக

அம்மையி லெத்தவ முன்னின மற்புத மதினின்னை
யிம்மையி லோதவு மெய்தி வணங்கவு மிசைவுண்டாற்
செம்மை தருஞ்சம ரப்பதி நாதர் திருத்தொண்டே
எம்மையி னின்பமு மென்ற சிதம்பர விறையோனே.

சஎ

இறைவ ரெனப்பே ரிசையின ரென்ன வெழிற்கல்வி
நிறைவ ரெனத்தவ நின்றார் நின்பா னினைவுற்றோர்
நறைவன மார்தென் போரி வருங்குக் ஞர்நண்பிற்
பொறைவளர் போத சிதம்பர மாதவ புங்கவனே.

சஅ

புங்கவர் நாயகர் போரி நெடும்பதி பொன்னுலகோ
ருங்கதி யாகவி ரும்புவ தென்றுரை யுத்தமனார்
மங்கள ஞான சிதம்பர தேசிகர் மாதவமே
யெங்களை நாளு மளித்தரு ளுந்திரு வென்பதுவே.

சக

என்மழ லைச்சொலு மின்சொ லெனக்கொள வேயடியேன்
முன்மதி கொண்டு புரிந்த நெடுந்தவ மொய்ப்பறியேன்
கன்மன முங்குழை யச்சம ரப்பதி காதல்கொளுந்
சின்மய னைத்தமி மோது சிதம்பர தேசிகனே.

௫௦

வேறு

தேசலாவு தாரகாச லேசர்சேயர் போரிவாய்ப்
பூசராதி யோருநாடு போதநீர்சி தம்பர
மாசிலாம ணிக்குவாச மாஸையும்ப சுந்தமிழ்ப்
பேசுமாலை யும்புனைந்து பேணுவார்சொல் வாணரே.

௫௧

வாணிலாநெ டுஞ்சடைப்பு ராணர்மைந்தர் போரிதன்
காணியாக வாழ்சி தம்ப ரப்பெயர்க்க லாதரன்
ஏணிலாவு பாதபூச னைக்கிசைந்த வுள்ளமே
கோணிலாவ வித்தையான குன்றினைக்க டந்ததே.

௫௨

கடல்சலாவு மண்ணும்விண்ணு மோர்குடைக்க னாகவே
அடல்குலாவ வாளினுஞ்சி தம்பரத்த யாகரா
மடல்குலாவு தாழைநீடு போரிவாழ்வின் மன்னுவாய்
உடல்குலாவும் ஆவியென்ன உறுதிபற்றி உய்யுமே.

௫௩

உய்யஆசை கொண்டதற் குருற்றிடாது பாவமே
செய்யஆர்வம் நீடிலென்ன செம்மைபெற்று வாழ்துமால்
ஐயபோரி அண்ணலுக்குள் அன்பமைந்த மாதவங்
கையறுது கூர்சிதம்ப ரத்தனிக்க ருத்தனே.

௫௪

கருந்திரைப்ப டங்கொள்பூ மிசைக்களித்த கட்டினுக்
கருந்தருந் தெனத்துறுத்து மாவதென்ன நிற்பெயர்
விருந்தருந்தல் கூடல்பாவும் மேவுமால்சி தம்பரப்
பெருந்தவத்தி னேசபோரி யானருட்பிர சாதமே.

௫௫

சாதனம்ப யின்றிலேன் தவத்தினின்று யர்ந்திலேன்
ஓதனம்பொ னுடையுண்டு சேர்த்துடுக்க உன்னினேன்
ஆதனத்தன் உள்ளமென்று போரியாண்ட வன்கொளும்
மாதனம்பெ றுஞ்சிதம்ப ரப்பிரபோத வள்ளலே.

௫௬

வள்ளிதெய்வ யானையார் மனாளன்நீடு போரியுள்
வெள்ளிமால்வி டைத்தியாக கைலைநாதர் மெய்யனை
உள்ளியுள்ளி யத்தவத்தில் ஓங்குவாழ்சி தம்பரத்
தெள்ளுமா மணிக்கென்றெஞ்ச சேர்ந்துகாதல் கூர்ந்ததே.

௫௭

கூரயிற்க ரங்கொடக் குறும்புகூர் தடிந்துவிண்
 னோரயில்வு றஞ்சுகத் துறுத்துபோரி நாதர்தாள்
 சேரயிக்கி யம்பெறுஞ் சிதம்பரச்சி ரோமணி
 காரயிற்கண் மாதர்மையல் கட்டறுக்க வல்லதே.

௫௮

வல்லடுத்த கொங்கைபாகர் மைந்தர்போரி வாழ்வுறாஉம்
 சொல்லடுத்த மாதவச்சி தம்பரச்செ முஞ்சுடர்
 கல்லடுத்த என்மனங் குழைந்திடக்க திர்த்துநீ
 டல்லடுத்த தீதெலா மகற்றியங்கு தித்ததே.

௫௯

உதிக்கும்வா ணிலாவளர்ந் துடன்குறைந்து தேயுமால்
 கதிக்கும்வேலர் போரிவாழ்சி தம்பரக்க லாநிதி
 பதிக்குஞான மானதண்மை பற்றுநர்க்க ளித்துளே
 மதிக்குமாறு வளர்தல்தேய்தல் வாடலின்றி நீடுமே.

௬௦

வேறு

நீடிய போரியி னூடுசி தம்பரப்
 பிடுடை யார்பத நாடுநர் நல்லரே.

௬௧

நல்லசி தம்பரச் செல்வர்பெ ருந்துணை
 புல்லுநர் போரிவேல் வல்லவன் அன்பரே.

௬௨

அன்பரை யாள்பதி யென்பர்சி தம்பர
 மன்புகழ் வேலவர் பொன்பயில் போரியே.

௬௩

போரி அரன்கழல் சார்மின்து ருங்கருள்
 வாரி சிதம்பர ஆரிய னைக்கொடே.

௬௪

கொடியது யர்க்கடல் வடியஉ ளத்திடை
 முடிவில்கி தம்பர அடிகளி ருந்ததே.

௬௫

இருந்தருள் போரி வருங்குக் னன்பு
 பொருந்து சிதம்பர அருந்தவர் கோவே.

௬௬

கோத்தணி சொற்றொடை சாத்தி வணங்குதும்
 ஏத்துசி தம்பர ஆத்தனை அன்பினே.

௬௭

அன்றென வின்றெனச் சென்றெழி யாதுறின்
 நன்று சிதம்பர வந்திற லானையே.

௬௮

ஆனைமு கற்கினை யோனுறை போரியுள்
 ஞானசி தம்பர மோனியை வாழ்த்துமே.

௬௯

௬௮ திருப்போருர்ச் சிதம்பர சுவாமிகள்

வாழ்குகன் போரியைச் சூழ்மின் சிதம்பர
ஆழியை நாடுமின் ஊழ்வளி யோடுமே. ௭0

வேறு

ஓடியெங்கு மொண்பொருள் தேடினுந்தி ருந்துமோ
கேடல்சீர்ச் சிதம்பரற் பாடிடார்ப யன்களே. ௭௧

பயன்செய்போரி நம்பரன் வயம்பெறுஞ்சி தம்பரச்
சயந்தரன்தி ருப்பணிக் கியன்றண்ப தினியதே. ௭௨

இனியபோரி எந்தைபாற் கனிவுகூர்சி தம்பரப்
புனிதரைப்ப ராவுவோர் துனியுறாத தூயரே. ௭௩

தூவியன்ன மார்வயன் மேவுபோரி யண்ணலார்
ஏவல்கூர்சி தம்பரத் தேவன்எங்கள் தெய்வமே. ௭௪

தெய்வமீன்றோர் தேசிகன் செய்வளங்கொள் போரிவாழ்
மெய்யன்ஆள்சி தம்பரத் துய்யஞான சோதியே. ௭௫

ஞானவா ளெனத்தமர்க் கூனவன்ப கைத்தெறுஉ
மானமார்க் சி தம்பரத் தானமாவி ராகமே. ௭௬

கமலமென் கழற்சிரத் தமையவைத்த லென்றுவேற்
குமரனாள்சி தம்பர விமலமெய்த்த வத்தனே. ௭௭

தவாதசீர்ச்சி தம்பர சுவாமிவேலர் போரியை
யவாவுமெங்க ஞண்மலர் நிவாததீப மாமரோ. ௭௮

அராவணிந்த செஞ்சடை நிராமயன்கு மாறனைப்
பராவுவோர்க் சி தம்பரப் புராதனன்கி றுர்களே. ௭௯

சிதுவர்குற்றம் யாவையும் மறுவேனக்கொ ளாதருள்
நிதுவுமால்சி தம்பரப் பொறுமைமிக்க புண்யனே. ௮0

வேறு

புண்ணி யம்பெறும் பொருவி லார்தவம்
எண்ணி லாவதோ எழில்கொள் போரிவாய்
நண்ணி அண்ணலை நவில்சி தம்பரத்
திண்ணி யன்புகழ்ச் சீர்மை செப்பவே. ௮௧

செப்பு லாழுலைத் தெரிவை மார்மயற்
றப்ப லாகுமால் சமர மாபுரி

அப்ப னர்முனண் டருள்சி தம்பர
ஒப்பி லாமணிக் குவகை கூரவே.

அஉ

கூரர் ஐம்புலக் கோளர் தம்வயஞ்
சார வைத்திடுந் தகைசி தம்பரச்
சீர ருந்தவச் செம்மல் போரியான்
பேர கங்கொனும் பெரியர் வீறவே.

அங

வீறு ஞானமும் விரவு செல்வமும்
ஊறு மின்பமு முதவி யாயுள்பன்
ஊறு நல்குநூல் நுவல்சி தம்பரத்
தேறு மாதவன் செவ்வி தேரவே.

அச

தேரின் ஒண்சுடர் சேந்தன் போரிமுற்
சாரின் மின்மினித் தன்மை யாதல்போற்
பாரின் நீள்சிதம் பரம ணிக்குமுன்
ஓரின் வேறுதே வர்க்கு ளார்களே.

அரு

ஆர்ந மக்கெலாம் ஆரு யிர்த்துணை
தார்க டம்பெனத் தரிக்கு மார்பினான்
ஆர்வ நீள் திருப் போரி வாழ்வுளங்
கூர்சி தம்பரக் குரவர் போல்வரே.

அசு

வரவு போக்கிலா வாழ்வு நல்குமாம்
புரவு சூழ்ந்தபோ ரிப்பிரான் றரும்
வரசி தம்பரத் தவம கத்துவன்
சரண பங்கயந் தலைக்கொள் பண்பதே.

அள

பண்டை வல்லிருட் பகையை வெல்வல
ஊண்டு போரிவா முத்த மன்வரங்
கொண்ட மெய்ச்சிதம் பரகு ணுளர்தந்
தொண்டர் பொன்னடித் தொண்டு செய்யவே.

அஅ

செங்கை கூப்பவுஞ் சென்னி தாழ்த்தவும்
அங்கை யாலருச் சிக்கவுந் நலன்
துங்க மார்சிதம் பரசு கோதயம்
எங்க ளல்லல்தீர்த் தினிது தந்ததே.

அக

தந்தமா னெலித் தாரகா சலத்
தந்தி வண்ணர்வா லாம்பிகைக் கெழில்

மைந்தர் போரியின் வருசி தம்பரத்
தந்தை பால்மனஞ் சார்ந்து நின்றதே.

௯௦

வேறு

நிற்கு நிலையுந் தன்னடிக்கண் நேய வுறவுந் தவம்பயிலக்
கற்கு மதியுந் தனைப்பணிவார் கருக்குத் தருகின் றாய்சரணம் [க்கொண்
சொற்குப் பொருளாய்ப் போரியில்வாழ் தோன்றாத் துணையே துணையா
டெற்குள் மருவு சிதம்பரப்பேர் இறைவா சரணஞ் சரணுனக்கே. ௯௧

உன்னைப் பணிய உனக்கழியா உறுதி தரும்போ ரிக்கடவுள்
தன்னைப் பணியப் பணிமறவாத் தன்மை யளிக்கின் றாய்சரணம்
பொன்னைப் பணியை நிகரவொரு தானு நினைவும் பொருந்துமென
முன்னைப் பணித்தாள் சிதம்பரப்பேர் முனிவா சரணஞ் சரணுனக்கே.

சரா சரங்க ளாம்உலகந் தனது நினைவில் நிலவுறும்அக்
கரவின் நினைவு தனதுசத்தை கொடுகா னுறுமென் றாய்சரணம்
மரவ முடுவின் மலர்பிரணவ மலைசூழ் போரிப் பரஞான
குரவந் கினியசி தம்பரவான் குன்றே சரணஞ் சரணுனக்கே. ௯௩

உனது திரிவால் அகிலமெனும் உருவ நாம மினதென்று
மனது ஞ்ணரா தவனருளான் மயர்வு தீர்வென் றாய்சரணம்
தனத னிலுமிக் குயர்செல்வந் தந்த போரிப் பெருமானைத்
தினமும் இறைஞ்ச சிதம்பரத்தே சிகனே சரணஞ் சரணுனக்கே.

சரணர்க் களியான் நினைவொழிவிந் தமுவுஞ் சொருப நிலையென்று
சரண மொருங்கப் புலப்படுத்திக் கடைத்தேற் றிடுவாய் சரணமுயர்
கிரண பாது வெனும்போரிக் கேள்வன் தருபே ரின்பகிலை
யரண மருவு சிதம்பரா ஆ நந்த குணவா ரியசரணம். ௯௫

ஆரே எமதுள் ளுயிர்க்குறுதி எனவந் தவர்க்கு முப்புடியின்
தூரே யகலச் சொருபஞானந் தோன்றி டுமென் றாய்சரணம்
ஊரே போரூர் குகனுடையான் உடையான் தனக்குத் தானுடைமைப்
பேரே என்னுஞ் சிதம்பரத்தண் பெருமா மணியே சரண்சரணம்.

மணியே சரணம் சிவஞான வளமே சரணம் சிதம்பரப்பொன்
னணியே சரணம் போரிஎம்மான் அடிமைக் கியைந்த சிவபுண்யப்
பணியே சரணம் சிவயோகம் பதிந்த பரமா நந்தஅமு
துணியே சரணம் மெய்ம்மைபொய்ம்மை யுணர்ந்த திருமந் திரசரணம்.

திரையில் கடல்போல் உயர்சிந்தை தெளிதல் சாக்கி ராதீதம்
புரையின் மலவல் விருளில்சிவ போகம் நிலையென் றுய்சரணம்
வரைவில் பிரணவ கிரிச்சாரல் வளரும் போரூர்ப் பரமனருட்
கரையி னுறையுஞ் சிதம்பரச்செங் கனக மேரு வேசரணம். கூஅ

மேவும் பொருளின் நினைவொழிந்து வேற்றோர் பொருளின் நினைவா
தாவும் இடையின் மனம்இலதாற் சரத மஃதென் றுய்சரணம் [முன்
யாவுந் தனதாந் திருப்போரி யாறுமு கேசன் புகழ்க்குளமும்
நாவுந் தந்த சிதம்பரமெய்ஞ் ஞானி சரண்உன் திருவடிக்கே. கூக

திருவார் வாலாம் பிகைகயிலைத் தேவர் மைந்தா சரணமென
வருவாய் சரணந் தவவுருவ வள்ளல் சரணம் பராநந்த
உருவாம் போரூர்ப் பிரானருளி னொளியே சரணஞ் சரணம்வண்மை
தருவாய் சிதம்ப ரப்புநிதா சரணம் ஞான பூதரணே. கூஊ

வாழி

தரையோர் புகழ்வேம் படிவேழஞ் சத்தி கைலைப்பி ரான்பிரணவ
வரைசூழ் போரி வள்ளிதெய்வ யானைம னுளர் பதம்வாழி
குருவாஞ் சாந்த லிங்கவள்ளல் குமார தேவர் நிலைவாழி
அருள்கூர் சிதம்ப ரத்தேவ ராதீ னமும்அன் பரும்வாழி.

திருப்போரூர்ச் சிதம்பர சுவாமிகள் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி முற்றிற்று.

ஃம்பரசுவாமிகள் சரித்திரம்

உலக மிறைஞ்ச நிலைபெற் றுளதாய்க், காண்டரு வளர்! பாண்டிநன் னாட்டின், வருபல பாண்டியர் திருவா சிருக்கையாய், மலைய மாதவனென நிலவுமெய்க் குரவனாம், றலையளி செயநனி வளர்தமிழ்ப் பெரும்பயன், பொங்கப் பலவிளை சங்கப் பலகைசேர், தெய்வத் தகைய தாம் வையை யுடுத்ததாய், எண்ணில்சீர் அங்கயற் கண்ணி மனாளன், திருவிளை யாடல் இருநா லெட்டு, நிகழ்தரு தலமெனப் புகழ்திரு மதுரையிற், சங்கப் புலவர் மரபிற் றேன்றிச்-சிதம்பர கவிராஜரென் னும் பெயரினராய் - அங்கயற்கண் அம்மை யுபாசனாவிரதம் மேற் கொண் டிருந்தனர்.

கொங்கு தேயத்திலுள்ள பேரூர் அவிநாசி யென்னுந் தலத்தில், வீரசைவ சமயாசாரியராகி வீற்றிருந்த சிவப்பிரகாச சுவாமிகளது அருள் பெற்ற அவரது சகோதரி புத்திரராகிய சாந்தலிங்கசுவாமி கள் குருமூர்த்தமாகி எழுந்தருளி இருந்தநாளில், கன்னடதேயம் புங்கனூரில் அரசியல்புரிந்து இளமையிற்றானே துறவுபூண்டு சாந்த லிங்க சுவாமிகளால் ஞானோபதேசம்பெற்று, அவர் கட்டளைப்படி விருத்தாசலத்தில் வந்த குமாரதேவர் மணிமுத்தா நதிக்கரையில் ஓரரசமர நீழலி லெழுந்தருளியிருக்க, அம்மரத்தின்கண் பூர்வம் ஒரு காரணத்தாற் காத்திருந்த பிரமரகூச்ச குமார தேவரது தீக்ஷணயத் தால் அவர்க்கெதிர் வரலும், அவர் 'யார்நீ?' யென வினாவ, அது தனது *பூர்வ சரித்திரங்களை விண்ணப்பஞ்செய்து தரிசனைபெற்று முன்னைய தேகத்தை யடைந்து விடைகொண்டு சென்றது.

*பூர்வ சரித்திரமாவது, தான் கலைச்சாரலிற் காமியத்தை யுத்தேசித்துத் தவம்செய்ததும், பரமசிவம் பிரசன்னமானபோது நிஷ்காமியத்தைப்பற்றி வரங் கேட்டதால் இவ்வுருவாகென்று சபித்ததும், அங்கு நிஷ்காமியத்தை முன் னிட்டுத் தவம்புரிந்த மற்றோர் மூவருள் ஒருவர் சிவப்பிரகாசர், ஒருவர் சாந்த லிங்கர், மற்றொருவர் குமாரதேவராய் வருவரென்றதும், அக்குமார தேவரார் சாபம் நிவர்த்தியாயிடு மென்றதுமாம்.

இவற்றைப் பாடலாகியுள்ள சிதம்பரசுவாமிகள் புராணத்திற் கண்டுகொள்க.

பின்னர், குமாரதேவர் ஆறுமாதத்திற் கொருமுறை சாந்தலிங்க சுவாமிகளது தரிசனூர்த்தம் அவிநாசிக்குச் சென்று விருத்தகிரிக்கு வரும் நியமங்கொண்டிருந்தபடி தாம் விருத்தகிரியி லிருந்துவரும் மார்க்கத்தில், ஒருநிற் சிவபத்தியிலும் அடியார் பூசனையிலும் முதிர்ந்த அன்புள்ள ஒரு ரெட்டியாரது வேண்டுகோளால் அவர் இல்லத்திற் பிசைக்ஷ யங்கீகரித்து நடக்கின்றவரா யிருந்தபோது, அவருக்குப் புத்தி ரர்களுண்டாக அறுக்கிரகிக்கப் பிறந்த குழந்தைகளுக்கு, ரெட்டியார் வித்தியாப்பியாசஞ் செய்விக்கவேண்டிச் சிதம்பர கவிராஜர் அவ்வூர்க்கு வரக்கண்டு உபசரித்து, அவரைக்கொண்டு கல்வி பயில்வித்து வருகை யில், அக்காலத்தில் வந்த குமாரதேவர் அங்கு சிதம்பர கவிராஜர் அப் பிள்ளைகளுக்கு வாசிப்பிக்கின்ற வன்மையையும் கல்வி மாட்சிமையை யுங் கேள்வியுற்று நோக்கி, அவரை ஆட்கொள்ளக் கருதிச் சில வேதாந் தச் சொற்களுக்குப் பொருள் வினவ, அவர் உத்தரஞ்சொல்ல இசை யாமற் சும்மா இருந்ததை நோக்கி, 'நாம் வினாவியவை அரிய பொருளின வாதலால், இன்னொருகால் இவண் வரும்போது சொல்க' என் றுரைத் துச் சென்று தமது ஆசிரிய தரிசனம் பெற்று விருத்தாசலஞ் சேர்ந் திருந்து, பின்னும் அவ்வாறு வந்தபோது, ரெட்டியார் கிருகத்தில் கவி ராஜரை நோக்கி வினவ, முன்னையவாறே சும்மா இருக்க, 'நாம் பிசைக்ஷ பண்ணிக்கொண்டு வருவதற்குள் முன் வினவிய சொற்களுக்குப் பொருள் சொல்லக் கடவை' என்று கட்டளையிட்டுள்ளேபோந்து புசித்துவந்து கிருபானோக்கத்தால் கேசாதிபாதம்வரை மூன்று முறை நோக்கித் தமதாசிரியரிருக்குந் திசையை முன்னி வழிக்கொண்டனர்.

சிதம்பர கவிராஜரும் அச்சொற்களின் பொருள்களை யுள்ளு ணர்ந்து அன்பும் பத்தியும் மேலிட்டு அவரைவிட்டு நீங்காச்சாயை போற் றொடர்ந்துசென்று அன்றிரவெல்லாம் நடந்து விடியற் காலையில் அவிநாசியிற் குரவர் இருக்கையிற் சேர்ந்தனர். அவ்வமயம் உதயகால மானதால், குமாரதேவர் கோமயங் கரைத்துத் திருமடத்தின் தலைவாய் தலில் தெளிக்கச் சிதம்பரச் சுவாமி திருவலகிட இங்ஙனம் பணி புரிந்து பின்னர்த் தத்தம் நியமங்களை முடித்து முன்னும் பின்னுமாக இருவரும் பரிணாமத்திற் புகுந்து சாந்தலிங்க மூர்த்தி சந்நிதானத்தில் தெரிசனூர்த்தம் புறங்காத்திருக்க, ஆசிரியர் ஒடுக்கத்தினின்றும் புறம் போந்து அங்கு நின்ற இருவரையுங் கண்ணுற்று, மீண்டுள்ளே யெழுந் தருளித் தாம் இயற்றியுள்ள வைராக்கிய சதகம், தீபம், அவிரோத வந்தியார், கொலை மறுத்தல் முதலிய நூல்களையும், கண்ணுடைய வள்

ளலார் ஒழிவிலொடுக்கத்தையும் எடுத்துவந்து தரிசனந்தந்து குமார தேவரை நோக்கி, ‘அப்பா நாம் உன்னைப் புத்திரனாகக் கொண்டாற்போல நீயும் இவ் வொரு புத்திரனைக் கொண்டாந்தாய் ; இப்பிள்ளை கல்வி கேள்விகளா லமைந்த பக்குவ சாலியாகலால், இத்தோன்றலைக்கொண்டிருநூல்களுக்கு உரை இயற்றுவித்திடுக.’ என்று தாங்கொணர்ந்த புத்தகங்களைத் தந்தருள, அவற்றைக் குமாரதேவர் இருகையாலும் ஏற்றுக் கண்களி லொற்றிக் கொண்டு, சிதம்பர தேவரிடத்தில் அளிக்க, அவரும் கைகளிலேந்திச் சிரத்தில்வைத் தஞ்சலித்துநிற்க ; குமார தேவர் ஆசிரியரை வணங்கித் ‘தேவரீர் இப்பிள்ளையைப் புத்திரனாகக் கடாஷித்தல் வேண்டும்’என்ன ‘ஆசிரியர்’ நமக்குப் புத்திரன் நீயிருக்கின்றனை ; அவ்வாறு நானக்குப் புத்திரனாக இவ்விளவலைக் கொள்க என்றருளி விடைதரக்கொண்டு சிதம்பர சுவாமியுடன் விருந்தாசலம் அடைந்தனர்.

இங்கு, குமாரதேவர் சிதம்பர தேவருக்கு வாதுளாகம வீராகமங்களிலும் உத்தர சைவ சித்தாந்தத்திலும் நிரூபணமாகியுள்ள வீரசாமானியம், வீர விசேஷம், வீர நிராபாரம் முதலிய இருபத்தொரு திசைசூழையும் வீரசைவ விதிமுறை அதுக்கிரகித்து, இயமாதி அங்கு யோகங்களை யுமுணர்த்தி ஞானோபதேசஞ் செய்து சமாதி கூட்டுவிக்க, அவ்வாறே தாம் அவற்றை உள்ளங்கைக் கனிபோல ஐயமாதி முத்தடையுமற நன்குணர்ந்து ஞானசமாதி கூடியிருக்கையில், ஒரு மயில் தோன்றித் தனது சிறகை விரித்துச் சொருபத்தை மறைத்து நிருத்தம் செய்ததைக் குமார தேவரிடத்தில் விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஆசிரியர் அந்த இரகசியத்தைப் புலப்படுத்தாமல், சிதம்பரமூர்த்தியை நோக்கி ‘உனக்கு உபாசனாமூர்த்தியா யுள்ளது யாது?’ என்ன, ‘மதுரை அங்கயற்கண் அம்மை’ எனக் கேட்டு, ‘நம்மை இங்குப் பெரியநாயகியார் ஆட்கொண்டு உயிர்க்குறுதித் துணையா யிருக்கின்றபடி, நீ மதுரைக்குச் சென்று அங்கயற்கண் அம்மையை உபாசித்தால் தேவியார் உனக்குறுதித் துணையாய் நின்று அதனைப் புலப்படுத்தும்’ என்று விடை தரச் சிதம்பரமூர்த்தி ஆசிரியரை வணங்கித் ‘தேவரீரே அதனைத் திருவுளம் பற்றலாகாதோ’ என, ஆசிரியர், ‘அப்பா உனக்கு உபாசனாமூர்த்தியாயுள்ள தேவியார் சந்திதிக்கே போதல் நலன்’ என்றுரைத்தனர்.

குருவாக்கியந் தவறாமல் திருமதுரைக் கெழுந்தருளி நாற்பத்தைந்துநாள்க் கொண்ட ஒரு மண்டல அளவையுள் தேவியார் தரிசனந்

தந்தருளாவிடில் அங்குள்ள பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் தாம் வீழ்ந்து வியூகமா யிடுவதாக நிச்சயஞ் செய்துகொண்டு, தேவியார் சந்நிதிக்கெதிரில் நானோடும் பொற்றாமரையிலாடி நித்தியநியமம் முற்றி ஒருபிடி பச்சறுகும், மூன்றுகை அத்தீர்த்தமும் ஒரே வேளைப் புசிப்பாக வுட்கொண்டு நிஷ்டை சாதித்திருக்கையில், தேவியார் சோதனை காரணமாக, சுரமும் கைகால் பிடிப்பும், சிரங்கு முதலிய நோய்களும் சம்பவிக்கச்செய்ய, அவற்றால் மிகவும் வருத்தங்கள் நேரிட்டும், தமது ஊக்கஞ் சோராமலும், அருந்தவம் தவறுபடாமலும் நிலைத்துச் சிலநாள் செல்லப் பின்பு, தம்மால் எழுந்து நிற்கவும் அசைபவும் அசக்தராய்த் தவறுற்றுழியும் தாம் நின்ற நிலை பெயராமல் அங்கு தரிசனார்த்தம் வருகின்றவர்களால் அருகும் நீரும் வருவித்துத் தினந்தோறும் உச்சிக் காலத்தில் அவற்றைப் புசித்து, அந்நாள் அளவை வரையில் தமது விரதத்தை நிறைவேற்றி மீனாகியம்மையின் அநுக்கிரகார்த்தம் கலி வெண்பா என்னும் ஒரு தமிழ்ப் பிரபந்தம் பாடினர். அதுபோல்து தேவியார் திருவுளமகிழ்ந்து எதிர்வந்தருளி, இவரது சரீரத்திலுள்ள பிணிகளுடன் மலப் பிணியும் விலகுமாறு மலர்க் கரத்தால் தடவித் திருவாய் மலர்ந்தருள்கின்றார்: “உனது அனுபவத்திற் சொருபத்தை மயிலாடி மறைக்கின்றதாவது, இப்பதியின் வடபால் முப்பதுயோசனை தூரத்தில் யுத்தபுரி என்று சுப்பிரமணிய கேசுத்திரம் ஒன்றுண்டு. அஃது, இதற்குமுன் ஆறுதரம் பிரசித்தியாய் விளங்கியிருந் திப் போது ஜீரணப்பட்டிருக்கின்றது. இனி ஏழாந்தரம் உன்னாலே ஜீரணேத்தாரணமாகி நிலைபெற்று விளங்கவேண்டுமென யுள்ளது. அத்தலமூர்த்தியே உனக்குக் குருவடிவாய் எழுந்தருளித் தரிசனம் தந்து மேல் உண்மையை விளக்கும். இக்காரணமாக அக்கடவுள் உனது நிஷ்டாநுபவத்தில் மயிலுருவாய் வந்து சொருபத்தை மறைத்ததென்று காண்க. ஆதலால் நீ இதுபோதே அத்தலத்திற்குச் செல்க” எனத் திருவுளம் பற்றினர். இவ்வாறருள்பெற்ற சிதம்பரதேவர் “சிவஞானப்பேற்றை அடைபுட்வண்ணம் எண்ணிய அடியேனுக்கு, ‘ஸ்தல ஜீரணேத்தாரணம் செய்க’ என்றோ அருளிச்செய்தீர்? தாமே அடியேன்வேண்டுகோளை யநுக்கிரகிக்கலாமே என்று குறையிரக்கத் தேவியார், ‘இன்றுமுதல்நாற்பதுதினங்களுக்குள் அத்தலத்துமுருகவேளே ஆசிரியவுருவாய் முன்வந் தருள்புரியு மாதலால் உனக்கு அவன் அநுபூதி சித்தியாகும். இவ்வமயம் தவறுபடில் மேலே ஜனனமெடுக்க வரும்; ‘அஞ்சேல்’ என உரைத்து மறைந்தருளினர். அவ்வாறே சிதம்-

.பரமூர்த்தி தேவியார் அருட்பிரசாதத்தை மேற்கொண்டடிவணங்கிப் போற்றி யுத்தபுரி என்னுந் திருப்போரூரை நோக்கி வடதிசை வழிக்கொண்டு வருவாராயினர். இது நிற்க.

அந்நாளில் திருப்போரூர் ஆரூவது முறைஜீரண முற்றுப் பனங்காடாகப் பலவகைக் கொடிகளாலும், செடிகள் விருகூங்களாலும் அடர்ந்ததாயிருந்தது. அக்காட்டில் ஒரு பெண்பனைச்சாரலில் ஸ்ரீசுப்பிரமணியம் புற்றிடங் கொண்டு வீற்றிருந்தது. அக்காட்டின் கிழக்கே சிலர் பயிரிடுந் தொழிலினராய் வீடுகட்டிக்கொண்டிருந்தனர். அவ் ஆரில் விஸ்தாரம் பனைமரங்க ளுள்ளனவாகையால் சான்றார்கள் சிலர் அம்மரங்களின் பானம் சாறு தங்கு பழம் கிழங்கு முதலியவைகளால் ஜீவனஞ் செய்து வந்தனர். அவருள் ஒருவன் அப் பனங்காட்டிடத்தில் ஒரு பெண்பனைமரம் நன்று யுயர்ந்தோங்கி வளர்ந்து ஒலைக்கோர் பாளையாக அரும்பிவிசேஷித்துக் குலைகள் செழித்திருந்ததைக் கண்டு அம்மரத்தையடர ஆனாங்கொடிகள் சூழ்ந்திருந்ததைக் களைந்து அம்மரத்திலேறிப் பாளைகளைச் சிணுக்கறுத்துக் குடங்களைப் புகட்டி, அதனாற் கிடைத்த மதுவின் பயனை ஒருபொழுது காண விசேஷ பிரயோசனம் பெற்று, அன்றுமாலைப் போழ்தில் வந்து பார்க்க, முன்போலவே அக்கொடிகளால் அது அடரப்பட்டிருந்தது கண்டு, அவைகளைத் துணித்து மதுப்பலனைக் கைக்கொண்டனன். அங்ஙனம் நாடோறும் அதிகரித்துப் படர்ந்து சுற்றிக்கொள்ளும் அக்கொடிகளை, இரண்டு காலமுங்களைந்து, அம்மரத்திற் குடங்குடமாகவரும் மதுவை அவ்வொருவனே கொண்டு போகத் தொடங்கினன். நாடோறும் கொடிகளை யறுப்பதில் அவன் மிகவும் வருத்தமுற்று, அதனை வேருடன் களைய எண்ணி அதற்கேற்ற கருவிகளைக் கொண்டு சிலருடன் வந்து, சுற்றிலுமுள்ள புதர்களை வேர்களைந்து வருகையில், அம்மரத்தின்கீழ்த்திசையினின்று மேற்றிசையில் ஒங்கிப் பருத்துக் கீழே உருவியோடிய மூல வேரைப் பற்றி, அரிவாளால் வெட்ட, அங்குள்ள புற்றில் திருமேனி மறைந்துள்ள சுயம்புவின்மேல் தாக்கினதால், சிவப்பு உண்டாயிற்று. அதனைக் கண்டு சான்றான் முதலியோர் துண்ணென அச்சுற்றுத் துடித்து மூர்ச்சையாயினர். இவ்வாறு நோக்கிய பிறனொருவன், அயலிலுள்ள பனைமரங்களில் ஏறிக் கொண்டிருந்தவர்கட்குத் தெரிவிக்க, அவர்கள் பொள்ளென வந்து மூர்ச்சை யுற்றவர்களைச் சீதோபசாரம் செய்து, பெண்பனையின் அடியைப்பற்றி நன்கு சோதித்துப் பார்க்க, அப்புற்றினுட் சுயம்புவைக் கண்டு அஞ்சிப் பத்தி மேலிட்டு, முருகக்

கடவுளைத் தோத்திரம் செய்ய, மூர்ச்சை யடைந்து கிடந்தவர்கள் தெளிந்தெழுந்து போற்றினர். அதுமுதலாக அச்சான்றார் தமக்குள் ஏணிக்கோர் பெரிய பணம் ஏற்பாடு செய்து, சுவாமிக்குக் கூரைக்கட்டிடமாக ஒரு சிற்றாலயம் புரிவித்து, அவ்வூர்க் குடிசளுடன் சேர்ந்து சுவாமிக்குப் பூசை முதலியவை நடத்த, ஆதிசைவர் ஒருவரை நியமித்தனர். அவர்முதல்நாள் சுவாமிக்குத் திருமஞ்சன முதலியசெய்து கற்பூர ஆராதனை செய்கையில், அவ்வூரும் குற்றாலயமும் அந்நிலையே வேறோர் காரணமின்றிப் பற்றிக்கொண்டது கண்டு, அவ்வாதிசைவர் அஞ்சி ஓடிப்போயினர். ஊராரும் மிகவும் பயந்திருந்தனர். அது காரணமாக சுவாமிக்குச் சின்னாள் பூசை முதலியவயில்லாம விருந்தன.

இப்பால் சிதம்பரசுவாமிகள் அங்கயற்கண் அம்மையருளியதை விண்ணப்பம்செய்ய நினைந்து, மதுரையினின்றும் விருத்தாசலத்திற்கு வந்து பார்க்க, அவ்வமயம் குமாரதேவர் நிஷ்டையிலிருந்த படியால், 'நிட்டை தெளியக் காலம் நீடிக்கும்; அதுகாறும் இங்கிருந்து சேவித்துச் சொல்லிக்கொள்ள வேண்டின், தேவியார் கட்டளையை நடத்தத் தாமதிக்கு'மென்று கருதி (அகண்டாகார மயமாகிச் சுட்டிறந்த சுகாதீதமாகி உலகுயிர்பரமென்று வேறு கருதற்கேலாத சச்சிதநந்த சம்பூரண ஜோதியின் வசத்தராய் நின்ற நிலைபெயராத) ஆசிரியரை வலமுறவந்து வணங்கிப் புறவிடை கொண்டு வடதிசைவருகையிற் பொம்மைய பாலையமென்னும் ஊரில் சிவாநுபூதிச் செல்வராகியும், சதுரக்கள்ளிப்பாலே தமதுணவாக உண்பவரும் சிதம்பர சுவாமிகளது அதிதீவிர பக்குவ தசையால் கைவந்த அநுபவ சித்தியைக் கேள்வியுற்று அவரைப் பார்க்க விருப்பங் கொண்டிருந்தவருமாகிய பாலைய சுவாமிகளைத் தாமும் காணுமாறு அவர் வசித்திருக்கும் வீதிவழியே செல்லாநிற்க, அச்சமயம் வைகறையாகலால் பாலைய சுவாமிகள் குளக்கரையிலிருந் தெதிராய் வர, இருவரும் நோக்கி அளவளாவி வசனித்துக்கொண்டு திருமடத்தின் தெருத்திண்ணையில் எழுந்தருளியிருந்து, தந்ததாவனம் செய்துகொண்டே எட்டுநாள் வரை இராப்பகல் விடாமற் சுவாநுபவத்தை முன்னிட்ட நிலைகளைப் பேசிக்கொண்டிருந்து, ஒன்பதாநாளுதய காலத்தில் மேட்டுமடையில் திரும்பி வாய்ப்புசிக்கொண்டு சிவார்ச்சனை முடித்து அவருடன் புசித்து விடைகொண்டு வந்தனர். சின்னாள் பின்பு ஸ்ரீ மயிலாசலமென்னும் கேஷத்திரத்தில் தமது குருமூர்த்தியாகிய ஸ்ரீசுப்பிரமண்ய சுவாமி சந்நிதியில் பாலைய சுவாமிகள் நிரதிசயநந்த பூரணராயினர்.

கனியனூர் வழியே வரும் சிதம்பர தேவர் அவ்வூர்ச் சோலையிற் பாவோடிக்கொண்டிருந்த செங்குந்தரைப் பசிக்கு அன்னங்கேட்க, அவர்கள் 'அன்னமிடுதற்குச் சற்று நேரந் தாமதிக்கும்' என, அங்கிருந்து தமதுநிலையைக் குறிப்பாலுணர்ந்த ஒரு விதந்துவாகிய மூதாட்டி, இருவினையொப்பு மலபரிபாகம் நேரிட்டிருந்தாளாகையாற் சுவாமிகளைக் கண்டவுடன் பத்திமேலிட்டு வலம் வந்து பணிந்துபசரித்துத் தந்த கேழ்வரகாலாய புற்கையமுதைப் புசித்து, அம்மூதாட்டியைக் கிருபாநோக்கம் செய்து நடக்கப் பின் தொடர்ந்த அம்மையை நோக்கித் 'தாயே! நீ தொடர்வது யாது கருதி?' என வினவத் 'தேவரீர்க்கு அடியேன் பணிவிடை புரிந்து புனிதையாக வேண்டினேன். அது பாஷித்தருளல்வேண்டும்' என்று போற்றக்கேட்டு, நாம் திருப் போரூர் என்னும் சேஷத்திரத்தை ஜீரணோத்தாரணம் செய்க' என்று மதுரை அங்கயற்கண் அம்மையருளியவாறு அப்பதிக்குச் செல்லாநிற்கிறோம். இன்னும் ஓராண்டிருந்து நம்பால் வருக' என்றதனைஞ்செய்து மலை காண் யாறுகள் பிற்படக்கடந்து, திருப்போரூராகிய பனங்காட்டிலணுகி, அங்கு வள்ளைப்பூடால் நிறைந்த ஓரோடையைக் கண்ணுற்று, நியமங்களை முற்றி, அவ்வழி வந்தோரை 'இங்குக் கோயிலிருக்கின்றதா?' வென்னச் 'சுவாமி! மலைச்சாரலின் கீழ்பால் வேம்படிவிநாயகர் கோயில் ஒன்றுள்ளது' என, சிதம்பர தேவர் பிள்ளையார் சந்நிதிக்கு வந்திருந்து அன்றுமுதல் இரண்டு நாள்வரை அத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கிச் சிவபூசை முதலியவற்றை முடித்து வசித்தனர். மூன்றாம் நாள் மாலைப் போதில் அத்தீர்த்தத்திற்கு வருகையிற் கள்வர் சிலர் சுவாமிகள் அணிந்துள்ள ஆபரணங்களைப் பறித்துக்கொண்டுபோகப் பதுங்கியிருந்து வெளிப்பட்ட மாத்திரத்தில், அவர்களுக்குக் கண்கள் தெரியாமற்போய் நடுங்கி நிற்க, 'நீங்கள் யார்?' என்று சுவாமிகள் கேட்டவளவில், தாங்கள் இன்னொன்றும், செய்யவந்த காரியம் இன்னதென்றும் சொன்னவுடன் தாம் பூண்டிருந்த ஆபரணங்களைக் கழற்றிக் கொடுத்தலும், அவர்கள் பெற்றுக்கொள்ளாமல், மிகவும் அச்சமுற்று நமஸ்கரித்துத் 'தேவரீரது தெய்வத் தன்மையைச் சற்றும் அறியாத பாபிகளாய்க் கண்ணொளிஇழந்தோம்; சூழ்ந்துக் கடாஷ்டிக்க வேண்டும்' என முறையிட்டோலமிடச் சுவாமிகள், 'கள்வர்களே! இழந்த கண்கள்வரக் கூடுமோ?' என, 'நாங்கள் அறிவின்றிச் செய்த குற்றங்களைப்பொறுத்து எவ்வாற்றானும் இப்புலைஞரான எங்கட்குக் கண்கள் தெரியும்படிக்கிருபை செய்யவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, 'நீங்கள் இதுகாறும்

களவாற் சம்பாதித்த பொருள்களுள் உமது சீவனம்சத்திற்குச் சென்றது போக, மிகையாய் நிற்கும் பொருள்களை முருகக்கடவுளுக்கு அர்ப்பணமாக்க உடன்படுவீராயின், கண்கள் விளங்குமாறு சுவாமி கடாஷிக்கும்' என்றதைக் கேட்டுத் 'தத்தஞ் செய்தோம்' என்று பாதத்தில் வீழ்ந்துதெண்டனிட, அக்கணமே அக் கள்வர் யாவர்க்கும் கண்கள் நன்றாய்த் தெரிய, சுவாமிகள் 'அப்பொருள்களைக் கொண்டு வருக' எனக் கட்டளையிட்டு வள்ளையாரோடையில் நீராடி நித்திய நியமங்கள் புரிந்து, அப்பனங்காட்டை நோக்கி வருதலும், அதன் நடுவில் ஒரு பெண்பனை மூலத்தில் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் சுயம்புவாய் முளைத்திருந்தருளியதைப் பார்த்து, அன்று தொடங்கிச் சுவாமி சந்நிதியிற் சரண சம்பந்தமில்லாமல் தரிசன மாத்திரம் செய்துகொண்டு பிள்ளையார் கோயிலில் வசிப்பவராயிருந்தனர். அங்ஙனமிருக்க, ஒரு தினம் முருகக் கடவுள் குமாரதேவரைப் போலெழுந்தருளக் கண்டு, சிதம்பர சுவாமிகள் அச்சமுற்று விரைந்தோடிச் சென்று, சரணஞ் செய்து நிற்க, ஆசிரியர் நோக்கி 'நீ இவண் வசிப்பது என்னை?' என, அங்கயற் கண் அம்மை அருளியதை விண்ணப்பம் செய்ய, 'ஆயின் யாமிருவரும் முருகக்கடவுளைத் தரிசிப்போம் வருக' வென்று முன்னும் பின்னுமாய்த் தொடர்ந்தணுகும்போது, சுவாமிகள் ஆசிரியரை நோக்கி, ஆதியில் இவ்வாலயம் எத்துணை விசாலமும் தன்மையுமாகி யிருந்ததெனக் கேட்டனர். அதற்கு ஆசிரியர், சிதம்பர சுவாமிக்கு நெற்றியில் திருவெண்ணீறு சாத்தி, நேத்திரத்தாற் பரிசித்து, 'ஆலய அளவும் தீர்த்தம் திருவீதி முதலியவையும் பார்ப்பாய்' என்ன, அவ்வாறு பார்க்கும் கால், ஆலயம், கர்ப்பக்கிருகம், அந்தராளம், மஹா மண்டபம், சர்வ வாத்தியமண்டபம், தேவியார்சந்நிதி, மடைவளாகம், திருமதில், கோபுர வாயில், மயில் மண்டபம், துவஜஸ்தம்பம், பலிபீடம், பிராகார வீதி, மாட வீதி, மடாலயம், தீர்த்தம் முதலியவையும் சிற்பநூலளவைப்படி அனந்த விசித்திரமாகவும் சிறப்பாகவும் விளங்கக் கண்டனர். ஆசிரியர் அவ்வாலயத்துப்புழுந்து, முருகக்கடவுள் சந்நிதியிற் சிதம்பரதேவர்க்கு அதுக் கிரகித்து 'ஹரஹா' வென்றருளிய மஹா வாக்கியத்துடன் மூலஸ்தானத்தில் சுயம்புவாய் வீற்றிருக்கும் தம்மைத்தாமே நோக்கி அஞ்சலிமுகிழ்த்தாராயினர். அப்போழ்து முருகக்கடவுளாகிய ஆசிரியரது திருவடிகளை எதிராகக் கொண்டு, வடதிசையாய்ச் சாட்டாங்கமாகச் சரணம் புரிந்தெழுவதற்கு முன், ஆசிரிய உருவாய் வந்தருளிய மூர்த்தி திருஉருக்கரந்தனர். சிதம்பரதேவர் எழுந்து பார்க்கையிற் சுவாமி

பனைமாமூலத்திற் பழையபடியேயிருக்க நோக்கி, அளவிலாத ஆனந்த வசத்தராய் அதிசயித்தனர்.

ஸ்ரீ சுப்பிரமணியமே சிதம்பரசுவாமிகளது ஆசிரியராகிய குமார தேவர் வடிவா யெழுந்தருளி யதுக்கிரகம் புரிந்தாட்கொண்டபடியால், சுவாமியே தமக்குக் குருமூர்த்தமாக நின்றது. அந்நாள் தொடங்கிச் சரணசம்பந்தம் நடந்துவருகின்றது. பின்பு, கவிவேண்பாவால் நெஞ்சு விடுதலாது என்னும் ஒரு பிரபந்தமியற்றி, விருத்தகிரியின்கண் குமார தேவர்க்கனுப்பி விநாயகர் கோயிலில் வசத்திருந்தனர். அதனை யறிந்த ஒரு குலாலன் பிள்ளைகள், அவ்வாலயத்தின் வடபாலுள்ள கண்ணு வப்பேடென்னும் ஊர்க்கருகிற் கீழ்பால் நெடுநாளாய் நேந்திரர் தெரியாதிருந்த தமது தந்தையைப் பார்த்து, 'ஐயா, வேம்படிவிநாயகர் கோயிலில் ஒரு பெரியவாழ்ந்தருளி யிருக்கின்றனர். அவரைச் சரண புகில் உமக்குக் கண் தெரியும்படி செய்தருளுவர்' என்ன, வயதால் முதிர்ந்த அக்குலாலன், மைந்தர் சொல்லை நம்பிச் சுவாமிகளிடத்திற் சென்று பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்து, பக்தி பூர்வமாக வேண்டு கோள் செய்ய, அதற்குச் சுவாமிகள், 'ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் நீ எண்ணி யாங்குக் கடாஷித் தருளும்' என்று சிந்தித்தவுடன், அவனுக்குக் கண்ணிரண்டும் தெரிந்தன. அக்குலாலன், 'அடியேன் சிறுகுடிவன்கண் ஒரு புளிய மரமிருக்கின்றது; தேவரீர் இத்தலத்தினின்றும் அங்கெழுந்தருளி வசிக்கலாம்' என்றுபசரித்துப் பிரார்த்திக்க, அன்று தொட்டு அம்மர நீழலில்வந்து அக்கினி வளர்த்துக் கொண்டு வீற்றிருந்தனர். மற்றோர் நாள் திருப்போருரை யடுத்த வடகிழக்கிலுள்ள காலவாக்கமென்னும் ஊரில் ஒரு முடவன் சுவாமிகளைத் தரிசித்துச் சரணமடைந்து *நெகடியிற் பூத்த திருநீறருளப் பெற்றுக் கொண்டு பவித்திரானான். இம்மகிமையைக் கேட்ட அநேகர் தம்மை வருத்திய வெப்பநோய், சூலை, வயிற்றுவலி, மஹோதரம், காமாலை, சூடல்வாதம், சூட்டம், பெரும்பாடு, தலைவலி முதலிய பெருநோய்களை நிவர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டி அங்குவந்து வழிபட்டு வணங்கிச் சுவாமிகள் அருளிய நெகிடித் திருநீற்று மருந்துபெற்று அவ்வவ் வியாதிகளினின்றும் நீங்கிச் சுகமுற்றனர். இப்பான்மையோரார் சில காணிக்கைகள் சேர்ந்தன. அவற்றுடன் முன்சொன்ன கள்வர்கள் கொணர்ந்த திரவிய முதலியவற்றைச் சுவாமிகளிடத்திற் செலுத்தித் தாமும் அடிமையாய் ஏவற்பணி செய்து நின்றனர்.

* நெகிழி என்பது - நெகிடியென மருவியது.

அங்குள்ள குடித்தனக்காரர்களும், சான்றார்களும் இம்மகிமை யைக் கேள்வியுற்று வந்து, பிரதக்ஷிண நமஸ்காரஞ் செய்தெதிர் நின்று, ‘இவ்வூர்ப் பனங்காட்டில் ஸ்ரீகந்தசுவாமி ஆலயம் ஜீரணமாகி சுயம்பு வாகிய சுவாமிமாத்திர மிருக்கின்றது. அதற்குப் பூசை புரிந்து கர்ப்பூர ஆராதனை செய்யின், ஊர்பற்றிக் கொள்ளுகின்றது; அவ்வாறினி நேரிடா வண்ணம் ஆலய ஜீரணேத்தாரணம் செய்து நித்திய பூசை முதலியவும் நடத்துவித்து இவ்வெளியேங்களையும் காத்தல்வேண்டும்’ எனக் குறையிரப்ப, சுவாமிகள் கருத்திசைந்து ‘நாம் பரதேசியானதால் நம்மால் ஆவதென்ன? அளவற்ற நிதிவேண்டுமே? ஆயினும் தமது வேண்டுகோளின்படி அவைக்கு முயற்சி புரியத் தொடங்கினால் நீவிர் செய்யும் உதவியாது?’ என வினாவ, ‘எமது பதியாகிய இக்கிராமத்தை ஆண்டவர் பொருட்டுத் தந்திடுவதுமன்றிக் கடவுளுக்கு வேண்டிய ஏவல்களைத்தும் யாங்களே செய்கின்றோம்’ என்று உறுதியாயுரைத் திட, ‘அங்நனம் இதுபோழ்தே செய்யத் தொடங்குவீராயின், திருப் பணி முதலியவற்றை நடத்தலாம்’ என உரைத்தருளினர். அக்க ணமே ஊரார் செப்பேட்டில் வரைந்து தத்தஞ்செய்து கொடுத்துச் சுவாமிகள் ஆஞ்ஞையின்படி நடந்துவரத் தொடங்கினர். சுவாமி கள் அன்றோருதவியாலும் தரிசனார்த்தம் வந்தவர்களுதவியாலும் ஆலயத் திருப்பணியை நடத்தவேண்டிக் கர்ப்பக்கிருகம் செய்யத் தொடங்கியபோது, முன்னர்க்கூறிய கிளியனூர்ப் பாதிரியின்கண் ணிருந்த மூதாட்டி, சுவாமிகள் கட்டளையின்படி காணிக்கை சேகரித் துக்கொண்டு இங்கு வரவேண்டு மென்றன்பு மிகுந்து, தனக்குப் பொருள் வருவாயின்மையால் அங்குள்ள செங்குந்தர் நூலிழைக்கை யிலும், பாவோடுகையிலும், புடவைகள் நெய்வதிலும் நிலத்திற் சிந்துகின்ற நுண்ணூல்களை நாடோறு மெடுத்திச் சேர்த்துச் சிவத்தி யானத்துடன் கோவை செய்து பின்படுவாக்கி அந்நூற்படுவுகளைப் புடவை நெய்வித்து விற்றதில் ஒரு பொன் கிடைத்தது. ஓராண்டு கழித்து அதனைக் கைக்கொண் டங்கிருந்து திருப்போரூர் சேர்ந்து சுவாமிகள் வீற்றிருக்கும் ஆச்சிரமந் தேடிவந்து தரிசனைபெற்று, அப் பொன் ஒன்றையும் குரு காணிக்கையாக வைத்து வலம்வந்து நமஸ் கரிக்கச் சுவாமிகள் நோக்கி, ‘அந்நாளாவும் இப்பெண்பால் மெய்வருந் திச் சம்பாதித்துக் கொணர்ந்து செலுத்திய பேரன்பினை உள்ளுவந்து அப்பொன்னைத் தமது திருக்கையில் ஏந்திச் சென்னியிலும் நெற்றியி லும் கண்ணிலும் தோளிலும் மார்பிலும் வைத்துவைத்து ஆனந்

தத்தாலாடி அதனைக் கர்ப்பக்கிருகத்தின் சிகரவேலைக் குபயோகித்தனர். அத்தருணம் தரிசனூர்த்தம் அங்கு வந்திருந்த சென்னைப் பாளையத்தா செட்டியாரென்பவர் அவ்வற்புத்ததைக் கண்டு இரண்டு பை வராகன் கொண்டுவந்து சுவாமிகளுக்கு முன்னே வைத்து வணங்க, அந்நிதியின்மேல் கண்ணோக்கஞ்செலுத்தாது, எட்டு நாளைக் குப் பின்னர் ஒருவாறுள்ளந் திரும்பி 'இந்நிதியைத் திருப்பணிக் குபயோகித்துக் கொள்மின்' என் தேவலாளர்க்குக் கட்டளையிட்டனர். அன்றியும் நாடோறுந் தரிசனத்திற்கு வருகின்றவர்கள் செலுத்தும் காணிக்கைகளாகிய நிதியனைத்தும் அவரவர்களைக் கொண்டே சந்நிதானத்திற் சேர்த்துக் கர்ப்பக் கிருகம், அந்தராளம், மஹாமண்டபம், மயில் மண்டபம், துவஜஸ்தம்பம், பலிபீடம் இவற்றை நிறைவேற்றுவித்து, மந்திர விசேடமான யந்திர ஸ்தாபனமும் இயற்றிக் கும்பாபிஷேக முதலியவும் நிறைவுறுத்து நித்திய பூஜை ஆராதனையை நடத்தி

திருப்போரூர்த் தலத்தில் வசித்துப் பிரகருதி உபாதைகளை விசர்ச்சனஞ் செய்வது தகுதியன்றென்று கருதிய சுவாமிகள், தாம் வீற்றிருந்த புளியமரத்தின் தென்கிழக்கில் தவஞ்செய்தற் கிசைவுள்ள ஒரு பரிணாம மியற்றவெண்ணிச் சரஸ்வதிகூடம், பூசையிடம், ஒடுக்க உறையுள் இவற்றை நிருமித்து, அதன் வடபாலிருந்த சிறு குளத்தைத் தடாகமாக்கி, அதன் மேற்பாங்கில் மட்சவரொழுப்பித் தட்டோடு வேய்ந்த ஒரு குற்றாலயம் கட்டுவித்து, அதில் விநாயகப் பிரதிட்டையும் வேலாயுதப் பிரதிட்டையும் புரிந்து, பிள்ளையார்க்குச் 'சுந்தர விநாயக'ரெனத் திருப்பெயர் சாத்தி, தடாகத்திற்கு 'வேலாயுத தீர்த்தம்' எனப் பெயர் கூறினர். முன்னர், ஸ்ரீசுப்பிரமணியமூர்த்தியின் ஆலயத் திருப்பணி தொடங்கின நாள்தொட்டுத் 'திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறை' எனப் பெயரிட்ட ஞானநூல், பஞ்சாதிகார விளக்கம் முதலியன நிலைபெற இயற்றி, ஆகியிற் குமாரதேவர் முன்னிலையிற் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் 'உரையிடுக' என்றருளிய வைராக்கிய சதகம் முதலிய எல்லா நூல்களுக்கும் விருத்தியுரையுஞ் செய்தனர். பாதிரி யம்மையார்க்கு அறுக்கிரகித்து ஞானம்மை எனத் தீக்ஷாநாமமுந் தந்தனர். அவ்வம்மையார் ஆசிரியர் கட்டளையிட்டபடி பரிணாமத்தின் கீழ்ப்புறமார்க்கத்திற்கு வடபாரிசத்திருந்த கயத்தைப் பெரிய வாவியாக்கி, அதற்கு 'வற்றா நீர்க் குளம்' எனப் பெயர் புனைந்து, அதன் கரைச்சார்பில் நந்தவனம் தண்ணீர்ப்பந்தர் முதலிய திருப்பணிகள் செய்துகொண்டு, அதன் வடகரை

யில் ஆத்மார்த்தமாகச் சிவலிங்க பிரதிஷ்டை செய்து பூசித்திருந்தனர். ஒருநாள் ஞானம்மை சிதம்பர தேவரிடத்தில் வந்து நமஸ்கரித்து, “மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் ஒதியருளிய திருவாசகத்தில், ‘புணர்ப்பதொக்க எந்தை என்னை’ என முதலெடுத்த பாசுரத்திற்குப் பொருள் அருளிச்செய்தல் வேண்டும்” என்று விண்ணப்பஞ்செய்து, பன்னாள் தினந்தோறும் பிரார்த்தித்து வருகையில், ஒருநாளிராக்கமூற்று அப்பனுவற்குப் பொருளுரைக்க, அஃது அளவிறந்த ஏட்டிலெழுத இடங்கொடுத்து வளர்ந்து வருகையில், முருகக்கடவுள் ஆசிரியமூர்த்தமாக வந்து சேவையருளி “இப்பனுவல் சொல்லிய திருவாதவூரே திருவாசகத்திற்குப் பொருள் சொல்லாமற் சிற்சபையே அதற்குப் பொருளெனக் காட்டியிருக்கவும், இப்போது உரையிட டடங்குமோ?” எனத் திருவாய்மலர்ந்தருளலும், சிதம்பரதேவர், “பெண்பால் வேண்டுகோளால் இயைந்தவரை செய்யத் தொடங்கிய” தென் றிறைஞ்சினர். “ஆயின, அவ்வொருபனுவற்குப் பதவுரையாகச் சொல்க” என்று கூறிக்கடவுள் மறைந்தருளினர். ஆதலால் அவ்வொரு பனுவற்கு மாத்திரம் சிதம்பர சுவாமிகள் பதவுரை யருளிச்செய்யக் கேள்வியுற்று, அம்மை ஆனந்தமடைந்து, அதன் பின்னர் நெடுநாளிருந்து ஓர் ஏகாலிப் பெண்ணுக்கு அறுக்கிரகஞ்செய்து, ஆசிரியர் கட்டளை மேற்கொண்டு கிளிய னூர்ப்பாதிரி என்னும் தலத்தை நண்ணி “நிஷ்டாதுபவம்” எனப் பெயர் பெற்றதொரு சாத்திரமியற்றி நிஷ்டாதுபூதியில் ஒடுக்க முற்றனர். சின்னாளான பின்னர் ஏகாலியம்மையும் ஒடுக்கமாயினர். இவ்விருவர் சமாதியும் அவ்வூரில் இந்நாளாவும் ஆராதிக்கப்பட்டுள்ளன.

இங்கு, சிதம்பரதேவர் அநந்த மான்மியங்களுடன் ஐம்பதாண்டிற்குக் குறையாமல் வீற்றிருக்கையில், சென்னைப்பட்டினத்திற்குப் பத்து நாழிகைவழிச் சேய்மையில் மேற்றிசையிலுள்ள பூவிருந்த வல்லி என்னும் ஊருக்கு உட்கிடையான கோவூரில் துருவவேளாண் மரபிற் றேன்றிய திரிபுராந்தக முதலி என்பவர் புத்திரரும், பம்மல் வில்வராய முதலி தெளகித்திரருமாகிய சிவசங்கரர் என்னும் பெயருள்ள ஒரு சிறு பிள்ளையை இளமைப்பருவம் மேற்படுவதற்கு முன்னரே திருப்போரூர் முருகக்கடவுள் ஆட்கொண்டருள, அவர் சென்னியிற் சடை உற்பத்தியாகி, மயக்கமடைந்தவர் போலவும், பித்துடையர் போலவும், தெய்வங்கோட்பட்டார் போலவும், ஒடியும் பாடியும் கூத்தாடியும் தீர்த்தங்களில் மூழ்கியும் விபூதியுத்துள்ளனஞ் செய்கும் இவ்வாறு கோலாகலமாகவிருக்க, அவர் தந்தை அவற்றினுண்

மையை அறியாமல் ஆயுள் வேதியரைக்கொண்டு மணிமந்திர ஓளவுத முதலியவற்றைப் பிரயோகித்தும் அவை நீங்காமையால் அக்காலத்தில் ஜீரணோத்தாரணமாகி விளங்கியுள்ள திருப்போரூர்ச் சந்நிதியின் கடவுட்டன்மையையும் சிதம்பரதேவர் மஹாத்மியங்களையும் பலரும் சொல்லக்கேள்வியுற்றுத் தமது புத்திரருடன் திருப்போரூர் அடைந்து, சுவாமி தரிசனம் செய்துவருவாரானார். இந்நியமத்திற் சின்னான் ஒழுகியும் அவை நீங்காதிருந்தமையாற் சிதம்பர தேவரிடத்திற்குச் சென்று வலம்வந்து, பணிந்து அஞ்சவிசெய்து புத்திரனை எதிரிற் கிடத்தி “சுவாமிகளே! இக்குழந்தைக்கு நேரிட்ட பிணியை நிவர்த்தித் தாளல்வேண்டும்” என்று வருந்தி முறைபிட, அப்பிள்ளையின் குறிப்பை யுள்ளுணர்ந்த சுவாமிகள், அப்பிள்ளையின் தந்தையை நோக்கி, “அப்பா! இப்பிள்ளையை எடுத்துக்கொண்டு சந்நிதிக்குச் சென்றால் ஆறுமுகம் துணைசெய்யும்” என மருளிச்செய்ய, அவ்வண்ணம் தந்தை குழந்தைபுடன் அங்கடைந்து அபிஷேக முதலியவை செய்வித்து, கர்ப்பூராராதனை செய்யும்போது, முருகக்கடவுளைத் தோத்திரஞ்செய்ய, அந்நிலையில் அங்கிருந்தவருள் ஒரு சிறுவன்பேரில் கடவுள் ஆவேசமாகி, “இக்குழந்தையை நாம் ஆட்கொண்டோ மாதலால் இது உனது பிள்ளையன்று; நமது பிள்ளையாகும். இப்பிள்ளையை நமது சந்நிதானத்தில் விட்டிடக்கடவை” எனக் கட்டளையிட, அது கேட்டவுடன் தந்தை மனங்களித்துப் புத்திரரைச் சிதம்பர சுவாமிகளிடத்தில் ஒப்புவித்து, விடைபெற்று நீங்கினார். பின்பு, சிதம்பரதேவர் அப்பிள்ளைக்கு வீரசைவ விதிப்படி சிவலிங்கதாரண முதலியவற்றை அறுக்கிரகித்துச் சிவசங்கரத்தம்பிரான்” எனப் பெயர் தந்து, ஒரு திருநீற்றுப்பையும் வேலாயுதமும் ஒரு தாம்பாளமும் பிள்ளை கையிற் கொடுத்து, குழந்தாய்! “நீ இன்றுதொட்டு ஆலயத்திற் சென்று நின்று பிச்சைஏற்றுத் திருப்பணிகளை நடத்திவருக” என்று கட்டளையிட்டார். பிள்ளை, “சுவாமி! அடியேன் சிறியன்; ஒன்றும் எனக்குத் தெரியாதே” என விண்ணப்பஞ் செய்தலும், சிதம்பரதேவர் “அப்பா! அங்கு வருவோர்களுக்கு “ஆறுமுகம் துணை” என்று திருநீறு தருவாயாயின், திருப்பணி தானே நிறைவேறும். அது செய்க” என்று விடையளிக்க, அவர் அதனை மேற்கொண்டு ஆலயத்திற் சென்றிருந்து இடைவிடாமல் முயன்று திருப்பணிகளையும் பிரமோற்சவம் முதலிய சிறப்புக்களையும் நடத்திவந்தனர்.

பரிணாமத்துட் பூஜாமடத்தின் மேற்பால் கூடத்தொடுக்க வுறையுள் வழியாகச் சராங்கம் செய்வித்து, அதற்குத் தென்பால் சமாதிகள் எறை கட்டுவித்து, அதில் நாடோறும் சுவாமிகள் ரிட்டை கூடியிருந்தார்கள். சின்னஞ் சென்றபின்னர் இடபரவி விசாக பெளர்ணமியில் தாம் சமாதியில் ரிரதிசயாந்த பரிபூரண நிலையிற் கலவாமற்கலந்துநிற்கும் செவ்விவருவதுணர்ந்து, அதற்குமுன்னாளாகியசுவாதிநக்ஷத்திரத்திற் சிவசங்கர தேவரை அழைத்தருளி, “அப்பா ! இது முதல் இனி ஆண்டுதோறும் இச்சுவாதி நாளில் இங்கு மகேசுர பூஜை செய்வித்து மறுநாளாகிய விசாகத்தில் ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யமூர்த்திக்கு மகாபிஷேகம் நடத்தி, சுவாமிதிருமுகமண்டல உயரப்பிரமாணம் திருப்பாவாடையில் சுத்தான்னமும் பருப்பு நெய் பால் தயிர் பதார்த்த பக்ஷண பலவர்க்கங்களும்படைத்து நிவேதித்து ஆராதித்து தெரிசித்து வரக்கடவை. மூன்றாம்நாள் இத்தல விநாயகராகிய வேம்படி விக்நேசுரார்க்கு அபிஷேகம் நடத்தி (ஆண்டுதோறும் வைசாக பெளர்ணமியில் ஸ்ரீசுப்பிரமண்யசுவாமியின் மகாபிஷேக முதலிய சிறப்புக்கள் நிர்விக்நமாக நிறைவேறும்பொருட்டு நாம் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டபடி) ஆயிரத்தெட்டுத் தேங்காய்களுடன் மகா நைவேத்தியம் முதலியவும் நிறைவேற்றக்கடவை. அது தொடங்கிப் பிரணவமலைத்தியாக கைலாசநாதர் கோயில் முதலிய சந்நிதிக்கும் முறைப்படி அபிஷேகாதிகள் செய்வித்துத் தரிசனம் செய்துவரக் கடவை” என்று கட்டளை பணித்து அன்று மகேசுர பூஜையை நடத்திக் காட்டி மறுநாள் வைசாக பெளர்ணமி யாதலால் மகாபிஷேக முதலிய வற்றைத் தமது கருத்தின்படி நடத்த மாணுக்கரை ஆலயத்திற் கனுப்புதலும், அவர் அவ்வாறு அங்கு நண்ணி அச்சிறப்புக்களை நடத்திக்கொண்டிருக்கப் பரிணாமத்தில் சுவாமிகள் வேலாயுத தீர்த்தத்தில் மூழ்கிச் சிவபூஜை யாராதனைகளை முடித்து ஒடுக்க உறையுளின்கண் நிஷ்டை கூடியிருந்தார்கள். இது நிற்க.

ஆன்மாக்களுக்கு நினைக்க முத்தி தருவதாய், முன்னொரு காலத்திற் பரமசிவமே அழற்பிழம்பாய் வளர்ந்தோங்கிப் பின் உகங்கட்குத் தக்கவாறு மலை வடிவாய் விளங்கியிருக்கின்ற திருவண்ணாமலையிற் சோணாசலதேவர் என்பவர், தமக்கு அருணகிரி மூர்த்தியே குருவாய் வந்ததுக்கிரகிக்கப் பெறல்வேண்டும் என்னும் வைராக்கிய விரத மேற்கொண்டு முப்பதாவது வயது தொடங்கித் தொண்ணூறு வயதாகுமளவும் நியமம் தவறாமற் கிரிபிரதக்ஷணம் செய்து வருகின்றவர், ஒரு

தினத்தில் அடியண்ணுமலைக்கோயிற் புறத்து வரும்போது, சிவபெருமான் செயலால் தாகமிஞ்ந்து மூர்ச்சையாயிட, அண்ணுமலையார் ஓர் ஆதிசைவராய்க் கலயத்திற் றண்ணீர் கொண்டு வந்து மூர்ச்சை தெளிவித்து, “நீ இத்தீர்த்தத்தையுண்டு சோபந் தவிர்தி” எனலும், “அடியேன் அறுபதாண்டளவாய் அண்ணுமலையார் குருவடிவாய் வந்தருளல் வேண்டுமெனும் விரதத்தாற் கிரிவலம் வருகின்றேன் ; அது கைகூடு முன்னர் ஜலபானம் செய்யத்தக்கதில்லை” என்று உறுதியாயுரைத்து மறுக்க, அது கேட்ட ஆதிசைவ வேதியர், “கலியுகத்தில் அண்ணுமலையார் குருமூர்த்தமாகவந் தருளிச்செய்வ தியலாது. ஆயினும், இத்தலத்திற்குக் குணதிசைக் கடற்கரைச் சாரலில் ஸ்ரீ பிரணவசைலம் புறஞ்சூழ்ந்துள்ள யுத்தபுரியென ஒரு புண்ணியதல முள்ளது. அதில் சிதம்பரதேவர் என்றொரு பெரியவர் உளர். அவர் நாளது திங்கள் விசாகநாட் பெளர்ணமியிற் பூரணதசை யடையவுள்ளார். அதற்குள் அங்குச் சேர்வையாயின் கோரியபடி அவரால் உபதேசம் கிடைக்கும்” என்று கூறி மறைந்திடச் சோணசலதேவர், தாங்கண்ட வடிவம் சிவபிரானே என்றுணர்ந்து தியாதித்து, ஜலபானம் செய்து, அந்நிலையே தாழ்க்காமல் வழிக்கொண்டு, மலை காடு ஆறு முதலியன கடந்து திருப்போரூரில் விரைந்து வந்து (இங்ஙனம் நடந்ததை ஞானநோக்காலறிந்து தமது வரவு பார்த்திருந்த) சிதம்பரசுவாமியைத் தேடித் தரிசித்து வலம் வந்து சரணம் செய்யச் சிதம்பர சுவாமிகள் சோணசல தேவரை நோக்கி “நீவிர யாவர்?” என வினவலும், சோணசலதேவர்,

நேரிசை வேண்பா

எடுத்தசன னங்கடொரு மீன்றெடுத்த தாய்மார்
கொடுத்தமுலைப் பாலினத்துங் கூட்டில்—அடுத்துவளர்
பன்னா கணைத்துயிலும் பாலாழி யுஞ்சிறிதாம்
மன்னாசி தம்பரதே வா.

நெடிலடி விருத்தம்

நவகுணமு முக்குறும்பு நவைகள்மற் றனைத்துந்தீர்த்து
பவகுணஞ் சற்றுந்தாக்காய் பாமயோ கிகளாய்மின்ற
சிவகுணச் செல்வர்போற்றுஞ் சிதம்பர தேவானந்தன்
அவகுணம் போக்கியாள்வ தையனின் கடனதாமா

என்றிங்ஙனம் சொல்லித் துதித்து வணங்கச் சுவாமிகள்கிருடைய

கொண்டு அவர் கோரியதை அதுக்கிரகம் செய்தனர். பின்னும் சோணுசல தேவர்.

கழ்நெடில் வீரத்தம்

யானெனல் காணேன் பூரண அறிவின் யாதினும் இருந்தபே ரொளிரீ தானென நிற்கச் சமத்துற வென்னைத் தன்னவ னாக்கவுந் தகுங்காண் வானென வயங்கி நின்ற ஐம்பூத மார்க்கமா நெறிதந்து மாறாத் தேனென ருசித்துள் ளன்பரைக் கலந்த செல்வமே சிவபெரு மானே. என்று தோத்திரம் செய்தனர். அதுபோழ்து சிவசங்கரதேவர் ஆலயத்தில் மகாபிஷேகாதிகளை நடத்தித் தீபாராதனைக்குச் சிதம்பர சுவாமிகளை எதிர்பார்த்திருந்தபடி வாராமையால் அதனையும் நடத்துகையிற் பரிணாமத்திற் சுவாமிகள் சோணுசல தேவரை நோக்கி, ‘அப்பா! யாம் நிரதிகயாநந்த சமாதி புகுகின்றனம்; இக்கற்பலகையால் வாய்தலைமுடித் தளம்படுத்து. நமது சிவசங்கரத்திற்கு இதனை அறிவித்து அவன் ஆராமையைத் தீர்த்து, எமது வேண்டுகோள் தவறாமற்சொல்லியாங்கு நடத்திவரும்வண்ணம் ஸ்ரீ ஷண்முகமூர்த்தி துணை செய்யுமென்று தெரிவித்துப் பின்னர் நின்னுர்க்குப் போதுக” எனப்பணித்து அக்கணமே தமது பூஜா திரவியங்களுடன் நிலவறை வழியாகச் சமாதில்தானத்தி லிறங்கி ஒடுக்கமுற்று நின்றனர். அச்சமயம் முருகக்கடவுள் சந்நிதியிற் கர்ப்பூர தீபாராதனை நடந்துவரும் வேளையாகலாற் சிதம்பர சுவாமிகள் ஆண்டவர் சந்நிதியில் அஞ்சலீயஸ்தராயத் தோன்றி மூலஸ்தானத்தில் மறைந்திடக் கண்டு, சிவசங்கரமூர்த்தியும் ஆலயத்திலிருந்த வேதியர் முதலிய பலரும் அம்புதமும் அச்சமும் ஆந்தமுமுற்று ‘ஹாஹா’ என்கிற வாக்கிய முழக்கத்துடன் நமஸ்கரித்துப் பரவசராயினர். சிவசங்கரதேவர் ஆண்டவர்கைங்கரியங்களில் மற்றவையும் நிறைவுறுத்திப் பரிணாமத்தை நோக்கி வருகையில், ஏவலாளர் சிதம்பரசுவாமிகள் பூரணதசையி லமர்ந்த முறைமைகளைச் சொல்லக் கேள்வியுற்று அடங்கரிய ஆராமமேற்கொண்டு பூரணானந்த வசத்தராய்க் கண்ணீர் ஆரூபோடித் ததும்ப உள்புகுந்து ஆசிரியர் ஒடுக்க முற்ற சந்நிதியில் நின்று இவ்வாறு சொல்லத் தொடங்கினர் :

கழ்நெடில் வீரத்தம்

இக்கலி யுகத்தி லெழுந்த என்குருவே இன்பமே அன்பினுள் நிறைந்த முக்கனி ரசமே முதிர்சுவை யமுதே மூதறி வேமறைப் பொருளே சர்க்கரை யொடுகற் கண்டென ருசிக்குந் தயாளுவே தமியனென் தனக்குத் துக்கசா கரத்தைத் தொலைத்தருள் புரிந்தாய் தூயரீ எங்கொளித் தனையே. க

தாழ்வினாப் பொருளே தனிமுத லான தயாளுவே தற்பர வடிவே
வாழ்வினிற் சிறந்த வதுலமெய்ஞ் ஞான ஆரந்த அமுதமே அடுப்போர்க்
கேழ்வினைப் பிறவி இடர்களைந் தனிக்கும் இன்பமே எளியனென் தன்னைச்
சூழ்வினை யனைத்துந் தொலைத்தருள் புரிந்த துணைவரீ எங்கொளித் தனையே.

இத்தலத் தினில்நின் னிணையடி யடைந்தோர்க் கின்பமே அன்பினில்
உறைந்த, மெய்த்தவக் கொழுந்தே விளங்கும்ஆ ரமுதே வேதவே தாந்ததே
சிகனே, சித்தமுன் மகிழ்ந்தென் சென்னமெவ் பகையைச் சிதைத்திடச் சிறிய
னென் தனக்குச், சுத்தமெய்ஞ் ஞான சுகமளித் தாண்ட சுகிந்தரீ எங்கொ
ளித் தனையே. நட

அன்பினர்க் குரிய அங்கையிற் கனிபோல் அமர்ந்திடும் அமுதமே எவைபுந்
துன்பெனக் கரந்த தோன்றலே துணையே தொகுத்திடும் கரியவான் பொருளே
மன்பதைக் கெல்லாம் அருளும் நற்பரமே மாதவ வடிவமே அடியேற்
கென்பிறப் பிறப்பைத் தவிர்த்தருள் புரிந்த எந்தைரீ எங்கொளித் தனையே. ச
பத்திமை புரியப் பரிந்தெனை அழைத்துப் பணிந்துவா எனவெனக் கினிய
புத்திக ஞரைத்துப் போகென வீடுத்துப் புன்மையென் தன்மையை அறிந்து
ரித்திய நிமல நிட்கள நிறைவே நீள்கிதி யேஅருட் குருவே
முத்தியங் கடலே முழுமறைப் பொருளே முதல்வரீ எங்கொளித் தனையே. ரு

ஐயனே அருளால் அடியனை ஆண்டிங் கருட்குரு என்னவீற் றிருந்த
துய்யனே துணையே தோன்றலே நிறைந்த சுகக்கட லமுதமே என்னிவ்
வையமீ திருத்தி வடிவினை மறைத்த வண்மையை அறிகிலென் தமியேன்
உய்புமா நருள்வாய் சிதம்பர தேவே ஓவென உள்ளரைந் தழுதார். சு

உடனே சோணாசலதேவர் ஓடிவந் தழைத்துக்கொண்டு போந்து
ஆசனத்திருத்தி, அவர் ஆராமையை ஒருவாறு ஆற்றிச் சுவாமிகள்
கட்டளையிட்ட முறைமையை விண்ணப்பம் செய்து, அமுதருத்து
வித்துத் தாமும் அமுதுகொண்டு விடைபெற்றுத் திருவண்ணாமலையிற்
சென்றிருந்தனர்.

இரண்டாவது பட்டம்

சிவசங்கரதேவர் சரித்திரம்

திவ்ய தேஜோமய அகண்ட பரிபூரண சச்சிதானந்த சொரு பாநுபவராய்ச் சிதம்பரசுவாமிகளாதினத்திலிரண்டாவது ஆசிரியராய் எழுந்தருளிய சிவசங்கரதேவர் திருப்போரூர்ச் சந்நிதியில் திரணை மாளிகையும் உட்பிரகார மண்டபமும் தெய்வயானை நாச்சியார் சந்நிதியும் அதன் திரணைமாளிகை மண்டபமும் முன்னர்ச் சிதம்பர சுவாமிகள் கட்டளை செய்திருந்தபடி ஆண்டவர் தரிசனூர்த்தம் வருபவர்களுக்குத் திருநீறளித்துச் சேகரித்த திரவியங்களைக்கொண்டு செய்வித்தார். பின்பு திருமயிலையிலிருந்த பூம்பாவை வேலப்ப முதலியார் என்பவர் புத்திரபாக்கியம் வேண்டித் தம்மைச் சரணடைய, கிருபானோக்கம் செய்து, 'ஆறுமுகம் துணைபுரியும்' என்று திருநீறளித்தருளப்பெற்றவாறு உண்டான புத்திரனுடன் அவர் தம்மிடத்திற்கு வந்து தரிசித்துத் தெண்டனிடக் 'குழந்தை வந்ததா?' என்ன, 'வந்தது சுவாமி' என்று புத்திரனைக் காண்பித்து வணங்க, அதற்குக், குமாருருநாதன் என்று பெயரிட்டுத் தந்தையை நோக்கி 'இவ்வாலயத்தில் இருபத்துநாற்கால் மண்டபமும் கோபுரமும் கட்டுவிப்பை' என்று கட்டளையிட, அவர் களிகூர்ந்து, கோடியுருத்திரர் பூஜைசெய்து வரம்பெற்ற திருக்கழுக்குன்றத்து அந்நாளில் எழுந்தருளியிருந்த பேரம்பல சுவாமிகள் முன்னிலையில் இருபத்துநாற்கால் மண்டபமும், கோபுரத்திற்கு அடிப்படையும் அமைத்துக் கருங்கற் பணிவிடையை நிறைவேற்றுவித்தனர். அஃதெவ்வளவில் நின்றது. அதன்பின் சரவண தீர்த்தமென்கிற வள்ளையாரோடையை நாற்சதுரப் பெருந்தடாக மாக்கிக் கருங்கற் படிக்கரை கட்டுவித்துப் பிரணவசலமென்னும் திருப்போரூர் மலைமேற் சிறிதாயிருந்த ஸ்ரீ பாலாம்பிகை சமேத தியாககைலாஸநாதர் ஆலயத்தைத்திருமயிலைத்தையனாகமுதலியாரால்விசாலமாக இயற்றுவித்துக் கும்பாபிஷேக முதலியவை நடத்திச் சிவாலயத்தில் திரிகால பூசைகள் எக்காலமும் நடக்கும்பொருட்டு இள்ளலூர் இடையன் குப்பம் என்னும் இரண்டு சுரோத்திரிய கிராமங்களையும் அம்முதலியார்தானமாகக் கொடுக்க, ஏற்றுத் தேவகாரியங்களை நடாத்திவந்தனர். முன் சிதம்பரசுவாமிகள் சாந்தலிங்கசுவாமிகளியற்றியகொலைமுத்தல் என்னும் ஞாலுக்கு உரையிட்ட கருத்திற்கேற்பத், 'திருப்போரூரில்

உள்ள பிடாரி மாரியம்மை முதலிய தேவதைகட்கு ஜீவ ஹிம்சை யாகிய பலிகள் யாதொன்றும் செய்யக்கூடாதென்றும், அவைகளுக்குப் பதில் உளுந்து தேங்காய் முதலியவற்றைப் பூசிக்கத்தக்கதென்றுங் கட்டளைசெய்து அதுமுதல் அவ்வாறாட்சி செய்துவந்தனர். ஒருநாள் கோவளம் நவாபு மருமகன் சிலருடன் திருப்போரூர் எல்லையில் ஒரு சோலையுள் வந்திருந்து ஓர் ஆட்டைச் சேதிக்க யத்தனித்ததைச் சிவ சங்கரதேவர் தெரிந்து, “இத்தலத்தில் ஜீவவதை செய்யக்கூடாது” என்று ஏவலாளரைக் கொண்டு தடுத்தாவிட்டனர். அது பொறாமல் அவர்கள் போய் நவாபு இடத்தில் முறையிட்டுக்கொள்ள, நவாபு அத் தலத்தின் மகிமையை நன்கு விசாரியாமல், சுவாமிகளைப் பிடித்துக் கொண்டு வரும்படி அமல்தாரனுக்குக் கடுமையான உத்தரவனுப்ப, அவன் சமயம் பார்த்திருந்து சுவாமிகளை அழைத்துக்கொண்டுபோக, அதிகாரி ஒரு சிறைப்புறமாகிய மேன்மாளிகையிற் சுவாமிகளைக் காவற்படுத்தினன். அச்செய்தி யறிந்த பக்கத்திலுள்ள கிராமத்தார் களுட் சில விவேகிகள், அதிகாரி, சுவாமிகளை ஹிம்சை ஏதாவது செய்வானோ என்றச்சுற்று அங்ஙனம் பிராணனை அவன் கையிற் போக்கடித்துக்கொள்வதிலும் சுவாமிகளே ஒடுக்கமாகுத லுத்தம மென்று ஒரு சீட்டு வரைந்து ஒரு பாத்திரத்தில் இட்டுத் தாகத்திற் கனுப்புதல்போல் ஒருமுதிஞர் வசத்தனுப்பக் காவற் சேவக ருத்தா வின்பேரில் அப்பாத்திரத்தைச் சுவாமிகளிடத்திற் சேர்த்துச் சங்கதியையும் உபாயமாகத் தெரிவித்தலும், அதிலிருந்த சீட்டை எடுத்துப் பார்த்துக்கொண்டு பாத்திரத்தை அவ்விருத்தர் வசங் கொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தருணம் பார்த்துப் பிராணத்தியாகம் செய்ய யத்தனித்து அக்காவல் மேடைச் சுவரிலிருந்த சிறு சாளர வழியாய்த் தாவி அச்சுவர்ப்புறத்துத் தரையில் வீழ், அத்தரை முட் புதராலும் தாழைச் செறிவினாலும் நிறைந்திருந்ததால், முட்களாற் புதைந்து திருமேனியிற் காயங்களாகி உபத்திரவமுற்றும் ஆண்டவ னருளாற் பிராணன் நீங்காமல் தேகோபாதைகட்கு நிர்லக்ஷியமாக ‘ஆறுமுகம் துணை’ என்று சொல்லிக்கொண்டு மேற்றிசை நோக்கி அன்னுகாரமின்றி நடந்து, ஆறு குன்று காடுகள் முதலியன கடந்து, ஆறுகாடென் னும் ஷடாரண்யப் பதியிற் சேர்ந்து, தமது திருமேனியில் தைத்த முட்களையெல்லாம் உபாயமாகப் பறித்தெறிந்து, அப்பதியின் வடபால் வருகின்ற பாலிநதியில் மூழ்கிச் சிவபூஜையை முடித்து, அந்நதி தீரத்தில் ஒரு விருகக் நிழலில் வீற்றிருந்தனர். இது நிக்.

கோவளத்திற் சிறைச்சாலையிற் காவற்படுத்திய தம்பிரானைக் காணுமற் காவலாளர் எங்கெங்குந் தேடியுமுல, ஸ்ரீசமாபுரி முருகக்கடவுள் சிவசங்கரதேவரைப்போல் உருக்கொண்டு அவ்வூர் நவாபு மனைவி நித்திரைபோகும்போது அவள்கணவிற் காவற்புறத்திலிருந்து வந்தாற் போலத் தோன்றி, அவள் வயிற்றில் வேலாயுதத்தாற் குத்தி மறைத்திட, அந்நிலையே அவட்கு வயிற்று வலியுண்டாய்த் திடுக்கென்றெழுந்து மதிமயங்கி நடுங்கி நோய் சகிக்கமாட்டாமற் கோடுவென்று கூச்சலிட, நவாபு முதலியோர் கேட்டு வந்து பார்க்க, நவாபு தன் மனைவியை நோக்கி “ஏன் அழுகின்றனை?” என்ன, “நீர் சிறைக்களத்திற் காவற்படுத்தியிருந்த ஒரு காவித்தம்பிரான் எனது கணவில் வந்து அம்பினால் வயிற்றிற் குத்திப்போய்விடக் கண்டு விழித்துக்கொண்டேன்; அது வயிற்று வலியாகத் தலைப்பட்டு பாதிக்கின்றது; என்னாற் பொறுக்க முடியவில்லை” என்றலர, நாவாபு திடுக்கிட்டு நெட்டுயிர்ப்பெய்ந்து “நீ அத்தம்பிரானைக் காட்டவல்லையோ?” என்ன, “இது செய்தது காவலிலிருந்த தம்பிரானே” என வற்புறுத்திச் சொல்ல, அக்கணமே “தம்பிரானைக் காவல்விடுவித்துக் கொணர்க” என் தேவலாளர்க்குரைக்க, அவர்கள் தம்பிரானைத் தேடிக் காணாமல் திகைத்து நவாபுக்குத் தெரிவித்தனர்.

அக்காலத்தில் ஆறுகாட்டு நவாபு மனைவி சொற்பனத்தில் முருகக்கடவுள் தோன்றி, அவள் இடப்பாரிசத்தில் வேலாற்குத்தி மறைய, அது, சூலை நோயாகி வருத்தத் துண்ணெண் நெழுந்து பயந்து பதைபதைத்து, நோய் கணந்தோறு மேலிட்டுச் சகிக்கக்கூடாமற் பெருங்கூச்சலிடக் கேட்டுத் தனது தலைவனான நவாபு முதலியவர்கள் ஓடிவந்து அவர் படும்பாட்டைப் பார்த்து அதுதாபப்பட, “யாரோ ஒரு காவித்தம்பிரான் என திடப்பக்கத்தில் அம்பாற் குத்தினதுபோலச் சொற்பனங்கண்டேன்; அது சூலைநோயாய் நேரிட்டு வருத்துகின்றது. என்னாற் சகிக்க வசமில்லை” என்றலறினள். நவாபு ஆச்சரியமும் அச்சமுங் கொண்டு அப்பதியிலுள்ள பண்டிதர்கள் மாந்திரர்கள் பக்கீர்கள் முதலானோரை வருவித்துக்கொடுத்த மணிமந்திர ஒளவுதங்களால் ஒருபலனுங்கிட்டாமல் நோய் அதிகப்பட்டது. அவர்கள், “ஐயா இது வியாதியைச் சேர்ந்ததன்று; பில்லிகுளிய பைசாசப் பிரயோகமுமன்று; ஆனால் தெய்வத்தால் உண்டானதாய்க் காணப்படுகின்றது” என்று யோசித்துச் சொல்லினர். நவாபு, தம் மனைவியைப் பார்த்து, “அத்தம்பிரானைக் காண்பிப்பையா?” என்ன “இப்பதியில் காவி

யுடைதரித்துள்ளவர்களையெல்லாம் என்முன் கொணர்வீராயின் கண்டு கொள்வேன்” என்றார். நவாபு, உடனே சேவகர்களைத் திசைதோறும் உய்த்து அவ்வவ்வூரிலுள்ள அத்தன்மையோர் யாவரையும் வருவித்து ஒவ்வொருவராகக் காண்பிக்கையில் இவரல்ல ரிவரல்லரெனப் பக்குவ தசையினர் கருவிகளை நியதி பண்ணுமாறு) நியதிசெய்யப் பின்பு ஆற்றங்கரையில் வீற்றிருந்த சிவசங்கர சுவாமிகளைச் சிலர் கண்டு பத்திமை யன்புடன் பிரார்த்தித்து அரசன்பாற் கொணர்ந்து மனைவிமுன்னர் விடுத்தனர். “இன்னோரே என்னைக் குத்தினவர்போல் காண்கின்றார்” என்று கூற, “இப்பரதேசி நமது பெருங்காவலுக்குள் வருவ தென்பதும், மனைவியை அம்பாற் குத்தினதென்பதும் ஒருவாற்றாறும் நம்பத்தக்க தன்று ; இது, ஏதோ தெய்வத் தன்மையால் விளைந்த செயலேயன்றி, மற்றதால் நடந்திராது. ஆதலால் இவர்மேற் பழி சுமத்துவது நம்பாற் பிழையேயாம்” என மதித்து நவாபு அன்புடனே சுவாமிகளைநோக்கிப் “பெரியோரே, இஃது யாதுகாரணத்தால் நேரிட்டது” எனக் கேட்க, “ஐயா யாம் ஒன்றும் அறிந்திலோம்; யாம் திருப்போரூர் தேவஸ்தான தர்மகர்த்தரா யிருக்கின்றனம் ; அதன் எல்லைக்குள் நமதுபெரியோர் ஆஞ்ஞாயின்படி யாதொரு ஜீவவதையும்செய்யப் படாது. அப்படியிருக்கக் கோவளம் நவாபு மருமகன் சிலருடன் அங்கு வந்திருந்து ஓர் ஆட்டைச் சேதிக்க யத்தனித்தான்....” என முன் நடந்தவெல்லாம் முறையேசொல்லி, “நாம் இவன்வந்து ஆறுநாளாயிற்று. அங்கு இத்தனைநாளாய்ப் பூசையுமில்லை ; நமக்கு அன்னா காரமுமில்லை. நமது மனைவிக்குப் பகவத் சங்கற்பத்தால் இந்நோய் சம்பவித்ததாகத் தோற்றுகின்றது” என்றனர்.

நவாபு, “பெரியவரே நீர்சொல்வதுண்மைதான். இப்பெண்ணுக்கு இப்போது நேரிட்ட உபத்திரவத்தைத் தீர்த்துவிட்டால் உங்கட்கு வேண்டுவெவெல்லாம் தருகின்றனம்” என் றிரங்கிக்கேட்க, சுவாமிகள் அதற்கிசைந்தவராய், “ஆறுமுகம் துணைசெய்யும்” என்றோதித் தந்தருளிய திருநீற்றை நவாபு தங் கையிலேந்தி உட்கொண்டுபோய் மனைவிகளிப்ப, அவள் நோய்நீங்கி நித்திரை செய்யச் சுவாமிகள் விடைகொண்டு முன்னிருந்த விருக்ஷநிழலில் இருந்தனர். பின்னாளும் முருகக்கடவுள் முன்போல வந்து நவாபு மனைவியை வேலாற் குத்தினதால், மீண்டு வந்த நோயின் வருத்தம் பொறாமல் தன் தலைவனை அழைத்து “முன்னே நீறு கொடுத்த பெரியவருக்கு வேண்டுவதொன்றும் இதுகாறும் கொடுக்கக் கருதினீரில்லை யாதலால், மறுபடியும்

முன்போற் களுக்கண்டு நோயுழக்கின்றனன். அது முன்னையிலும் அதி கரித்து வருத்துகின்றது” எனக் கதறினான். நவாபு மிகவும்பயந்து தன தமைச்சர் முதலிய அறிஞரால் அப்பெரியவரை வருவித்து ஆசனத் திருத்தி வேண்டுகோள் செய்து, “நீவிர் கேட்ட யாவையும் இந்நிலையே தரத் தடையிராது” என்று உறுதியாய் உரைக்கச் சுவாமிகள், “நமது திருப்போரூர் ஆண்டவர் பூசைப்படித்தர உற்சவாதி கைங்கரியங்கள் எப்போதுங் குறைவின்றி நிறைவேறக் கிராம சுரோத்திரியங்கள் தர உடன்படுவீராயின் ஆறுமுகம் கிருபைபுரியும்” என்ன, அரசன் மிக்க மகிழ் சிறந்தவனாகித் திருப்போரூர், தண்டலம் இவ்விரண்டும் சுரோத் திரியமாகத் தானபத்திரம் செப்பேட்டில் எழுதிக் கொடுத்தனனாக, சுவாமிகள் அன்புகூர்ந்து ஸ்ரீ ஷண்முகமூர்த்தியைத் தியானித்துத் திருநீரளிக்க, அதனை அரசன் பத்தினி உட்கொண்டு அக்கொடுநோய் பற்றற நீங்கிக் களித்திருந்தனர்.

அதுகண்ட அரசன் மகிழ் தலைசிறந்து சுவாமிகட்குச் சிவிகை கவிகை யானை கவரி ஆலவட்டம் கோசிகப் பொற்படாம் அருகு தீவட்டி முதலிய சன்மானமும், சிவிகை சுமப்போர்கட்கு ஆவேதன் மாக உப்பளங்களும் சுயாதீனம்பண்ணித் திருப்போரூர் தண்டலம் இக்கிராமங்களில் களவு சண்டை முதலியவற்றை விசாரனை செய்து தீர்மானிக்க அதிகார மேன்மையும் அங்கீகரிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டு கோவளம் நவாபுக்கும் உத்தரவு அனுப்புவிக்க, அங்கிருந்து சிவிகையில் ஆரோகணித்து வைதிக ஆடம்பரங்களுடன் ஸ்ரீ சமரபுரி யடைந்து ஆண்டவரை மனமொழி மெய்களால் வணங்கித் தரிசித்து பரிணாமத்திற்கு வந்து அமுதருந்தித் தொன்மைப்படியே சுவாமிகள் வீற்றிருந்தனர்.

அந்நாள்வரையிற் கோவள அதிகாரி மனைவிக்கு வயிற்று வலி நிவாரணமாகாமலிருந்தது. ஆறுகாட்டு நவாபுவினிடத்திருந்து வந்த கட்டளையைக்கண்டு பயந்து, இவ்வண்ணம் கடவுளாக்கீனையால் விளைந் தது என்று உள்ளுணர்ந்து, நவாபு திருப்போரூர் அடைந்து சிவசங்கர தேவரைக் கண்டுகொண்டு, தன் மனைவி கனவுகண்டு வயிற்று வலி யடைந்திருக்கிற செய்திகளைச் சொல்லித் தனக்குவந்த கட்டளையையும் காண்பித்துச் சுவாமிகளைச் சிவிகையாருடராய் அழைத்துக்கொண்டு கோவளம்போந்து அந்நோயாளியைக்காட்டி வேண்டிக்கொள்ளச் சுவாமி கள், தேவாலயத்திற் கும்பாபிஷேகஞ்செய்ய வேண்டுவதாகையால் அதனை நிறைவேற்றத்தக்க உதவி புரிவீராயின் ஆறுமுகம் நிவர்த்தி

செய்யும் என்ன, அதற்குடன்பட்டுப் பிரார்த்தித்தபோது ‘ஆறுமுகத் துணை’ என்றுகொடுத்த விபூதியை வாங்கி உட்கொண்டவளவில் நோய் நீங்கிச் சுகமுற்ற மனைவியுடன் களித்திருந்து முன் சொல்லியபடி தக்க வாறு வேண்டும் உதவிகள் செய்யச் சும்பாபிஷேகத்தை நடத்தி அது முதல் ஆண்டவர் திருப்பணிகளை நிம்மதியாய்ச் செய்துவந்தனர். பின்னர், குத்தம்பாக்கம் முத்துமுதலியார் என்பவரால் தேர்நிலை மண்டபமும் சத்திரமும், கன்னிகைப்பேறு நயனப்ப முதலியாரால் தடாகமும் வேடர்பறி மண்டபமும் சத்திரமும், பைகோநல்லாசெட்டியாரால் மாடவீதி ஈசானதிகையில் சத்திரமும் தடாகமும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இவற்றுடன் வைசியர் செங்குந்தர் சேனைத்தலைவர் யாதவர் வன்னியர் சான்றார் கழியர் செம்படவர் வண்ணார் இவ்வகுப்பினரை ஆண்டவர் வருஷோற்சவ உபயகாரராக்கி, அவரவர்க்கும் மடங்கட்டிக் கொள்ள வேண்டுவனவாகிய நிலங்களும் விட்டுத் தேர்வாகனாகிசுருஞ் செய்வித்து ஆறுகாட்டு நவாபுவினிடத்திலிருந்து சில விசேஷங்களைப் பற்றி யுத்தரவும் வரக்கண்டு, அப்பால் திருமயிலைக் கபாலீசர்கோயில் தருமகர்த்தர் வேலப்ப முதலியார், சிங்காரவேலர் கோயில் தருமகர்த்தர் முத்தையப்ப முதலியார் இவர்களது நன்முயற்சியாலும் முருகக் கடவுள் திருவுளப் பாங்கினாலும் பூவிருந்தவல்லி என்னும் ஊரார் கலத்துக்கு இவ்வளவென்று மேரை பிச்சையாகக் கொடுக்கும்படி சம்மதித்து எப்போதும் அது நடந்துவரத் தேவஸ்தானத்திற்குத் தான பத்திரமும் தர வாங்கி வசித்திருந்தனர்.

கம்பாநதி சூழ்ந்துள்ளதும், பார்வதியாரது திருமுலைச் சுவடும் வளைத்தமும்பும் ஏற்ற திருவேகம்பம் என்பதும், சப்தபுரியுள் மிக்க தும், பன்னிருபெயருள்ள துமாகிய காஞ்சியில் ஒரு வேதியப்பிள்ளைக்கு முருகக்கடவுள் சொற்பனம் சாதிக்க, அப்பிள்ளை திருப்போரூர் அணுகிச் சிவசங்கர சுவாமிகளைத் தரிசித்துத் தனது சொற்பன நன்மைகளை விண்ணப்பஞ்செய்து பணிவிடை புரிந்துகொண்டு நூற்கேள்வி முயன்று வருங்காற் சுவாமிகளுக்குப் பூரணதகை அணுகினது தேர்ந்து, வீராகம விதிப்படி அப்பிள்ளைக்குச் சிவலிங்கதாரணஞ் செய்து, ஞானாதுபூதி அறுக்கிகித்து, ஆசாரிய அபிஷேகத்துடன் முத்துக்குமாரத் தம்பிரான் என்று தீக்ஷாநாமமும் தந்து, சந்நிதானத் திற்பட்டாபிஷேகமும் புனைந்து, “ஆண்டவர் கைங்கரியங்களை நாடோறும் விருத்தியாய் நடத்திவரக்கடவை” என்று கட்டளையிட்டு நிரதிசயாநந்த நிஷ்டாதுபூதியில் ஒடுங்கி நின்றனர்.

முன்னுரவது பட்டம்

முத்துக்குமார சுவாமிகள் சரித்திரம்

அகண்டாகார தேஜோராசியான பரமாதபவராய் எழுந்தருளிய முத்துக்குமாரசுவாமிகள் சர்வ வாத்திய மண்டப மூலவறை மூன்று, வள்ளிநாச்சியார் சந்திதானம் அடுத்த மண்டப மேடை இத்திருப்பணிகளை மூற்றுவித்து, முன்கூறிய குமரகுருநாத முதலியார் என்னும் நவாபுகுழந்தை முதலியாரால் சிவசங்கரசுவாமிகள் நாளில் அடிப்படை கருங்கற்பணிமாத்திரத்தில் நின்றிருந்த திருக்கோபுர மேல்நிலைகளையும் கட்டுவித்தனர். பின்னர், ஆரியத்திலும் திராவிடத்திலும் ஆறுசாத்திரங்களும் பதினெண்புராணங்களும் இருபத்தெட்டாகமங்களும் இருநூற்றிருபத்துநான்கு உபாகம முதலிய பல நூல்களும் சேகரித்து அவற்றை மிருத்தியுஞ்ஞெயசாஸ்திரி என்பவர் முன்னிலையில் ஆராய்ச்சிசெய்து வடமொழி தமிழ் ஆந்திரம் இவற்றிற் சில நாடகங்கள் இயற்றி, ஆலயத்தில் நவராத்திரி உற்சவத்தில் ஒன்பதுநாளிலும் நடக்கும்படி செய்வித்தவாறு அந்நாடகங்கள் நாளதுவரையில் மகாநவமிதோறும் தேவ கணிகையர்களால் சந்தியில் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன.

அக்காலத்தில் இதற்குச் சற்றேறக்குறைய ௪0-வது வருஷத்திற்குமுன் மைசூரைச்சார்ந்த சீரங்கபட்டணத்தைத் தன்வசப்படுத்தி ஆண்டிருந்த ஹைதர் என்னும் அரசனால் இந்நாடுகளிற் கலகம்நேரிட்டிருந்ததுபற்றி சுவாமிகள், ஆலய மூலத்தானத்திற் கற்றிரை சார்த்தி சாமானிய பூஜை மாத்திரம் நடத்தும்படி கோயிற்றுறையார்க்குக் கட்டலாயிட்டு உற்சவமூர்த்தி முதலியவற்றை எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு சென்னப்பட்டினம் வந்து, அவற்றை முத்தியாலுபேட்டை மல்லீசராலயத்தில் இருத்திப் பாதுகாத்து, ஹைதர்கலகம்நடந்த ஐந்து வருடம்வரையில் அவ்விடத்திற்குநே வசித்து, பெத்துநாயக்கன் பேட்டை முதலிய பல இடங்களில் உள்ள பலபேரிடத்தில் ஐம்பது பொன் நூறுபொன் தொகையுள்ள திரவியங்களைப் பிச்சைபண்ணிச் சேகரித்துத் தேவஸ்தானத்திற் கனுப்பியும் ஆராதனை முதலியவற்றை நடத்தியும் இருந்தனர். அந்நாளில் ஹைதர் சேனை அதிகரித்துப் பலவூர்களிலும் கிராமங்களிலும் சென்று கொள்ளையிட்டுக் கொண்டு ஸ்ரீ யுத்தபுரி மார்க்கமாகப் போகையில், ஆலயத்தைக்கண்டு

உள்துழைந்து, ஆங்குள்ள பொருள்களைக் கொள்ளையிட எத்தனித்த. லும், அச்சேனைகள் கண்கள் தெரியாமல் அவதியுற்று வாயிலும் மூக்கிலும் இரத்தங் கக்கிக்கொண்டு தரையில் வீழ்ந்து உருண்டு புரண்டு படாத பாடுபட்டுப் பின் திரும்பிப் பாராமல் ஓடிப்போய் விட்டன.

இதற்கு மத்தியிற் பிரணவ கிரியாலய சுரோத்திர கிராமங்க ளாகிய இள்ளலூர் இடையன்குப்பம் இவைக்குக் கிஸ்தி இராஜாங்கத் தார்க்குக் கிரமமாகக் கட்டிக்கொண்டுவரத் தப்பிப்போய் விட்டபடியால், இராஜாங்கத்தார் அவ்வூர் இரண்டையும் தமது வயப்படுத்திக் கொண்டனர். அக்கலகம் நீங்க ஐந்து வருஷம் சென்றது. பின்பு முத் துக்குமாரசுவாமிகள் தேவாலயத்திற் கும்பாபிஷேகம் முதலியவற்றை நடத்துவித்தற் பொருட்டு வேண்டுவனவாகிய திருவாபரணங்கள் வஸ்திரங்கள் உபகரணம் முதலியவும் யாசகத்தாற் சேகரித்து முன் தாம் கொணர்ந்து சேமித்துப் பாதுகாத்திருந்த உற்சவமூர்த்தி முத லியவற்றையும் எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு சென்னைப்பட்டினத் திலிருந்து திருப்போரூர் சேர்ந்து, சகல விபவங்களுடன் கும்பாபி ஷேகத்தை முறையாய் நடத்தி, அதுமுதற் பழையபடி நித்திய நைமித்தியங்களைக் காலந் தவறாமல் நிறைவேற்றி வந்தனர்.

முன்னர் மலைக்கோயிலுக்குத் திருமயிலைத் தையனாக முதலியா ராற் கிடைத்திருந்த மேற்கூறிய இரண்டு கிராமங்களும் சோர்வாயின படியால், மேற்படிமுதலியாரது சந்ததியார் அறிந்து சுவாமிகளிடத்தில் வந்துசரணஞ்செய்து “மேலிரண்டுகிராமங்களும் சோர்வடையப்பார்த் திருக்கலாமா?” என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, “சுவாமிகள் நம்மாற் கூடியவரையில் முயற்சிசெய்தும் கலகஹேதுவாற் கைகூடாமற்போய் விட்டன” என்று அதுதாபத்துடன் இரங்கிக்கூற, அதற்கு அன்னோர் “சுவாமி! அவ்வாலய பூஜை இனி எவ்வாறு நடந்துவரும்?” என்ன, “இடையில் தடைபட்டதற்கு இரங்குவதிற் பயன் இன்று, ஆயின் எண்ணூறுவராகன் கிடைக்குமானால் இதுமுதல் எப்போழ்தும் தவறு படாமல் நடத்திவரத் தடையிராது” என விளம்பலும், அன்னோர் மனங் களிகூர்ந்து வணங்கி அத்தொகையைச் சுவாமிகள் வசம் கொடுத்துக் கட்டளைச்சாதனமும் பெற்றுக்கொண்டனர். அத்தொகை யைக் கொண்டு இந்நாள் வரையில் அச்சிவாலய பூஜை ஆராதனைகள் நடந்து வருகின்றன.

சில நாளாயின பின், சந்திரதானத்தின் வடபாலிற் சிறியதாயிருந்த வான்மீசுர் கோயில், தேவியார் கோயில்களுக்குப் பெருவாளுர் ஐயா முதலியாரால் கர்ப்பக்கிருகமும் அந்தரான மகாமண்டபமும் பிராகார மண்டபமும் நந்திபலிபீடமும் விசுவநாதராலயமும் முடிப்பித்து, தேவகாரியங்களைச் செய்து வருகையில், திருப்போரூரிலுள்ள திரு வண்ணாமலை மடத்திலிருந்த ஒரு சைவரது புத்திரரை ஆதினத்திற் சந்தானமாக அங்கீகரிக்கும்படி ஸ்ரீ சுப்ரமண்யம் தமது சொற்பனத்தில் வந்து கட்டளையிட்டு மறைந்தருளியது. அங்ஙனமே முத்துக் குமாரசுவாமிகள் உடனே அப்பிள்ளையை வருவித்து விங்கதாரணம் முதலியவும் ஆசாரிய அபிஷேகமும் சந்திதியிற் பட்டாபிஷேகமுஞ் செய்து, “சிவசங்கரத்தம்பிரான்” என்று தீக்ஷாநாமமுந் தந்து, “தேவஸ்தான கைங்கரியத்திருப்பணிகளை நாடோறும் மேன்மையாய் நடத்திவரக் கடவை” என ஆஞ்ஞைசெய்து நிரதிசயாநந்த நிஷ்டாறு பூதியில் நீக்கமில்லாமல் நின்றனர்.

பின்பு, தலத்திலுள்ளோர் சிவசங்கர சுவாமிகளைச் சிவிகையில் ஆரோகணிக்க இருத்திக் கிராமப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்வித்து வணங்க, சுவாமிகள் அருள்புரிந்து பரிணாமத்தில் வீற்றிருந்தது.

நான்காவது பட்டம்

சிவசங்கர சுவாமிகள் சரித்திரம்

தேஜோமயாநந்த அகண்டாகார நிஷ்டாதுபவராய் எழுந்தருளிய சிவசங்கர சுவாமிகள், தமது ஆசிரியர் ஆஞ்ஞையின்படி சுவாமி கயிங்கரியங்களை முறையுறச் செய்து வருங்கால், உற்சவ மூர்த்தி சந்திதியில் மகாமண்டபம் கட்டுவித்து, சர்வ வாத்திய மண்டபத்திற்கு அஸ்திபாரம் அமைத்து, முக்குதிரைக்கால் இரண்டு, ஒற்றைக் குதிரைக்கால் இரண்டு, சாதாக்கால் நான்கு இவற்றை நிறுத்தி, மூன்று பத்தி கருங்கற் பணியைமாத்திரம் முடித்து, ஏழாம்நாள் உற்சவத்திற்காகப் புதிய இரதம் ஒன்றும் செய்வித்தனர்.

அதன்பிறகு, சுவாமிகள் தாம் சம்பாதித்த சில பூஸ்திகளின் பலத்தினாலும், பூவிருந்தவல்லி ஊரார் கொடுத்துவந்த நெற்பிச்சையினாலும், தண்டலம் திருப்போரூரில் வரும் மேல் வாரத்தினாலும், தாம் மற்றும் செய்துவந்த சில தகுதியுள்ள வியாபாரத்தினாலும் கோயிற்

காரியங்களை நடத்தி வந்ததுமன்றி, ஆடிமாதக் கிருத்திகை உற்சவமும் இரதோற்சவமும் மூட்டைக்கார வைசியர்கள் செய்துவரும்படிக்கொடுத்து, அவர்களால் உச்சிக்கால பூசைக் கட்டளை நடந்துவரவும் ஏற்படுத்திப் பொன்வேய்ந்த மயில்வாகனமும் இயற்றுவித்தனர். பிறகு, சான்றார்களைக்கொண்டு ஆலயத்திற்கெதிரில் பதினாறுகால் மண்டபமும், மாடவீதி அக்கினி மூலைக்குத் தென்பால் வணிகர்களைக் கொண்டு ஒரு மண்டபமும் உண்டாக்கினர்.

இங்ஙனம் நடந்து வருகையில், திருவல்லிக்கேணி நவாபு செங்கற்பட்டுத் தேசத்தைக் கம்பெனியாருக்கு ஜாகிராகக்கொடுத்துவிட்டபடியால், அதனைக் கம்பெனியார், மிட்டா ஏற்பாடு செய்து ஏலம் போட்டபோது, பூவிருந்தவல்லி ஊரார் கொடுத்துவந்த நெல் வரும்படியை மேல்வாரத்திற் சேர்த்துக்கொண்டு ஒருவாறு திரவிய ரூபமாகக் கொடுத்துவந்தனர்.

ஒரு நாளிரவிற சிவசங்கர சுவாமிகள் சொற்பனத்தில் ஸ்ரீ சுப்பிரமண்யம் ஆசாரிய வடிவாய்த் தோன்றி, “அப்பா, தென்திசையிலிருந்து ஒரு வேதியப்பிள்ளை ஈன்றாளுடன் வருகின்றான். அப்பிள்ளையை வரவழைத்து இத்தேவஸ்தானப் பணிகளை நடத்துவதற்கு உரித்தாக்கிக் கொள்க” எனப் பணித்து மறைந்தருள, அவ்வாற்றானே சுவாமிகள், ஏவலாளரைச் சதுரங்கப்பட்டினம் வரையிற் போய்க் காத்திருந்து அன்றோரை அழைத்து வருமாறு செலுத்த, அவர்கள் அக்கணமே வழிக்கொண்டு செல்லுகையிற் பவளக்காரன் சாவடிக்குச் சமீபமாக அவ்விருவரும் வரக்கண்டு, அவர்களை அழைத்துவந்து சுவாமிகளிடத்தில் விடுத்தனர். அதுபோழ்திற் சுவாமிகள் அப்பிள்ளையை நோக்கி, “அப்பா, நீ தானா இச்சந்திதானத்திற்குப் புத்திரனாக வந்தனை!” என்றதிகழிக்க, அக்குழந்தை ஒடிவந்து சுவாமிகளது ஆசனத்தின்பேரி லிருக்க, சுவாமிகள் அற்புதமுற்று, அதன் ஈன்றானை நோக்கி, “அன்னே இக்குழந்தையை ஸ்ரீ சுப்பிரமண்ய மூர்த்தி ஆட்கொண்டபடியால், இவன் உமது புத்திரன் அல்லன் ; நமது புத்திரனாகுமாதலால், நீர் உமதிருக்கைக் கேளுவீராக” என்று கூறிச் சில திரவியங் கொடுத்தனுப்பிவிட்டுப் பிள்ளைக்குச் சிவலிங்கதாரணம் செய்து, ‘முத்துக்குமாரத் தம்பிரான்’ எனத் திருப்பெயரிட்டு, வடமொழி தமிழ் ஆந்திரம் இவைகளைப் பயிற்றிப் பாதுகாத்து வர, அப்பிள்ளை சுவாமிகளை எப்போழ்தும் நீங்காமலிருந்துகொண்டு ஆண்டவர் காரியங்களை நடத்தி வருகையில், துலாமதியில் ஸ்கந்தசஷ்டி ரூ

சம்ஹார உற்சவத்தில் வண்ணூர மடத்துக் கருகே ஆண்டவர் வரும் போது, சிவசங்கர சுவாமிகளுக்கு மார்பில் நோய்காண, அவர் பிள்ளையை நோக்கி, “அப்பா ஆண்டவருடன் நீ வருக” என்று கட்டளை யிட்டு விரைவாய் உக்கிராணம் வருகையில், அதிக சோர்வடைந்தது கண்டு, ஏவலாளர் அக்கணமே சுவாமிகளைச் சிவிகையிலேற்றிப் பரிணாமத்திற் கொணர்ந்திடலும், சுவாமிகள் பரிபூரண தசையை நண்ணினர்.

ஐந்தாவது பட்டம்

முத்துக்குமார சுவாமிகள் சரித்திரம்

முத்துக்குமாரசுவாமிகள், ஸ்ரீசுப்பிரமணியசுவாமி திருவருளாற் கைங்கரியங்களைத் தமது பூர்வாசாரியர்கள் நடத்தியவைக் கிணங்க நடத்திவருகையில், சென்னைப்பட்டினம் வைசிய குலோத்துங்க நம சிவாய செட்டியாரைக் கொண்டு வாகன மண்டபமும், காழுசெட்டி யாரால் ஆதியிற் சிறியதாயிருந்த வேம்படிவிநாயகர் கோயிலை விருத்தி செய்து கர்ப்பக்கிருகம் அந்தராளம் மண்டபம் திருமதில் முதலியவும் கட்டுவித்தனர். இதன்பின்பு சுவாமிகளுக்கு தேகத்தில் வைசூரி கண்டு அதனால் நோய்துகிரிக்க, ஸ்ரீமுருகக்கடவுள் தமது கனவில் தோன்றி, “செம்பாக்கமென்னும் ஊரில் ஒரு பெரியவர்-கூன்முதுகினர்-வீரசைவ மரபினர் - உப்பிலாப் புகிப்பினர் - இவ்வகையினராயிருக்கின்றவரை ஆதீனத்திற் குரியராக்கிக் கொள்க” என்று குருமூர்த்தமாகித் திரு வாய்மலர்ந்தருளலும், சுவாமிகள் அதுபோழ்தே கோவிறுமையாரை யனுப்பி அவரை அழைக்க, அம்முதியோர் தாம் வயோதிகராதலால் தம்மா லாகாதென்று தடுத்ததைக் கேள்வியுற்று, முத்துக்குமார சுவாமிகள் மனவருத்தத்துடன் ஆண்டவரைத் தியானித்துக்கொண் டிருந்து ஒடுக்கமுற்றனர். அற்றை இரவில் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியம் அம் முதியோராகிய செம்பாக்கப் பரதேசியின் கனவில் தோன்றி, அவர் முதுகிலைந்து, “நமது சந்திதியின் கைங்கரியங்களை நடத்தும்பொரு ட்டு உன்னை ஆட்கொள்ள நாம் ஆஞ்ஞை தந்திருக்கவும், நீ அதனை மறுத் தனையன்றோ?” என்றுரைத்து மறைந்தருளலும், அந்நிலையே அம்முதி யோருக்குக் கூன்மறைந்திட உணர்ந்து, துண்ணை மனத்திலச்சமும் ஆனந்தமுமுற்றுச் சில திரவியத்துடன் வழிக்கொண்டு, திருப்போரூர்

வந்தனர். அவரை அத்தலத்தினர் அழைத்துக்கொண்டு வந்து சந்நிதியிற் பட்டாபிஷேகம் முதலியவும் செய்து, 'சிதம்பரத் தம்பிரான்' என்று திருப்பெயர் புனைந்து, சிவிகையில் ஆரோகணிக்க இருத்திப் பிரதக்ஷிணம் செய்வித்துத் தோத்திரிக்க, அவர் பரிணாமத்திலெய்தி வீற்றிருந்தனர்.

ஆரவது பட்டம்

சிதம்பரத்தம்பிரானவர்கள் சரித்திரம்

சச்சிதானந்த சொரூபாநுபவராய், சாஷ்ணா த்கார சிவசுப்ரமண்ய மூர்த்தி கிருபையாற் பிறவிக்கனாகிய உடற்குற்றம் ஒழிந்த சிதம்பரத் தம்பிரானவர்கள், தேவார்ச்சனைப் பிரவர்த்தகராய்த் திருப்பணிகளை வேதாகம முறைப்படி நிறைவேற்றி வந்தனர். மேற்சென்ற சித்திர பாதுவருட முதலாக மூன்றாண்டுவரை சம்பவித்த பஞ்சகாலத்திலும் சுவாமி கயிங்கரியங்கட்குச் சிறிதும் தவறு வராமலும், தலத்தினருக்கு அன்னபானாதிகளிற் குறைவு நேரிடாமலும் பாதுகாத்து வருகையிற், பித்தவேடு என்னும் பதியிலிருந்து சைவ மரபினராகிய ஒரு பரதேசி வந்து தம்பிரானவர்களை அடுத்திருக்கச் சில நாளில் பூநீ சுப்பிரமண்யம் தம்பிரான் கனவில் தோன்றி உரைத்தருளிய வாறு, பித்தவேட்டுப் பரதேசிக்கு விங்கதாரணம் முதலிய தீசைஷ்யம் ஆசிரிய அபிஷேகமும் பட்டாபிஷேகமும் புரிந்து, 'சிவசங்கரத் தம்பிரான்' என்னுந் திருப்பெயரால் ஆதினத்திற்குரியவராக்கிச் சின்னூரில் ஒடுக்க தசையை அடைந்து நின்றனர்.

ஏழாவது பட்டம்

சிவசங்கரத் தம்பிரானவர்கள் சரித்திரம்

சிவசங்கரத் தம்பிரானவர்கள், சிதம்பர சுவாமிகள் உரிமை மேற்கொண்டு, தமது முன்னோரது தொன்மைப்படியிற் சிறிதும் பிறழ்வின்றி, ஆலயத்தில் நித்திய நைமித்தியங்களை நடத்தி வந்து, சர்வவாத்திய மண்டபத்தைப் பூர்த்திசெய்ய எண்ணங் கொண்டு, முயன்று, அதற்கு மாவலிபுரத்திலிருந்து முக்குதிரைக்கால் ஒன்றும் சாதாக்கால் ஒன்றும் கொண்டுவந்து சேர்த்துவைத்துத் திருப்பணி தொடங்க யத்தனித்த காலத்தில், தேகவசதி அதுகூலப்படாமல் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியமூர்த்தி திருவடி நிழலில் ஐக்கியமாகி நின்றனர்.

எட்டாவது பட்டம்

முருகேசத் தம்பிரானவர்கள் சரித்திரம்

சர்வலோக காரண சாக்ஷாத்கார ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய உபாசனா விரதராய், வல்லக்கோட்டை என்னுந் தலத்திலிருந்து பதினாறு வயது தொடங்கி அன்னமில்லாமற் பால் பழம் புசிப்பவராய், அத் தலத்திற் சுப்பிரமணிய சுவாமி கோயிற் திருப்பணி செய்துகொண்டிருந்தார் ஒருவர். ஓரிரவில், அவர் கனவின்கண் முருகக்கடவுள் எழுந்தருளி, “நமது திருப்போரூர்ச் சந்நிதிக்கு வருக” எனக் கட்டளை பணித்து, அத்தருணமே தேவஸ்தான அதிகாரிகட்குஞ் சொற்பன்மாகி அச்செய்தியை உணர்த்தி, அவ்விரதியானவர் அப்போழ்தே திருப்போரூர் வந்து சேர்ந்தனர். அவரைத் தலத்துளோர், தேவஸ்தான அதிகாரிகளைக்கொண்டு பரிணாமத்தில் அழைத்துப்போய், ஆராதிய வேதியர்களாற் சிவலிங்கதாரணம் முதலியவை செய்வித்து, ‘முருகேசத்தம்பிரான்’ எனப் பெயர் தரித்துச் சிவிகையின்மேற் பிரதக்ஷிணம் புரிவித்து, மடாலயத்தில் விடுத்தனர். அவர் தேவகாரியங்களைக் கிரமமாக நடத்திக்கொண்டுவந்து, ஆலயப்புறத் திருமதிலும், மதிற்கு உட்பிரகார வாயுமூலை வரையில் தளவரிசையும், திருமடைப்பள்ளிக்குத் தளமும், உக்கிராணமும் இயற்றிவித்தனர்.

இரண்டாம் பட்டத்தாராகிய சிவசங்கர சுவாமிகட்கு ஆறுகாட்டு நவாபு கொடுத்திருந்த திருப்போரூர், தண்டலம் இவற்றின் சுரோத்திரிய தானசாதனமாகிய பர்வானாவை அக்காலத்தில் ஹெட்அஸிஸ்ட் டண்ட் கலெக்ட்டர் மக்ளீன்துரை என்பவர், முருகேசத்தம்பிரானிடத்திலிருந்து வருவித்துக் கொண்டனராதலால், அது நாளது வரையில் அவ்வதிகாரிகளிடத்திலேயே இருக்கின்றது.

அதன்பின், திருமயிலையிலிருந்த வீரசைவ விசிஷ்டராகிய நஞ்சையர் சகோதரர் லிங்கையர் என்பவரது புத்திரரும் மகாதேவையர் தெளகித்தரருமான வீரபத்திரையர், இவ்வாழ்க்கையில் விரகதராய்த் துறவு மேற்கொண்டு, திருப்போரூரிலுள்ள வள்ளையாரோடை என்னும் சரவண தீர்த்தத்திற்கு நீராழி மண்டபங்கட்டுவிக்க உத்தேசித்து, அஸ்திபாரம் பதித்து நடத்திவருகையில், நந்தனவருடத்தில் நேரிட்ட பஞ்சத்தால் திருப்பணி தடையாயிற்று. அதனால் வீரபத்திரையருக்குத் தேகம் அசவுக்கியமாகி மிகுந்த உபத்திரவத்தால் வருந்தும்போது, ஒருநாளிரவில் “முருகக் கடவுள் மயில்வாகனாருடராய் எழுந்தருளி, வீரபத்திர ஐயர் சயனித்திருந்த வீட்டினுட்சென்றதாக” அவர் பக்கத்தில் துயில்கொண்டிருந்த ஒரு வயோதிக பரதேசி யம்மையும், அவர் மனைவி மீனாக்ஷியம்மையும் சொற்பனங் கண்டு விழித்து, “அவருக்கு வியாதி நீங்கிற்று ; இனி பிராண பயமில்லை ; ஸ்ரீ சுப்பிரமணியமே இங்கெழுந்தருளி நிவர்த்தி செய்தது” என்று சொல்லப் போதுவிடந்த பின்பும் அது நீங்காமல் வருந்துகையில், இந்நாளில் திருமயிலையின் வடபால் தெய்வீகத் தன்மை யடைந்து விளங்கியிருக்கின்ற அப்பர் என்னும் ஒரு பெரியவர், அந்நாளில் வீரபத்திரையர் கிருகத்திற்கு வந்து, அவரை நோக்கி, “நீவிர் திருப்போரூர் நீராழி மண்டபப் பணியை யாதுபற்றி நடத்தா திருந்தீர்?” என்ன, அப்போது ஐயருக்குப் பேசுதற்குச் சக்தியில்லா திருந்தபடியால், “அத்திருப்பணியை நடாத்தவேறுவரும்படி இன்மையாலும் ஸ்ரீமகாலமாகலாலும் தடையாயிற்று” என்று தரையில்எழுதிக் காட்ட, பெரியவர் “இவ்வியாதி ஒழிந்து சவுக்கியமானால் இனிமேலாயினும் அதனை நிறைவேற்றப் போதுவீரா” என்று கூற, “அவ்வாறு புரிதற்குத் தடையில்லை; ஆனால் இல்லாளிருப்பதால் தடையற நடத்தக் கூடுவதிலேயே” என்றெழுதித்தெரிவிக்கப், பெரியவர், “தேகம்பிரிந்தால் இல்லாளையாவர்காப்பார்?” என்ன, ஐயர் “சுவாமிகாப்பார்” என்றெழுத, அதற்கு அப்பர் “அக்கடவுள் எப்போதுங் காத்தருள்வர் ” என்று

ரைக்க, ஐயர் “அவ்வாறாயின் இதுபோழ்தே இல்லாளுக்கும் அடியேனுக்கும் பந்தநிவிர்த்தியாகுமானால் அத்திருப்பணியை ஏற்றுக்கொள்ளலாம்” என்றெழுதிக்காட்ட, பெரியவர் ஐயரது மனைவியை நோக்கித் “தாயே உமக்கு மாங்கல்ய பிணை வேண்டுமா, வேண்டுமெனில் லையா?” எனக் கேட்க, அந்த அம்மை அவர் பாதத்தில் வீழ்ந்து “சுவாமி! அடியாளுக்கு மாங்கல்யபிணைப்பே வேண்டும்; மற்றைய யாதொரு சம்பந்தமும் வேண்டுவதில்லை; ஆனால், அடியாளுக்கு இரண்டுவரம் கொடுத்தல் வேண்டும்; அவற்றுளொன்று பிணைமாத்திரம் அடியாள் கொடுக்க, அவர் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்பதும், மற்றையது அடியாள் முன்னர் ஐக்கியமுற்றால் அவரே அடக்கம் செய்யவும், அவர் அவ்வாறு ஐக்கியமுற்றால் அடியாள் அடக்கம் செய்யவும் வேண்டுமென்பதுமே யாம்” என்று அதிக ஆராமையுடன் சொல்லிக்கொள்ள, பெரியவர் ஐயரை நோக்கி “இவற்றிற்குத்தரம் யாது?” என்ன, ஐயர் “இவ்வாறே மனைவி நம்மை நமது திருவடியில் வைத்து நமஸ்கரித்து ஒப்புவித்தால் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றேன்” என்றெழுத, மனைவியும் அவ்வண்ணமே பரிவுடன் புரிந்து, சரணஞ்செய்து நிற்க, பெரியவர் ஐயருக்குத் தமது திருக்கரத்தால் வெண்ணி தரித்து “நீவிர் எழுந்து ஸ்நானஞ்செய்து சிவபூஜையை முடித்துப் புகிப்புக் கொண்மின்” என்ன, அக்கணமே அந்நோய் நீங்கியது. ஐயர் நியமங்களை முடித்துக்கொண்டு பெரிய வர்க்கமுதளித்துத் தாமும் அருந்தினர். “பெரியவர் இதுமுதல் திருப்பணியை நடத்தும்” என்று கூறலும், ஐயர் “நாளொன்றிற்கு ஒரு ஐயாய் கிடைத்தாலன்றிப் புகிப்புக் கொள்ளத் தக்கதில்லை” என்று சூளுரைத்து, அவ்வாற்றானே நாடோறும் பொருள்கிடைக்கக் கருங்கற்பணி மண்டபம் நிறைவேற்றிவர, முருகேசத் தம்பிரானவர்கள் அம்மண்டபத்திற் சுவாமியை எழுந்தருள்பண்ணித் தெப்பவற்சுவம் தரிசித்தல் வேண்டுமென்று ஒருநாள் சொல்ல, விரைந்து அம்மண்டபப் பணியை நிறைவேற்றி, அத்திருவிழாவும் நடத்தத் தெரிசித்துத் திருமயிலையில் ஐயர் மீண்டு வந்திருந்தனர்.

அங்ஙனமிருக்கும் காலத்தில், முருகேசத் தம்பிரானவர்கள் தமக்குச் சரீரமெலிவுற்றது நோக்கித் தாமழ்பூர்ப் பாளையப்பட்டு போத்து ரெட்டியார், வேங்கடகிருஷ்ணப் பாய்க்கர் என்பவர்க்குத் தமது தேகமெலிவைத் தெரிவித்து, “நமது ஆதீனத்திற்குரித்தாய், ஆண்டவர் நித்திய நைமித்தியங்களைச் சிறப்புற நடத்திவரத்தக்க ஒரு பிள்ளையைத் தாங்களே யோசித்து வருவித்துத் தரல்வேண்டும்” என்ன

அப்பொழுதே அவ்விருவருள் வேங்கடகிருஷ்ணப்பநாயக்கர் பிரயாணமேற்கொண்டு சென்னைப்பட்டினத்தை அடுத்த சிந்தாதிரிப்பேட்டை சேர்ந்து, அங்கு முத்துவீரப்பமுதலியார் கிருகத்தில் வந்திருந்து, “திருப்போரூர் நீராழிமண்டபத் திருப்பணியை நடத்துகின்றவர் யார்? அவர் எங்கிருக்கின்றனர்?” என்ன, முதலியார் “அன்றோரை யான் அறிந்துளேன்; அவர் வசிப்பது திருமயிலை” என்று கூறி, நாயக்கரது வேண்டுகோளால் அன்றிரவில் பத்து நாழிகைக்குத் தம்பாலிருந்த ஒரு பெரியவரிடத்தில் “ஐயா இங்கே ஒரு பிரபு வந்திருக்கிறார். நாளை உதயத்தில் அவர் தம் ஊர்க்குப் பிரயாணமாகின்றார். ஆதலால் இப்போதே இங்கு வந்தால் திருப்பணிக்கு யாதேனும் தக்கபிரயோசனங்கிடைக்கலாம் என்று வீரபத்திரையருடன் சொல்லும்” என்று சொல்லி விடுத்து, ஐயரை அவ்விடத்தில் வருவிக்க, நாயக்கர் ஐயரை நோக்கி, அஞ்சலித்துத் தாம் திருப்போரூர்த் தேவஸ்தான ஆதினத்திற்கு வரல் வேண்டுமென்ன, “ஐயா அது நம்மாலாவதில்லை” எனவும், “நாம் முயன்றிருக்கின்ற திருப்பணி நிறைவு பெறின் அஃதே அமையும்” எனவுஞ்சொல்லி மீண்டு, தமதிருக்கையில் நண்ணி அமுது கொண்டு, தெருத்திண்ணைமேல்தனியாய் இருந்து, அவ்விடத்தில் தம்மைச் சிந்தாதிரிப்பேட்டைக்கு வருவித்து வினவிய விடயத்தை நினைத்து ஆரூரமுற்று, ஆண்டவரை எண்ணிச் சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கையில், சாக்கிர சொற்பனம்போலப் பிராணபீதியான ஒரு கனவு கண்டு விழித்துக்கொள்ள, ஐயருக்கு ஆராமையுங் கண்ணீரும் உண்டாகி உடலங் கம்பிதமுற்று வருந்த, அந்நிலையில் மார்புநோய் உண்டாயிற்று. அந்நோயால் உட்கார்ந்திருக்கவும் சயனித்துக்கொள்ளவும் நிற்கவும் நடக்கவும் வசனிக்கவும் கூடாமல் கொடிய தொந்தரையுண்டாகி, முருகக்கடவுளைத் தியானித்து, “ஐயனே ஈதென்ன ஆச்சரியம்! தேவரீர் சந்திதானம் வர, அடியேன் தெரியாமையால் தடை சொல்லினேன் என்றோ இந்நோயை எனக்கேவிச் சோதிக்கின்றீர்! அஃதே திருவுளப் பாங்காயின் இக்கணமே வருகின்றேன். இத்துன்பத்தை நிவர்த்தி செய்தருளும்” எனப் பிரார்த்தித்துத் திருநீடுமெடுத்தணிந்துகொள்ளலும், சுடரோன் முன்பணித்திவலைபோல் வியாதி இருந்த இடம் தெரியாது நீங்கிற்று.

வேங்கடகிருஷ்ணப்ப நாயக்கர், முருகேசத்தம்பிரானவர்களிடத்தில் வந்து, “நீராழிமண்டபத் திருப்பணி நடத்தி வருகின்றவரை ஆதினத்திற்கு வருக” என்றழைத்தால் வரல் இசையாதென மறுக்

கின்றனராகையால், தேவரீர் தயைசெய்து அவருக்கு ஒரு திருமுகம் உய்த்தல் வேண்டும்” என்று சொல்லி விடைகொள்ளத் தம்பிரானவர்கள், அவ்வண்ணம் ஐயருக்கொரு திருமுகமும், தாழம்பூர்க்கு மீண்ட நாயக்கருக்கொரு திருமுகமும் அனுப்புவித்தனர். அவற்றை இரு வரும் வாங்கி வாசித்து விடயங்கள் தெரிந்தாராயினர்.

இங்கு முத்துவீரப்ப முதலியார், மளிகை அருணாசல முதலியாருடன் முற்கூறிய அப்பரென்னும் பெரியவரிடத்திற் சென்று, இதுவரை நடந்தவைகளைத் தெரிவித்துத் திருப்போரூர் ஆதினம் தர்மகர்த்தவத்தை அங்கீகரிக்கும்படி வீரபத்திரஐயரவர்கட்குக் கட்டளைசெய்தல்வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள, அத்தருணத்தில் ஐயரும் அங்கு வந்தனர். அப்பர், ஐயரை நோக்கி “நீவிர் திருப்போரூர்த் தேவஸ்தான ஆதினத்திற் குடன்படலாமே!” எனச், சுவாமி “அடியேன் சல்லியமின்றியிருக்க நினைத்தாற்பெருங்கலையின்வயப்படுத்துவிக்கலாமோ?” என்ன, பெரியவர் அவரைத் தனியே அழைத்துப்போய் “நாமக்கு ஜன்மார்தர புண்ணிய பலாநுபவ மனுகியதால் அதனைத் தடுப்பதரிது; ஆதலால் நீவிர்அதற்குச்சம்மதிக்கவேண்டும்” என்றும், “உடன்படாவிடின் அதுபற்றி இன்னும் நாமக்குப் பிறவிக்கிடமாகும்” என்றும் உரைத்து, “வாழ்வு வந்ததென்று மகிழாதே, தாழ்வு வந்ததென்று தளராதே” என்பதனையும் சொல்லி விடைதர, வேங்கடகிருஷ்ணப்ப நாயக்கரும் தமக்குவந்த திருமுகத்தைக் காட்டி அழைக்க, அக்கணமே ஐயர், ஊர்தியின் மீது நாயக்கருடன் போரியின்கண் எய்திப் பரிணாமத்தை நண்ணி முருகேசத் தம்பிரானவர்களைக் கண்டுகொள்ள, தம்பிரானவர்கள் ஐயரை நோக்கித் தமக்கு “ஒடுக்கதசை நேரிட்டிருப்பதால் தேவாலயத்தையும் இவ்வாதினத்தையும் பரிபாலனம் செய்ய நீவிர் உரியராதல் வேண்டும்” என்று ஆஞ்ஞஞசெய்ய, ஐயர் அதற்கு இசைந்தாராக, அதுபோதில் ஆசாரிய அபிடேகமும் சந்ரிதியிற் பட்டாபிடேகமும்* புரிவித்து ‘முத்துக்குமாரத் தம்பிரான்’ எனத் திருப்பெயரிட்டுச் சிவிகைமேல் கிராமப் பிரதக்ஷிணஞ் செய்வித்து, முறைப்படி திருமடத்திற் கொணர இருந்தனர். பின்னர், முருகேசத் தம்பிரானவர்கள் சின்னாளில் ஸ்ரீ ஷண்முகமூர்த்தி திருவடியில் ஐக்கியமாயினர்.

ஒன்பதாவது பட்டம்

முத்துக்குமார சுவாமிகள் சரித்திரம்

அகண்டபரிபூரண நிரதிசயாநந்த பரம ஞானசொருப சித்தராய் முத்துக்குமாரத் தம்பிரானவர்கள், தம்முன்னவர்க்குச் செய்ய வேண்டுவனவாய கிரியையாதிகளைச் செய்துமுடித்தனர். பின்பு அவர் ஆலயத்திற் சென்று சுவாமியைத் தரிசித்துத் தாமும், ஸஹதரும கர்த்தராகிய கடம்பூர் சுரோத்திரியதார் சபாபதி முதலியாரும், ஸ்தானிகர்களும் சேர்ந்து கோயிற் சொத்துக்களில் அக்காலத்தில் இருந்தவைகளைப் பார்வையிட்டு, கைங்கரியங்களையும் மடாலய தருமத்தையும் நடத்திக்கொண்டு வந்தனர். அப்போது ஆலயத்தில் நாயகர் சந்திதி, வள்ளிநாச்சியார் சந்திதிகளின்மேல் ஸ்தூபிகளிற் செடிகள் முளைத்திருந்தன. அவைகளையெல்லாம் வேர்களைந்து திருத்தித் தளஞ்செய்து, அவற்றின் மேடைமண்டபம் கருங்கற்பணிமாத்திரமாகி யிருந்ததைத் தளம்படுத்தி, சர்வ வாத்திய மண்டப சபை முதலானவைமேல் ஒன்றரைகஜ உயரம் சுண்ணத்தால் செங்கற்பொடி நிரைத்துத் தளவரிசை புரிவித்துப் பிறகு திருமயிலை மன்னன் சபாபதி முதலியார் என்பவரைத் தாம் முன் நடத்திவந்த நீராழிமண்டபப் பணியை நிறைவேற்றும்படி ஏற்படுத்த, அவரால் அத்திருப்பணி குறைவற நடந்தது.

பின்பு தம்பிரானவர்கள் நாளொன்றுக்குப் பத்துரூபா கட்டளை நியமித்துக் கொண்டு சர்வவாத்திய மண்டபமேடையிற் சில தூரங்கருங்கற்பணி நடந்து மற்றது சும்மாவிருந்ததற்கு உத்திரம், போதிகை, பாவுக்கல் முதலியவை முடிப்பித்து, அதற்குமேல் தளவரிசையுஞ் செய்து, சுண்ணநீற்றுவித்து மாவலிபுரத்திலிருந்து முக்குதிரைக்கால் ஒன்றும் ஒற்றைக் குதிரைக்கால் ஒன்றுமாகிய இரண்டனையும் அதிக பிரயாசையுடன் வருவித்து ஆலயத்திற் சேர்த்தனர்.

அன்றியும் தம்பிரானவர்களது முயற்சியினாலும், யாசகப் பிரயோசனத்தினாலும், முற்கூறிய மன்னன் சபாபதி முதலியாரது உபக் கிருதியாலும் சர்வவாத்தியமண்டப அசுவஸ்தம்பங்களின் திருப்பணிகள் கிரமக்கிரமமாக நடந்தேறி வந்தன.

சந்திதானத்தில் அந்தராளம், மகா மண்டபம், திரணைமாளிகை, அநந்தபத்தி, சக்கரஸ்வாமி, ஆறுமுகமூர்த்தி, தெய்வயானை நாச்சி

யார் சந்நிதிகளும், திரிணை மாளிகை, மகா மண்டபம், இருபத்துநாற் கால் மண்டபம், வான்மீகீசர் கோயில் முதலியவைக்கும் தளவரிசை ஸ்தூபி முதலிய மேற்றிருப் பணிகள் யாவும் திருத்திச் சாத்துப் படி மண்டபத்திற்குக் கருங்கற்பணி யாவும் நடத்தி, வெளிப்பிர காரம் அநந்தபத்தியிற் சில பாகத்தைத் தடுத்துத் தளஞ்செய்து மடைப்பள்ளி முற்றுந் தளம்பண்ணி உக்கிராணத்தைப் புதுக்கிப் பழுதறத் தளமும்செய்து, பிரணவசைலாலய கெற்பக்கிருகம் ஸ்தூபி அந்தராளம் மகாமண்டபம் தேவியார் பாலாம்பிகை சந்நிதான முத லிய முன்கிலமாகி யிருந்தவைகளை யெல்லாம் சீர்செய்து, ஸ்தூபி தள வரிசை முதலிய புதியனவாக இயற்றி, அவ்வாலயத்தின் வெளிப் பிரதக்ஷிண மார்க்கம் நெருக்கமாக இருந்ததைக் குண்டுக் கற்களால் ஓரங்கள் சரிந்திடாமற் கட்டி விசாலமாக்கிப் பிரதோஷ உற்சவ முத லிய பஞ்சபர்வ கைங்கரியங்களை நடத்தி வந்தனர். ஸ்ரீ சுப்பிர மணிய சுவாமி பிரமோற்சவத்தில் உபதேச உற்சவமும், சஷ்டி விசாகத் திருவிழாக்களும் விசேடமாக நடப்பித்தனர். இன்னும், வாகன மண்டபப்பணியையும் நடத்தினர்.

மடாலயத்தருகில் வேலாயுத தீர்த்தக் கரையிற் சுந்தரவிநாயகர் கோயில் தட்டோட்டுக் கட்டிடத்தில் இருந்ததனைத் திருத்திக் கருங் கற் செங்கற்களால் கெற்பக்கிருகம் மகாமண்டபம் நிருமித்துப் பரிணை மத்திலுள்ள ஒடுக்கச் சந்நிதானத்திற் சுற்றுத் திருமதிலும், கீழ்த் திசையில் வாய்த்தற்படியும் அலங்கார மண்டபமும், சிதம்பர சுவாமி கள் சந்நிதி நாய்கால் மண்டபத்திற்குச் சுற்றிலும் பதினாறுகால் மண்டபமாக ஒரு சபையும், மேல்தளமும் சிகரமும், கீழ்த்தளவரிசை யும், நாலாவது பட்டத்துத் தம்பிரான் சமாதியில் நாய்கால் மண்டப மும் கட்டுவித்தனர்.

இக்கலி ஆண்டு நாலாயிரத்துத் தொளாயிரத்தனுபத்துமுன்றில் நிகழும் சாவிவாகனசகாப்தம் ஆயிரத்தெழுநூற்றுஎண்பத்துநான்கில் இயன்ற சித்தாத்திரிவருடத்தில் “முருகக்கடவுளது திருவருளால் ஒரு தினத்திற்கு முப்பத்தைந்து ரூபா கிடைத்தாலன்றிப் புசிப்புக் கொள்வதில்லை” என்று விரதமேற்கொண்டு, எளிதிற் செய்து முடித் தற்கேலாத கும்பாபிஷேகத்தை வேதாகம விதிப்படி ஆண்டவர்க்குச் செய்யவேண்டித் தமது சங்கற்பத்தின்படி நேரான அநேக முறை பட்டினி நேர, அப்போதெல்லாம் இராயப்பேட்டை சுப்பராய முதலி யார் குமாரர் தெய்வசிகாமணி முதலியார் தம்பிரான் சுவாமிகளது

விரதத்தைக் கேள்வியுற்று, அவ்வாறு பட்டினி நேருங்காலங்களில் அது தீரும்படியாக உபயோகமாகக் கடவதென்று சங்கற்பம் செய்தெடுத்துவைத்த ரூபா ஆயிரத்தையும் அன்றன்நைக்கும் முப்பத்தைந்து வீதம் கொடுத்தனுப்ப, விரதந் தவறாமற் பட்டினி தீர்ந்தும், சென்னை முதலிய நகரத்திலும் குன்றத்தூர் தையூர் கடம்பூர் செய்யூர் சூனம்பேடு செங்கற்பட்டு முதலிய பற்பல நத்தங்களில் சஞ்சரித்தும் அவ்விரதப்படி சேகரித்த அநந்த நிதியைக்கொண்டு, சும்பாபி ஷேகத்தைத் துன்மதி யாண்டு உத்தராயணம் மிதுனரவி பூர்வபக்ஷம் ௭-ஆம் நாள் புதன்கிழமை சுவாதிநாளில் யாவரும்வந்து தரிசித்து ஆந்தமுறும்படி அநந்த விபவங்களுடன் விசேஷ வைத்தியநாதருக்கள் முதலிய ஆதிசைவராதிரி அநேக பிராமணேத்தமப் புனிதர்களால் முறை வழுவாது நடத்தி, நாடோறும் சமாராதனை, மகேசுர பூஜை, தக்ஷண இவற்றிற் குறைவின்றிச் சூனம்பேடு ஆறுமுக முதலியார், வேதாசல முதலியார், கொன்றை அருணாசல முதலியார், கவர்னர் பட்ளர் ஐயா முதலியார் குமாரர் கந்தசாமி முதலியார், திருவல்லிக் கேணி ஜவுளிக்கடை முத்தைய முதலியார், செங்கற்பட்டு ஜில்லா கோர்ட்டு வக்கீல் சப்பராய பிள்ளை முதலிய அன்பினர் பலரும் அபிமானிக்க மண்டலாபிஷேகத்தை நிறைவேற்றினர்.

அந்நாளில், முன்னம் வடமொழியிலிருந்த திருப்போரூர் மகாத்மியத்தை ஆலயத்தில் மந்திர புட்பகைக்கரிய அலுவலில் இருந்த வேதசாஸ்திர பண்டித ஸாப்தீக பூஷணரான கிருஷ்ணசாஸ்திரியார் முன்னிலையில் உயர்துளுவ வேளாண் மரபினராய், வீரசைவாகம சிவார்ச்சனா விரதராய், இல்லறத்தை வழுவற நடத்திப் பின் மனத்துறவு நேர்ந்தவராய், ஸ்ரீ புத்தபுரிக்கு வந்து முத்துக்குமாரத்தம்பிரான் சுவாமிகளுடன் நீங்காமலிருக்கின்றவராய், அங்கு தரிசனார்த்தம் வருபவர்கட்கு (நமது சிதம்பர சுவாமிகளது ஆஞ்ஞாயின் படி நடந்த சிவசங்கரதேவர்போலத்) திருநீரளித்து பரிணாமத்தில் உள்ள சமாதித் திருப்பணி முதலியவற்றை நடத்துவதற் கறுகுண பூஷணராய் வசித்திருக்கும் விநாயக பரதேசியாரைக் கொண்டு மொழிபெயர்த்தெழுதிப் புராசை அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியாரால் விருத்தச் செய்யுளாகப் புராணமியற்றிக் கற்றுவல்ல பெரியோர் மதிக்கத்தக்க தமிழ்ப் புலமையும் சதுர்வேத சித்தாந்த ஞானநூல் சாஸ்திரத் தேர்ச்சியுடனே நிறையும் பொறையு மிக்கவரும், பிரமோத்தரகாண்டம், ஸ்காந்தச்சுருக்கம், ஸ்ரீகழுக்குன்றபுராணம், திருவிரிஞ்சைப்

புராணம், இராமாயண முதற்பாகம், நமது தவப்பேறுகிய சிதம்பரசுவாமிகள் பாடியருளிய பஞ்சாதிகார விளக்கம் இவை முதலிய பல நூல்களுக்கு உரையாசிரியரும், திருப்போரூர்ச் சந்நிதி முறையை நன்கு ஆராய்ச்சி செய்து ஆதியில் அச்சப் பதித்தவரும், சென்னையின்கண் முன்னிருந்த காலேஜ் என்னும் கல்விச் சங்கத்தில் தமிழ்த் தலைமைப் புலமைநடாத்திப்பின்னர் பிரின்ஸ்பல் சதராமீன் என்னும் தருமநீதித் தவிசிலிருந்த வில்லியனூர்த் தாண்டவராய முதலியாரிடத்தில் இயற்றமிழ் பயின்றமேற்கூறிய அஷ்டாவதானம் சபாபதி முதலியாருக்கு ஆசிரியருமாகிய வித்வான் காஞ்சிபுரம் சபாபதி முதலியாரைக்கொண்டு பலர் முன் அப்புராணத்தை அரங்கேற்றி, வரிசைகள் நல்கி, அப்புராணம் இயற்றினவரது பிரதம உபாத்தியாயரும், புதுவையில் முன்னம் பிரசித்தராயிருந்த வீரசைவப் புனிதர் சின்னைய உபாத்தியாயர் மாணுக்கருமாகிய அச்சதபிள்ளையிடத்தில் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியமூர்த்தி உபாசனையாற் கற்றுப் பயின்றுள்ள அஷ்டாவதானத்தை மண்டலாபிஷேக நிறைவுற்ற தினத்தில் ஆண்டவர் சந்நிதியில் அநேகர் காணச் செய்வித்து, அதற்கு முன்னாலும் பின்னாலும் ஷே. அ. சபாபதி முதலியார் பாடியுள்ள திருப்போரூர் நான்மணிமாலை, சிலேடை வெண்பா, கலம்பகம், அலங்கார பஞ்சகம், யமக அந்தாதி, சதகம், பிரணவாசல சதகம், வண்ணங்கள், கீர்த்தனங்கள் இவற்றுட் சில வற்றை அச்சப்பதித்து அரங்கேற்றலும் செய்வித்தனர்.

பின்பு, குரோதனவாண்டில் தம்பிரானவர்கள் அநுமதியில் ஸஹ தருமகர்த்தா கடம்பூர் வேதகிரி முதலியாரும், சகோதரர் அப்பாசாமி முதலியாரும் திருப்போரூர்ப் புராணத்தைக் கீர்த்தனமாகப் பாடித் தருகவென, பு. அ. சபாபதி முதலியார் அவ்வாறு பாடி வருகையிற் புராணத்தில் வள்ளி தெய்வயானை நாச்சியார் திருமண வரலாறு சொல்லப்படாமையால், அஃது மிருந்தால் நன்றதலால் ஸ்காந்தச் சுருக்கத்தையுந் கீர்த்தனையாகப் பாடிச் சேர்க்கவென்று தம்பிரான் அவர்களும் சில பெரியோரும் கூற, அதனையும் பாடியதில் வேணபடி தக்க முயற்சி செய்தனர். தம்பிரான் சுவாமிகளது ஆஞ்ஞாயால் அவை அப்போது கற்பிக்கப்படும் வந்தன.

தம்பிரானவர்கள், தொட்டிக்கலை - சிதம்பர முதலியார் குமாரர் சபாபதிமுதலியாரென்பவரை மகாநவமி உபயகாரராக நியமித்து அவ் வற்சுவத்தை வருடந்தோறும் மிகுந்த கிறப்பாக நடத்தி வந்தது மல்லாமல், அவரைக்கொண்டு சந்நிதிக்கெதிரில் துவஜஸ்தம்பத்தைச்

சூழ வட்டவடிவாய அநேக விகிதத்திர நேதத்ரோற்சவமாகத்
மரக் கால்கள் தாங்கும் மேற்பரப்பாகத் துத்திராகத் தகட்டுப்பாய்
வேய்ந்த ஒருசக்கரப்பந்தல் நிலையுற அமைத்து, இரசிதத்தகடுவேய்ந்த
அச்சுவ ஊர்தியொன்று அவராற் செய்வித்து, நவராத்திரியில் அவ்
வாகனத்தின்மேற் பரிவேட்டைத் திருவிழாவும் நிறைவேற்றி வந்
ததுமன்றி, வடவண்டை மாடவீதியில் அவருக்கு நிலங்கொடுத்து
பிரணவ சைலத்தின் கீழ்ச்சாரவில் ஒவர்கியர் அண்ணாமலை முதலியா
ரால் சத்திரங் கட்டுவித்தாற்போல், பலரும் வந்திளைப்பாறி யிருக்கச்
சத்திரமும் கட்டுவித்தனர்.

சுக்கில வருடத்தில் மேற்கூறிய தொடடிக்கலை சபாபதிமுதலியா
ரைக் கொண்டு இதுவரைகிலமாகி இல்லாதிருந்த துவஜஸ்தம்பம் பிர
ணவ கிரிக் கைலாசநாதர் சந்நிதியிற் பதித்து, அவரால் வெள்ளித்
தகடு பதிந்த தொடடிவொன் றமைவித்து, அவ்வாண்டு தொடங்கி
உபயகாரர்களை ஏற்படுத்தித் தொன்றுதொட்ட முறையே பவனி
யாடல் முதலாக ஆனி மாதத்தில் பிரமோற்சவ நைமித்தியங்களும்
செய்து வந்தனர்.

தம்பிரானவர்கள், விபவவருஷத்தில், திருப்போளூர்க்குக் குண
கடற்கரையின் கண்ணதாகி விஷ்ணுதேவர் திருப்பதிகள் நூற்றெட்
டுள் ஒன்றாகிய திருவிடந்தை, தென்பாலுள்ள மாவலிபுரம் இவற்
றிற்கும், திருக்கழுக்குன்றத்திற்கும் நடந்த ஆலயத் திருப்பணிகள்
லும் கும்பாபிஷேகங்களிலும் முறையே அத்தலங்களை அபிமானித்த
உபய வேதார்த்தப் பிரவர்த்தகர் வேங்கடாத்திரி சுவாமிகளும், சூ-ஆறு
முக முதலியார், ருத்திரகோடித் தம்பிரான் முதலானவர்களும்
வேண்டுகோள் செய்யச் சகலவித முயற்சியும் உதவியும் செய்து
அவற்றையும் நடத்தினர்.

மேலும் தம்பிரானவர்கள், தமது பலவகை முயற்சியினாலும்,
பக்திமான்கள் புண்ணியவான்கள் முதலான உத்தமர்களைக்கொண்டும்
ஸ்ரீ சுப்பிரமணியமூர்த்திக்கும் வள்ளிதெய்வயானை நாச்சியார்க்கும்
அடுக்குப் பதக்கங்கள், மகரகண்டிகை, பொன்னரிமாலை, மணிக்கடகங்
கள், தலைக்கோலம், ரத்னக்குதம்பைகள் முதலிய அநந்தம் பொன்
மணித் திருவாபரணங்களும், வெள்ளிப் பாத்திரங்களும், கிளைவிளக்
கங்களாதிவயும் தேர்ச்சிலை முதலியவும் அமைவித்தது மல்லாமல்
ஆண்டவர்க்குச் சில பூஸ்திதிகளும் சம்பாதித்து, உத்தியாவனம், பூந்
தோட்டம், தடாகம் முதலியவைகளும் உண்டாக்கி வைத்தனர்.

இன்னும் முத்துக்குமாரத் தம்பிரானவர்கள் செய்த திருப்பணிகள் பல உள்ளன.

இவற்றுடன் திருப்போரூர் வெண்பா, அந்தாதி, கலித்துறை யந்தாதி, பிரணவ சைலமாலை, ஸ்ரீ சமரபுரிமாலை, யுத்தபுரிமாலை, பூஜாவிதியகவல், அநந்தகீர்த்தனங்கள் முதலிய பல கிரந்தங்களை நூதனமாக இயற்றி அரங்கேற்றி அச்சிற்பதித்து யாவர்க்கும் பத் திமை என்னும் பயிரை விருத்தி செய்துகொண்டு “ஆறுமுகம் துணை” என்று வசித்திருந்தார்.

*பிறகு, சிவசங்கரத் தம்பிரானவர்கள், தமக்குப் பின்னர் ஆண்டவனுடைய திருப்பணியை ஸ்ரீமத் சிதம்பரசுவாமிகள் கட்டளை யிட்டுள்ள முறைப்படியே தவறாது நடத்திச் செல்வதற்கு உரிய ஒரு வரை ரியமிக்க எண்ணினார். அப்போது, சுவாமிகள், தம்மைப் பிரி யாத பணி செய்திருந்த ஒருவரே அதற்கு உரியாரென எண்ணி, அவருக்குப் பட்டாபிஷேகம் முதலிய செய்து, ‘சிவசங்கரத்தம்பிரான்’ எனத் தீக்ஷா நாமமுந் தந்து, அவரை ஆதீனத்திற்கு உரியவராக்கிச் சின்னளில் ஸ்ரீ சுப்பிரமணியமூர்த்தியின் திருவடியில் ஐக்கிய மானார்.

* இதுமுதல் காணப்படுவன இவ்விரண்டாம் பதிப்பிற் சேர்க்கப்பெற்றவை.

† ஒன்பதாம் பட்டம் ஸ்ரீ முத்துக்குமார சுவாமிகளை, திருமயிலை அப்பர் சுவாமிகள் கட்டளைப்படி, திருப்போரூர் ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள் ஆதீனப் பட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டு ஆண்டவனுடைய திருப்பணியை நடத்துமாறு அவரை மனமுவந்து விட்டுப் பிரிந்த அவருடைய மேன்மை பொருந்திய மனைவியார், திருமயிலையிலுள்ள தமக்குச் சொந்தமான மடம் ஒன்றை, திருப் போரூர் ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகளுக்கு, தம் கணவனாகும் ஸ்ரீ ஆதீனம் ஒன்ப தாம் பட்டத்திபருமான ஸ்ரீ முத்துக்குமார சுவாமிகள் அவர்களிடம் தத்தஞ் செய்ததாயுள்ள சிலாசாசன வரலாறு வருமாறு :—

சர்வஹாதி தாதி சயாற்பத் சாலிவாகன சகாப்தம் தளாளயக - கலி யுகாதி சதக்ஷாபுய - பிறபவாதி சேதாபதம் வருஷம் நூறு செல்லா நின்ற நளவருஷம் தைமாதம் யகவ சக்கிரவாரம் பஞ்சமிதிதி உத்திரட் டாதி நட்சத்திரம் சித்தமாப யோகபவனைப ரிஷபலக்ஷினம். இந்த சுப தினத்தில் திருமைலாப்பூரிலிருக்கும் வீரபத்திர அய்யர் பாரியான் மீனாச்சி யம்மாள் செய்துவைத்த சிலாசாசனம் என்னவென்றால் : என் மடமானது திருமைலாப்பூரைச் சேர்ந்த குசப்பேட்டையில் அப்பர்சுவாமி கோவிலுக்கும் ரோட்டிற்கும் கிழக்கு, குருசாமி முதலியார் தோட்டத்திற்கும் சந்து வழிக் கும் மேற்கு, அனுமந்தராயக் கோவிலுக்கு வடக்கு, சுமைதாங்கிற்கு தெற்கு இது மத்தியிலிருக்கிற கட்டுக்கோப்பாகிய மடமும் அதினுடைய தர்மம்

பத்தாவது பட்டம்

சிவசங்கர சுவாமிகள் சரித்திரம்

ஆசிரியர் கட்டளைப்படி பரிணாமத்தில் வீற்றிருந்த ஸ்ரீசிவசங்கர சுவாமிகள், முருகப்பெருமானுடைய திருப்பணிகளைச் செய்துவருங்கால், சிறிது குறைவுற்றிருந்த சர்வவாத்திய மண்டபத்தைப் பூர்த்தி செய்தார்; துவஜஸ்தம்பத்துக்குச் செப்புத்தகடு வேய்ந்தார்; மடாலயத்தில் ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகளுடைய திருவுருவை அமைத்தார்; அங்கே சுவாமிகளுக்கு ஆண்டுதோறும் வைகாசி விசாகத்துக்குமுன் 10-நாட்கள் திருவிழாச் செய்து, ஒவ்வொருநாளும் சுவாமி தேவஸ்தான பதினாறுகால் மண்டபத்தை எய்தி, மாலை மரியாதைகளையும் தீபாராதனைகளையும் பெற்று, மாடவீதி வலம் வருமாறு ஏற்பாடு செய்தார். இவர் (1903) சுபகிருது ஆண்டு பங்குனி மாதம் பூரநஷ்டத்திரத்தில் ஐக்கிய மாணர்.

பதினேராவது பட்டம்

சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்

ஸ்ரீ சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் பிறந்த ஊர் திருமழிசை. இவர் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் ஆதீனத்தைச் சேர்ந்தவர்; குருலிங்க சங்கம பத்தியிற் சிறந்தவர்; கந்தவேளைக் கருத்தில் இருத்தியவர். இவர், சென்னை தொண்டைமண்டல உயர்தரப் பாடசாலையில் தமிழ்ப்புலமை நடாத்தி யிருக்குங்கால், ஸ்ரீ சிதம்பர சுவாமிகள் ஆதீனத்திற் குரியார் இவரேயென செங்கல்பட்டு நீதிபதியால் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டார். பிறகு கிராமத்தார், சாதாரண ஆண்டு தைமாதம் 26-ஆந் தேதியில் இவருக்கு ஆசாரிய அபிஷேகம் முதலியவும் சிவிகைமீது

கிராண்டு நிலமும் சரிதபகஷாண மடங்கலும் என்மணப்பூர்வமாய் ஸ்ரீ அகிலாண்டகோடி பிரமாண்ட நாயகராகிய திருப்போரூர் ஸ்கந்தசுவாமியார் தேவஸ்தான தாமகர்த்தரும் (ஒன்பதாவது) 9-வது பட்டம் முத்துக்குமார சாமி தம்பிரானிடம் ஸ்ரீ சிதம்பரஸ்வாமியாருக்கு தத்தம் செய்துவிட்டேன். றேடி ஆதீனத்தார் சந்ததிகள் சந்திர சூரியர் உள்ளவரைக்கும் அனுபவித்துக் கொண்டு றேடி யூர் திருவிழாக் காலங்களில் தண்ணீர்பந்தல் முதலிய தர்ம பரிபாலனம் நடத்திவர வேண்டியது.

கிராமப் பிரதக்ஷிணமுஞ் செய்வித்து, ஆதீனத்தில் அமர்த்தினர். பத் தாவது பட்டத்தார் காலத்துத் தொடங்கப்பெற்ற இடர்ப்பாடுகள் பல இவர் காலத்தும் வளர்ந்து முடிவுறுமையால், இவர் ஒன்றுஞ் செய்ய இயலாதவராய் இருந்தனர். பின்னர், ஸ்ரீமத் - சுவாமிகள் தமக்கு ஒடுக்கதசையுறுவது கருதி, ஆதீனத்திற்குத் தக்கார் ஒருவரைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார் ; அப்போது, தென்னாட்டினின்றும் துறவு பூண்டு சென்னை நண்ணினவராய், முருகநாதனுடைய பக்தராயிருந்த ஸ்ரீ சண்முக சுவாமிகள் என்பவரை அழைத்துவந்து, (1927) பிரபவ ஆண்டு ஆவணி மாதத்திலே சிவலிங்கதாரணமும், ஆசாரிய அபிஷேகமுஞ் செய்து, “சிதம்பர சண்முக சுவாமிகள்” என்று தீக்ஷாநாமமுந் தந்து, சிவிகைமீது கிராமப் பிரதக்ஷிணமுஞ் செய் வித்துப் பரிணாமத்தில் அமர்த்தியபின், சின்னாளில் கந்தவேள் திரு வடிபிற் கலந்தனர்.

பன்னிரண்டாவது பட்டம்

சிதம்பர சண்முக சுவாமிகள்

ஸ்ரீ சிதம்பர சண்முக சுவாமிகள் தம் முன்னவர்க்குச் செய்ய வேண்டிய கிரியையாதிகளைச் செய்து முடித்துத் திருப்பணிகளைக் கவனித்து வருங்கால், பல ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்த் தொடங்கப்பெற்ற நீதித்தல விவகாரங்கள் முடிவுற்றன. சுவாமிகள், மடாலயத்திலுந் தேவஸ்தானத்திலுஞ் செய்யவேண்டிய திருப்பணிகளைச் செவ்வனே செய்து வருகின்றார். மடாலயம் மராமத்து செய்யப்பெற்றதோடு, ஸ்ரீமத் சிதம்பர சுவாமிகள் ஆலயத்திலே, தெற்கு நோக்கியிருந்த சிவலிங்கத்தைக் கிழக்கு முகமாகத் திருப்பிச் சந்நிதானம் அமைத்து, அழகிய கருங்கல் மண்டபம் கட்டுவித்து, கிணறெடுத்து வைத்தார். ஒன்பதாம் பட்டத்தினராய் முத்துக்குமார சுவாமிகள், தொட்டிக்கலை சிதம்பர முதலியார் குமாரர் சபாபதி முதலியாரென்பவரைக்கொண்டு துவஜஸ்தம்பத்தைச் சூழ வட்டவடிவமாக மாத்தினால் அமைத்த சக்கரப்பந்தல் பழுதுற்றது கண்ட சுவாமிகள், சென்னை, நியோ

ராஜராஜேஸ்வரி லஞ்ச்ஹோம் சொந்தக்காரர் மகா-நா-ந-ஸ்ரீ V. S. கங்காராம் நாயுடு அவர்களைக் கொண்டு, பழைய பந்தலுக்குப் பிரதியாக இரும்பினாலும், கருங்கல் சுண்ணம் முதலியவற்றாலும் நிலைபேறுறு புதிய தொன்றை அமைத்து வருகின்றார்.

சிதம்பர சுவாமிகள் டயம்ப்ரை
பேயர்

திருநகஷத்திரம்

க. சிதம்பர சுவாமிகள்	...	வைகாசி, விசாகம்.
உ. சிவசங்கர சுவாமிகள்	...	மார்கழி, பூரட்டாதி.
ங. முத்துக்குமார சுவாமிகள்	...	ஆனி, பூராடம்.
ச. சிவசங்கர சுவாமிகள்	...	ஐப்பசி, சஷ்டி.
ரு. முத்துக்குமார சுவாமிகள்	...	
சு. சிதம்பர சுவாமிகள்	...	ஆடி, திருவோணம்.
எ. சிவசங்கர சுவாமிகள்	...	ஐப்பசி, சதயம்.
அ. முருகேச சுவாமிகள்	...	வைகாசி, மிருகசீரிடம்.
க. முத்துக்குமார சுவாமிகள்	...	
கௌ. சிவசங்கர சுவாமிகள்	...	பங்குனி, பூரம்.
கக. சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்	...	கார்த்திகை, உத்திரட்டாதி.

